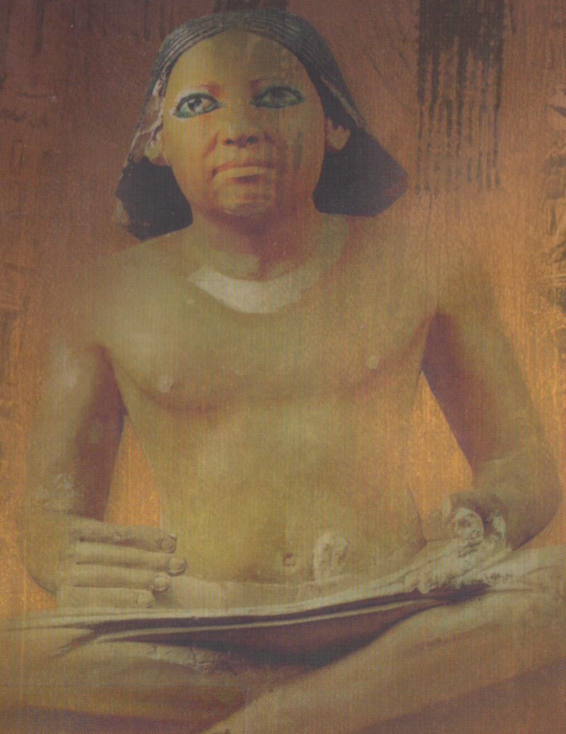
ANDREAS ALBES

COMOARA

THRILLER

THRILLER

COMOARA

În Bagdad sunt 40 de grade la umbră. Războiul s-a terminat, dar haosul și anarhia continuă să marcheze viaţa cotidiană a irakienilor. Sub ochii indiferenţi ai ocupanţilor se desfășoară unul dintre cele mai mari furturi de artă din toate timpurile.
Un tânăr jurnalist din Berlin pornește pe urmele tâlharilor...

Andreas Albes este de profesie jurnalist. Corespondent al mai multor ziare germane, el a transmis reportaje despre evenimente fierbinţi din Irak și din Kosovo, regiuni care constituie și fundalul romanelor sale. *Comoara* redă în mod realist culoarea locală și întreţine suspansul, fascinându-și cititorii.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-212-2

www.rao.ro
www.raobooks.com

ANDREAS ALBES

COMOARA

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ALBES, ANDREAS
Comoara / Andreas Albes; trad.: Adriana Ionescu. -
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-212-2

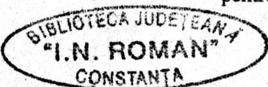
I. Ionescu, Adriana (trad.)

821.112-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

ANDREAS ALBES
Der Schatz

Traducere din limba germană
ADRIANA IONESCU

octombrie 2007

ISBN 978-973-103-212-2

1

Totul mi-era indiferent.

Stăteam cu ochii închişi pe scaunul de la fereastră, locul 21F. Îmi sprijineam obosit capul de peretele gri, de plastic, al avionului. Eram neras şi nu făcusem duş de zile întregi. Bătea vântul, avionul se zgâlţâia cu putere şi, la fiecare zgâlţâială, mă loveam cu fruntea de perete. Dacă în acest moment căpitanul ar fi spus: „Stimaţi pasageri, avem o problemă! Urmaţi instrucţiunile echipajului de zbor şi luaţi poziţia pentru situaţii de urgenţă!", aş fi rămas impasibil. Şi dacă avionul s-ar prăbuşi chiar acum? Dă-l naibii!

Dedesubt, se vedea deşertul. Avionul era vechi şi turbinele huruiau. Mă dureau urechile. După decolarea de la Bagdad, am luat rapid altitudine ca să nu fim loviţi de vreo rachetă de apărare antiaeriană. Uneori, rebelii trăgeau în avioanele de pasageri. Am observat că bărbatul de lângă mine mă privea de o bună bucată de vreme. Părea că de-abia aştepta ocazia să intre în vorbă. Trebuia să-mi fi ţinut în continuare ochii închişi.

– Obosit?

Vorbea germană.

– Merge...

– Aţi fost mult timp în Irak?

– Trei luni.

– E mult.

– Da.

– Ce ați făcut acolo?

– Jurnalist.

– Aha...

Mă temusem că vecinul meu de călătorie avea de gând să mă atragă într-o conversație. Dar a scos un ziar arab din buzunarul scaunului din fața lui și a început să citească.

M-am gândit că omul părea trist, dar oarecum mulțumit. Avea o expresie pe chip de parcă ar fi luat o decizie vitală. Părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Părul negru, tenul măsliniu și ochii negri. Ca toți arabii. Nu era nimic neobișnuit la el. Nimic, cu excepția urechilor, din care doar una, cea stângă, era vizibil mai depărtată de cap.

Mai cunoscusem cu câteva săptămâni înainte pe cineva care avea urechea stângă mai depărtată de cap decât cea dreaptă. În acel moment însă, nici nu mi-ar fi trecut prin minte că ar putea exista o legătură între cele două persoane.

Stewardesele au adus băuturile. Eu am cerut apă, vecinul meu, ceai. Pilotul a anunțat că aveam să aterizăm la Frankfurt peste trei ore și ne-a rugat să ținem centurile de siguranță cuplate. Ne așteptam în continuare la turbulențe.

Mi-am rezemat din nou capul de perete și am închis ochii. Îmi imaginam cum ar fi să mă pun în pielea vecinului meu de călătorie. Cum ar fi să stau în avionul ăsta cu un sentiment de deplină mulțumire.

N-ar mai fi lipsit mult și călătoria, care era pe terminate, s-ar fi putut transforma într-un triumf. De fapt, nu voiam șampanie, dar poate că aș fi comandat un pahar pentru a sărbători. M-aș fi bucurat să fiu primit acasă ca un erou. Probabil că mi-aș fi făcut chiar și planuri de viitor în acel moment de euforie. Și acum? Nici nu voiam să mă gândesc ce avea să urmeze în dimineața aceea.

I-am făcut semn stewardesei când ne servea masa. Vecinul meu mânca încet. Printre îmbucături, auzeam cum răsfoia ziarul. Căpitanul anunţă că turbulenţele au încetat şi că ne aşteptam la două ore şi jumătate de zbor cu vreme bună.

– *Insh'Allah,* spuse el. „Aşa vrea Dumnezeu."

Nu avea rost să lupt împotriva oboselii. M-am cufundat într-un somn uşor, neliniştit şi am revăzut cu ochii minţii ziua în care a început aventura mea...

2

Am auzit de comoară într-o miercuri seară. Miercurea era ziua când Philippe şi cu mine mergeam la baia turcească din strada Nidhal. Acolo te puteai relaxa de minune printre arabi graşi şi transpiraţi.

Încă de dimineaţă devreme însoţiserăm prin Bagdad un mic grup de membri ai Parlamentului European. Philippe numea asta turismul catastrofelor, finanţat de la bugetul de stat. Era la puţine săptămâni de la încheierea oficială a războiului. Deşi mai mureau încă soldaţi americani împuşcaţi, ţara nu mai era sfâşiată de teroare. Se putea simţi încă euforia de după căderea lui Saddam, iar aceasta alimenta speranţa de pace. Civilii străini se puteau mişca relativ în siguranţă pe străzile Bagdadului. Cel puţin pe timpul zilei.

Parlamentarii fuseseră transportaţi prin împrejurimi cu un microbuz climatizat. Văzuseră palatele bombardate, podurile aruncate în aer şi ministerele arse. Printre altele, luaserăm prânzul la un restaurant din cartierul de ambasade. Au urmat apoi vizitarea a două spitale şi un mic tur prin cartierul sărac din nordul oraşului.

Philippe era un jurnalist independent din Paris şi avea misiunea de a relata despre ajutoarele pentru reconstrucţie, pentru o

publicaţie economică franceză. În ziua respectivă nu avuseserăm nimic de făcut, aşa că merseserăm cu ei. Când am coborât din microbuz în strada Nidhal, pe la ora şase după-amiaza, Philippe era prost dispus. Parlamentarii nu-i dăduseră nici măcar o informaţie care să poată fi valorificată.

Aerul era încins şi mirosea a gaze de eşapament. Pe strada Nidhal, înainta lent o coloană de maşini vechi şi lovite. Te-ai fi putut urca pe una fără probleme, ca apoi să sari de pe o capotă pe alta. Dar noi am traversat strada normal.

De afară nu trăda existenţa unei băi turceşti. Numai cei ai casei ştiau ce se ascundea în spatele uşii de fier, grele şi ruginite, între un aprozar şi o casă de schimb valutar. În uşă, cam la nivelul ochilor, exista o fantă. Când băteai la uşă, acolo apăreau doi ochi negri, scânteietori. Ni s-a dat drumul înăuntru, fără să fim salutaţi. Simplul fapt că eram toleraţi acolo era un semn de respect. Regula numărul unu pentru baia turcească din strada Nidhal era: fără femei. Regula numărul doi: fără străini.

Privilegiul de a fi primiţi se datora cunoştinţelor modeste de arabă ale lui Philippe. Cu ele îl scăpase recent de închisoare pe proprietarul băii. Mohammed avea aproape doi metri înălţime, un lucru neobişnuit pentru un irakian. De aceea, soldaţii americani îl confundaseră cu un general căutat de mult timp. Unul de pe celebra listă a celor cincizeci cei mai căutaţi. Când Mohammed fusese somat să iasă din maşină sub ameninţarea armelor, Philippe se afla întâmplător într-un taxi în spatele lui şi putuse să lămurească neînţelegerea.

Îl întâlnisem pe Mohammed doar o dată. Un tip simpatic. Preluase baia turcească de la tatăl lui, care ţinea cu tot dinadinsul ca afacerea să continue conform tradiţiei. De la sfârşitul războiului, Mohammed făcuse mai ales afaceri cu maşini şi scosese o grămadă de bani. Când a cerut personalului să-i primească pe Philippe şi pe prietenii săi, s-a produs ceva asemănător cu o revoluţie. „Dacă o să continuăm aşa, o să deschidem, în curând, şi o saună pentru femei“, bombănise şeful băii.

Ne-a dat fiecăruia câte o pereche de chiloţi de baie albi, din bumbac, mult prea mari pentru noi. Trebuia să-i ţinem cu mâna ca să nu alunece. Şi papuci de baie. Aceştia din urmă mă fascinau aproape de fiecare dată: pe marginea tălpilor se putea vedea din ce marcă de anvelope fuseseră făcuţi. Baia în sine era o hală mare cu multe nişe. Am ales-o pe prima din dreapta. În momentul în care Philippe s-a prăbuşit pe banca de granit, dispoziţia i s-a îmbunătăţit considerabil.

– Să-i ia naiba pe politicieni! spuse el rânjind.

Philippe rânjea des. Era un rânjet şiret, uşor arogant, care i se potrivea.

În această zi, ceva era altfel la baia turcească. Irakienii discutau agitaţi. La început, am crezut că discutau despre mine şi Philippe. Dar pe noi ne cunoşteau deja de săptămâni întregi. Nu, privirile li se îndreptau către nişa de lângă noi, aşa că am vrut să trag cu ochiul de după colţ. Am surprins câteva cuvinte care mi se păreau familiare.

– *You know*... începu Philippe.

I-am făcut semn să tacă.

Am ascultat... Era greu să înţelegi ceva. Prin pereţii placaţi cu faianţă răsuna orice cuvânt. Fără îndoială. Am continuat să ascult. Era germană. În nişa de alături se vorbea în germană. Două voci de bărbaţi. În tradiţionala baie turcească, din strada Nidhal, se aflau alţi doi tipi cu pielea albă care ameninţau tradiţia enclavei interzise femeilor şi străinilor.

– Da' ce crezi, Gröber?! Pui mâna şi dup-aia vrei să te retragi? Aşa ţi-ai imaginat? se auzi vocea mai groasă, furioasă.

„Aha, mi-am zis eu, pare să devină interesant."

– Cincizeci de mii, continuă bărbatul. Cincizeci! Cum se numeşte micuţa pe care ţi-ai găsit-o, Gröber? Svetlana?

– O să dau banii înapoi. Cu... cu... si... siguranţă plătesc, răspunse celălalt. Vreau d... doar să ies din afacere.

– Nu vorbi prostii, Gröber! De unde o să strângi banii? Micuţa ţi-a golit buzunarele.

– V... v... viața mea personală nu te privește.

De când eram în școală nu mai auzisem un om care să se bâlbâie în halul ăsta. Mi-am imaginat un bărbat mic de înălțime, cu umeri înguști. Pe celălalt mi-l închipuiam cu o chelie unsuroasă.

– Ah, Gröber, mă doare undeva de viața ta personală. Vreau doar să-ți spun ce ai de făcut. Urmă o pauză scurtă.

– Nu pot. Eu...

– Nu mă întrerupe! Totul rămâne cum am stabilit. O să ai grijă în continuare ca mașinile noastre să părăsească țara fără probleme. Și îți vei încasa în continuare cei zece mii de dolari la fiecare livrare. Asta ne va face – pe mine, pe tine și pe Svetlana – fericiți.

Îmi imaginam ce reacție ar fi avut dacă aș fi țâșnit brusc de după colț și i-aș fi salutat. Amândoi erau ferm convinși că nu-i înțelegea nimeni.

– Mă... mă bagi în belea. D... dacă mă prind, m-am nenorocit. Am familie. Î... înfund pușcăria. Bâlbâitul se auzea de parcă era gata să plângă. N-am știut ce... ce d... duceți voi în Europa.

– Da' ce-ai crezut?

– N... nu știu. În orice caz, nu asta.

– Atunci imaginează-ți că nu ai deschis niciodată vreo cutie.

– T... t... toate ziarele au urlat. Și chiar a fost vorba că în spatele devastărilor s-ar putea ascunde străini.

– Da, și...?

– Dacă te suspectează... Și până la urmă nu poți... întreaga moștenire culturală a unei națiuni...

– Nu te agita! Arabii ăștia oricum nu au simțul culturii. Uite ce s-a întâmplat în Afghanistan cu statuile lui Buddha de la Bamian. Islamiștii ăștia tembeli! Pur și simplu le-au aruncat în aer. Gröber, noi avem grijă ca bunurile culturale irakiene să ajungă în mâinile oamenilor care știu să le aprecieze. Începând cu următorul transport, îți dau douăsprezece mii. Douăsprezece mii.

Bâlbâitul tăcu o vreme. Mie mi se buluceau gândurile în cap.

După război, în primele zile de anarhie totală, în muzeele Bagdadului avuseseră loc sute de jafuri. Se furase tot ce se putea căra cu mâinile, cu cărucioarele, cu caii și cu măgarii: tablouri, bijuterii, sculpturi. Opere de artă din toate timpurile. Se spunea că multe dintre piese erau vechi de mii de ani. Valoarea lor era inestimabilă. A început repede să umble vorba că traficanții de artă din Paris și New York aveau bande organizate de devastatori. Martorii oculari relatau că soldații americani stăteau și priveau devastările cu mâinile încrucișate. Totuși, dintr-odată, total pe neașteptate, s-a scris în ziare că majoritatea operelor de artă furate apăruseră din nou.

– C... c... cât o să mai continuăm așa?

– Nu mult. Încă trei, patru transporturi. Până atunci scoatem tot din țară.

– Spune-mi, zise șoptit bâlbâitul, așa încât a trebuit să mă aplec aproape cu totul după colț, se află printre ele și comoara de la Nimrud?

– Te-ai informat bine, Gröber. Așa că o să-ți dau cincisprezece mii la fiecare livrare. Păstrăm legătura.

Se auzi un râs răsunător.

– Ah, Gröber, și așa ești băgat până în gât în asta. Și acum, vreau să ies din bordelul ăsta. Cum ai găsit stabilimentul? Da, mă rog, a fost foarte relaxant.

M-am retras cât mai în spate în nișa noastră. Philippe părea să fi adormit. Nu înțelegea germană, în afară de *Scheiße, Wurst* și *mein Fräulein*[1]. Mi-am sprijinit coatele pe genunchi și mi-am lăsat capul să atârne. Din unghiul în care mă aflam, am încercat să zăresc cele două persoane care aveau să treacă dintr-un moment în altul pe lângă noi.

Ce ușor e să te înșeli! Amândoi aveau păr negru, grizonat. Erau amândoi destul de corpolenți și de puternici. Ei n-aveau

[1] „Rahat, salam“ și „domnișoara mea“ (în germ. în orig.; n.tr.)

nevoie să-şi ţină cu mâna chiloţii de baie din bumbac. Nu le-am putut vedea decât profilul. Cel care mergea înainte purta o barbă îngrijită.

– Comoara de la Nimrud, am murmurat eu gânditor.

– Ce? întrebă Philippe.

– Nimic, am minţit eu.

3

Numele meu este Michael Bellow. Cât despre meseria mea, la vremea când mă aflam în baia turcească din strada Nidhal, martorul acestei discuţii de rău augur, eram un novice. Fusese mai degrabă o chestiune de conjunctură ca redacţia să mă trimită la Bagdad, ca reporter.

Scriam pentru un cotidian supraregional, cu sediul la Berlin. O publicaţie cu renume, dar cam conservatoare pentru gustul meu. Eram de un an în Departamentul de ştiri locale, ca înlocuitor al jurnalistei care realiza rubrica de politică regională şi care era plecată în concediu de maternitate. Era prima mea slujbă stabilă de la sfârşitul studenţiei. Douăsprezece semestre de sociologie cu notă medie de absolvire. Alesesem sociologia pentru că nu ştiam ce altceva să fac.

Politica regională era cel mai plictisitor lucru despre care putea scrie un jurnalist. Ziarista pe probleme de politică regională rămăsese însărcinată cu al doilea copil, şi aşa contractul meu s-a mai prelungit cu un an. Singura mea mulţumire era o coloană săptămânală, care apărea mereu lunea, despre nebunia din primăriile de sector berlineze.

Redactorul nostru şef – între timp ieşit la pensie – era un om liniştit, inteligent şi foarte cult. Îmi plăcea. Avea o anumită

solicitudine, care mă făcea să mă port lejer cu el. Altfel, formalităţile ierarhice mă făceau să reacţionez cu un respect exagerat.

Odată am ales pentru rubrica săptămânală subiectul „Cum influenţează înălţimea tocurilor deputatelor planificarea traficului urban". Ca toţi jurnaliştii bărbaţi din generaţia sa, redactorul-şef era un supermacho. M-a felicitat pentru umorul meu, şi de atunci mă saluta cu un zâmbet complice, când mă întâlnea dimineaţa, în lift.

S-a întâmplat tot într-o dimineaţă, în timpul unei astfel de întâlniri în lift. Era în august 2003 şi în Germania nu mai fusese de mult aşa de cald. Primăria era în vacanţă. În redacţie, toţi oftau căci aparatele de aer condiţionat erau defecte. Războiul din Golf se terminase de patru luni. În topul temelor de interes public în Germania, pe locul întâi se afla o emisiune de casting a unei televiziuni private, şi apoi, undeva după Liga naţională de handbal, seria de asasinate din Irak. Corespondentul nostru de la Bagdad cerea să fie înlocuit.

– Ia, spune, Bellow, începu redactorul-şef discuţia, ce-ai zice de o deplasare mai lungă în interes de serviciu?

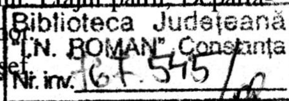
– Depinde unde, am răspuns eu, sperând la un reportaj din satul de vacanţă de la Chiemsee sau la un interviu estival cu vreun ministru de rangul trei pe insula Sylt.

– Bagdad, spuse redactorul-şef.

Am înghiţit în sec. Era ceva deosebit să relatezi pentru Departamentul de ştiri externe. Toţi jurnaliştii tineri, eu mai avem puţin şi împlineam douăzeci şi nouă de ani, visau să călătorească prin lume pe cheltuiala redacţiei. Mi-era, desigur, clar motivul acestei oferte: reporterii cu experienţă n-aveau chef să-şi rişte fundul prin căldura clocotitoare din Bagdad pentru nişte reportaje care, în Germania, nu mai interesau pe nimeni. Şase jurnalişti tocmai fuseseră omorâţi în Irak.

Se auzi sunetul specific al liftului. Etajul patru, Departamentul de ştiri locale. Trebuia să cobor.

– Ei, ce zici? întrebă redactorul-şef.

Ezitam mai mult din cauza surprizei, nu pentru că m-aş fi gândit îndelung la propunere.

– Bineînţeles.

Poate că ar fi fost mai bine atunci să mă gândesc mai mult la răspuns. Aşa îmi spun astăzi. Pe de altă parte nu bănuiam ce avea să urmeze. Şi, fără cunoştinţele astea, aş fi luat oricând aceeaşi decizie. Pentru că, pe atunci, vedeam lucrurile în felul următor: redactorul-şef putea să apeleze la un alt coleg. Oferta lui era pentru mine o şansă considerabilă.

Încă din timpul pregătirilor pentru călătorie simţeam că făceam un pas important pentru cariera mea. La cantină, pe coridoare, în faţa toaletei, colegii intrau în vorbă cu mine. Auziseră că sunt noul corespondent la Bagdad. Mă întrebau dacă mă temeam şi mă sfătuiau să fiu prudent.

Mă simţeam ca Rambo înaintea primei sale misiuni. A trebuit să mă duc să mi se croiască o vestă antiglonţ pe măsură. Am fost asigurat că port „acelaşi model pe care îl folosesc serviciile secrete israeliene“. Am primit un telefon cu conexiune prin satelit, pentru că reţeaua de telefonie irakiană nu fusese încă repusă în funcţiune, şi ultimul model de laptop Apple, cu modem prin satelit. În mod normal, trebuia să mă justific şi dacă îl invitam pe portarul de la primărie la o pizza. Iar acum redacţia îmi punea la dispoziţie zece mii de dolari, bani gheaţă, ca avans pentru cheltuielile de deplasare. Zece mii. Şi mi-a încheiat chiar şi o asigurare. Dacă mi se întâmpla ceva, rudele mele aveau să primească un milion de euro.

Călătoria până la Bagdad s-a desfăşurat fără probleme. Până la Amman am zburat cu avionul. A doua zi de dimineaţă, mi-am continuat drumul cu un jeep american, care înghiţea atâta combustibil, încât era dotat cu două rezervoare, iar în portbagaj se aflau şase canistre de rezervă. Mirosea în aşa hal a benzină, că am fost ameţit tot drumul. Şoferul nu vorbea engleză. În timpul celor o mie de kilometri, am privit peisajul

deşertic. Din când în când, treceam pe lângă poduri bombardate, tancuri, autobuze şi camioane arse.

Senzaţia de Rambo a mai durat ceva vreme. Cam două, trei săptămâni. Apoi Bagdadul şi-a pierdut farmecul exotic. Temperaturile îmi afectau circulaţia, iar copiii cerşetori din Bagdad mă călcau pe nervi. *„Dollar Mister! Give me Dollar!“* Locuiam cu circa cincizeci de alţi jurnalişti, din toate colţurile lumii, într-un hotel de pe malul Tigrului. Camerele erau murdare şi scumpe. În grădină era o piscină pe care n-o mai curăţase nimeni de luni de zile. Noaptea, când majoritatea erau piliţi sau ameţiţi de droguri, în apă aterizau resturi de pizza de la balcoane. Cu timpul, apa căpătase o culoare verde otravă. Când nu bătea vântul, putoarea ajungea până în camera mea, la etajul cinci.

Cât despre munca mea, după patru săptămâni nu publicasem nici zece articole. Făceam bilanţul soldaţilor americani ucişi, ţineam redacţia la curent cu haosul generat de reorganizarea aparatului poliţienesc, cu aprovizionarea cu energie electrică şi apă, şi cu evoluţia vânării, până atunci lipsite de succes, a lui Saddam Hussein. Într-un cuvânt, relatarea minimă obligatorie. De fapt, nici nu era nevoie să ieşi din hotel pentru a afla informaţiile necesare. Trebuia doar să întrebi câţiva colegi. Doar scriau toţi acelaşi lucru.

Pentru un reportaj mare trebuia fie să se întâmple o catastrofă care să pună în umbră toate catastrofele cotidiene, fie să ajung la o divulgare, la o adevărată bombă.

4

Philippe purta o eşarfă subţire din in alb. O purta tot timpul. Chiar şi atunci când erau 50 de grade la umbră. Era o adevărată obsesie a lui. Dar, în rest, Philippe era OK.

Stăteam pe balcon şi împărţeam o ţigară cu marijuana şi număram bucăţile de pizza care pluteau în piscină.

– Patru, am spus eu.

– Nu, zise Philippe, aia n-a fost pizza, ci un cârnat.

– Cârnaţii nu se pun la socoteală?

– Am crezut că numărăm numai bucăţile de pizza.

Philippe avea mereu ce fuma. Cândva îi ieşise în cale un libanez care, de la sfârşitul războiului, aducea droguri la Bagdad. Relaţiile lui Philippe au devenit repede cunoscute printre colegii din presa internaţională. El era cel care aproviziona tot hotelul cu marfă. După cum îl cunosc eu, precis îşi făcuse provizii frumuşele. Pentru că Philippe nu putea trăi din ceea ce scria. Era mereu la strâmtoare.

– Cum merge articolul despre UE? am întrebat eu.

Philippe zvârli chiştocul ţigării în piscină.

– Ca dracu'!

– Şi ce-o să faci acum?

– Habar n-am. Mi-ar fi plătit şapte sute pe articol. Aş fi avut ce face cu banii.

– Mai ai şi alte angajamente?

– Un post de radio belgian vrea să transmit două minute pe săptămână. Radioul nici nu e de luat în seamă. În plus, plătesc doar cincizeci. Cincizeci, frate! Asta e sclavie!

Ne uitam de sus la oraş. În sud era iar pană de curent. Tot cartierul zăcea în beznă. În est ardea o casă, incendiată, probabil, de devastatori.

Marijuana îmi făcea mereu o sete cumplită. Am desfăcut o cutie de pseudocola, o licoare importată din Siria.

– Mai devreme, la baia turcească... începu Philippe.

– Da.

– Tipii de lângă noi erau nemţi, nu-i aşa?

Am dat afirmativ din cap.

– Pe unul din ei l-am mai văzut, spuse Philippe.

– A, da?

Mi-am ascuţit dintr-odată urechile.

– La o conferinţă, la sediul ONU. Să fie vreo două luni de atunci. Mă refer la tipul cu barbă. Era o conferinţă a organizaţiilor umanitare.

– Îţi mai aminteşti numele lui?

– Nu, nici n-am vorbit cu el. Doar că mi-a rămas în memorie faţa lui. Nici eu nu ştiu de ce.

– Despre ce era vorba la conferinţă?

– O temă anostă. Au discutat despre cum se pot împărţi mai bine organizaţiile umanitare în Irak. Toate vor să acţioneze în Bagdad, pentru că în Bagdad se află cei mai mulţi jurnalişti care pot relata despre ele. Fără articole nu se înregistrează donaţii. Înţelegi?

– Înţeleg. Îmi terminasem cola, aşa că am desfăcut o a doua cutie. Şi tipul cu barbă aparţine vreunei organizaţii umanitare?

– Garantat. E preşedinte sau vicepreşedinte. Asta se poate afla. Dacă vrei, îţi fac rost mâine de lista participanţilor. Oricum trebuie să merg la biroul ONU.

– Ar fi super!

Am privit cum ateriza în piscină o bucată mare de pizza.

– Numărul patru, numără Philippe. Îţi poţi imagina cum arată fundul piscinei?

– Mai bine nu.

Aş fi putut să-i povestesc lui Philippe ceea ce auzisem. Dar când era drogat mă străduiam să nu fac prea multe confidenţe. La urma urmelor, Philippe era şi el, cu toată prietenia noastră, un adversar. Probabil că intuia că prinsesem ceva important în discuţie. Altfel nu ar fi adus vorba de cei doi tipi. Aveam să îl introduc şi pe el în problemă, dar, mai întâi, trebuia să mă lămuresc eu. Comoara de la Nimrud, bâlbâitul, organizaţia umanitară, astea toate erau nişte frânturi.

– Vrei să dormi aici? l-am întrebat. Starea financiară a lui Philippe era atât de precară, încât, de săptămâni întregi, nu-şi mai putea permite o cameră proprie de hotel.

Se uită la mine cu pupilele lui enorme.

– Mulţumesc, dar de ieri m-am aciuat la suedezii de la etajul opt.

– Cei de la televiziune?

– Da, mi-au eliberat canapeaua din camera cu aparatura de filmat. Foarte drăguţi, într-adevăr. Nasol numai că în fiecare dimineaţă la şapte pleacă la filmare.

– Cum îţi spuneam, poţi să rămâi aici.

– Nu, ultima dată ai sforăit toată noaptea. În afară de asta, la tine pute de la piscină.

5

Îmi petrecusem întreaga după-amiază căutând o carte de vizită. După o lună la Bagdad, camera mea arăta de parcă acolo ar fi fost o locuință la comun ocupată de jurnaliști. Hainele mele erau aruncate peste tot pe podea, lângă pat erau mormane de cutii goale de cola și de bere. Băiatul de la room-service aduna gunoiul doar dacă îi strecurai doi dolari. Ca să dea cu aspiratorul, aștepta trei. Pe pervazul ferestrei și pe televizorul *made in GDR*, care nu funcționa, erau lipite capete de lumânări. Asta în caz că se oprea curentul noaptea, ceea ce, de regulă, se și întâmpla.

Am găsit cartea de vizită în buzunarul unor blugi. Am spălat-o odată cu blugi cu tot, dar era încă lizibilă. „Prof. Ludwig Flemming, Institutul German de Arheologie." Pe o parte se afla o adresă din Berlin, pe cealaltă – una din Bagdad. Cea din Bagdad era, foarte practic, și în arabă. Așa mă puteam scuti de efortul de a-i explica șoferului de taxi unde voiam să ajung.

Când am oprit în fața hotelului, am găsit o mulțime de reporteri, cameramani și fotografi roind în jur. Țipau nervoși în telefoanele mobile prin satelit. Chestiile alea nu erau cu mult

mai mari decât telefoanele mobile obişnuite. Am întrebat o fată de la o agenţie rusească de ştiri ce se întâmplase. Un soldat american fusese împuşcat la un punct de control din cartierul săracilor. Primul impuls a fost să-mi amân vizita la profesorul Flemming, dar apoi m-am răzgândit.

Am aşteptat până când toţi colegii mei au găsit câte un taxi. Apoi am ieşit în stradă ca să opresc eu însumi unul dintre acele taxiuri vopsite în roşu cu alb. Cele mai multe erau VW Passat lovite, care fuseseră importate în masă din Brazilia cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Irakienii le numeau Brazilis.

La semnul meu, a oprit o Toyota. Şoferul mă salută în engleză. Când i-am arătat cartea de vizită, s-a uitat la mine uimit.

– Doar nu vreţi să mergeţi acolo unde s-a tras în american!

Am dat din cap.

Profesorul Flemming locuia în apropriere. Spre surprinderea mea, şoferul n-a cerut decât doi dolari. În mod normal, cereau zece de la orice străin. De-abia după negocieri stânjenitoare se mulţumeau cu cinci, ceea ce era oricum prea mult. Când m-am dat jos din maşină, şoferul şi-a strigat numele în urma mea: Arkan. Mi-a mai spus că îl pot găsi oricând la hotel în caz că aveam nevoie de un interpret.

Mă aflam în faţa unei case de oameni înstăriţi din Bagdad. Era înconjurată de un zid, avea două etaje, iar deasupra intrării era suspendată o cameră de luat vederi. După ce am sunat, a mai durat o vreme până să se deschidă poarta. S-a deschis automat, numai puţin, atât cât să mă pot strecura înăuntru.

La uşa casei, am auzit o voce neprietenoasă în megafon: „Cine sunteţi?"

– Numele meu este Michael Bellow. Sunt ziarist german.

– Vă puteţi dovedi identitatea cu documente?

Mi-am scos legitimaţia de presă din buzunarul cămăşii, am făcut un pas înapoi şi am arătat-o camerei de luat vederi. Am auzit cum se desfăcea un lanţ în spatele uşii şi cum se deschideau două încuietori. Apoi am văzut faţa îngustă, speriată a unui domn mai în vârstă.

Profesorul Flemming era alb ca varul, atât de alb încât bătea la ochi. În Bagdad era totuşi imposibil să te fereşti de soarele dogoritor. Chiar şi străinii cu tenul alb căpătau măcar o uşoară roşeaţă. Asta în afară de cazul în care n-ar fi ieşit deloc pe stradă. Flemming încuie imediat după mine. Am observat că uşa avea montate încuietori speciale.

– V-aş oferi un ceai, spuse el, dar secretara mea e bolnavă de două zile. Dacă vreţi, vă dau nişte apă.

– Nu, mulţumesc.

L-am urmat în birou. De jur împrejur se aflau mormane de documente. Toate ferestrele erau blocate de obloane. Am avut nevoie de ceva timp ca să mi se obişnuiască ochii cu lumina difuză. Am vrut să mă aşez pe un scaun, dar în ultimul moment am văzut că pe el se aflau câteva cioburi de lut.

– Secolul al doilea timpuriu, spuse Flemming, probabil un vas de jertfe. Daţi-le încoace!

– Sunt valoroase? am întrebat eu întinzându-i cioburile.

– Nu pentru colecţionari, dacă la asta vă referiţi. Ce vă aduce la mine?

– Un coleg mi-a dat cartea dumneavoastră de vizită. Îmi spunea că, dacă aveam să investighez vreodată problema muzeelor devastate, dumneavoastră aţi fi persoana cu care ar trebui să stau de vorbă.

– Au mai fost câţiva dintre colegii dumneavoastră aici. Imediat după devastări. Dar chestiunea nu mai interesează pe nimeni de mult.

Dezamăgirea profesorului era vădită.

– Am citit că majoritatea lucrurilor furate au reapărut.

– Cine spune asta?

– Nu ştiu. Întrebarea lui mă zăpăci. Credeam că americanii. Nu americanii?

– Şi credeţi ce spun ei?

Tonul lui Flemming avea acum inflexiuni dispreţuitoare.

– Nu credeţi că lucrurile au reapărut?

– Uite ce e, domnule... studie rapid bileţelul din faţa lui, ... domnule Bellow. Dacă vă răspund la această întrebare şi dumneavoastră mă citaţi în ziar, îmi pierd slujba. Iar Institutul German de Arheologie pierde atât finanţarea naţională, cât şi pe cea internaţională.

– Nu asta mă interesează pe mine, l-am asigurat eu. Am nevoie doar de câteva informaţii de fond. Am dat de o chestie care...

– Ce chestie?

– O chestie care ar putea fi interesantă. Mai mult nu vă pot spune în acest moment. Dar, cu ajutorul dumneavoastră...

Profesorul îşi masă tâmplele.

– Bine, am să vă răspund la întrebări, dar să nu apară nici o vorbă în ziar.

– Nici o vorbă, vă promit.

Se aplecă asupra biroului cu un aer de complicitate şi vorbea aşa de încet, că a trebuit să mă aplec şi eu în faţă.

– După jafuri, Naţiunile Unite au numit o comisie internaţională de arheologi şi istorici de artă care să catalogheze operele de artă din muzeele irakiene. Se dorea ca, pe baza listelor de inventar, să se stabilească tot ce se furase. După cum vedeţi... arăta spre mormanele de acte din jur, ... sau, ca să fiu mai precis, am făcut parte din această comisie. La început, lucrurile au mers bine. Americanii ne susţineau binevoitori, primisem însoţitori pentru a ne putea mişca fără riscuri prin muzee. Tot apăreau jafuri care vizau nu doar colecţiile de artă, ci şi clanţele, instalaţiile de curent electric, robinetele de apă şi alte lucruri de genul acesta. Profesorul Flemming oftă. După două săptămâni, bilanţul nostru era tragic. Unele muzee fuseseră golite până la ultima piesă. Lipseau colecţii întregi de picturi şi sculpturi contemporane. Cel mai rău fuseseră afectate colecţiile de antichităţi. La Muzeul Naţional fuseseră expuse bijuterii sumeriene, altare babiloniene antice, statui de bronz şi instrumente asiriene, printre care şi o harpă veche de patru mii de ani.

Urmă un nou oftat.

– După câte ştim noi, toate au dispărut.

– Şi ce e cu anunţurile că lucrurile ar fi reapărut?

– După ce am prezentat primul bilanţ, care nu era nici pe departe complet, ne-a vizitat un înalt ofiţer american. Nu-l cunoşteam. Ne-a mulţumit pentru efortul depus şi ne-a explicat că nu mai avea destui oameni pentru a ne garanta securitatea. A spus: „Cine vrea să rămână în Bagdad o face pe propriul risc". Profesorul îşi drese vocea. Ştiţi, comisia noastră era formată din cinci cercetători în vârstă. Sincer vorbind, fiecare dintre noi se bucura să poată părăsi acest loc îngrozitor. De aceea nici n-am protestat. La scurt timp însă, a apărut surpriza: se spunea în mass-media că soldaţii americani ar fi recuperat comorile aproape în întregime şi în bună stare. Se spunea că o mare parte ar fi supravieţuit războiului în catacombele de sub Muzeul Naţional. Alte piese ar fi fost găsite în Trezoreria Băncii Naţionale.

– Şi dumneavoastră nu credeţi aceste lucruri.

Profesorul se strâmbă.

– Aţi văzut vreodată fotografii ale comorilor reapărute? Se uită pătrunzător la mine. Aţi văzut vreodată o fotografie sau o înregistrare video a catacombelor de sub Muzeul Naţional sau de sub Trezoreria Băncii Naţionale?

– Nu. Dar nici nu am dat atenţie acestui detaliu.

– Puteţi scotoci arhivele tuturor ziarelor şi ale televiziunilor. Nu veţi găsi nici o imagine. Nici o piesă presupus reapărută nu a fost prezentată publicului.

– Aţi încercat să vedeţi comorile?

– Bineînţeles. Am fost refuzat. Locul unde sunt ţinute ascunse trebuie să rămână secret, chipurile, din motive de securitate.

– Şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi membri ai comisiei? A devenit vreunul suspicios?

– Nu mai ţinem legătura. Când ziarele au anunţat recuperarea pieselor, ceilalţi plecaseră.

– Dar dumneavoastră aţi rămas.

– Din întâmplare. O indigestie. Când revine secretara mea, o să-mi rezerve un bilet de avion. Mi-ajunge.

Mi-am luat carneţelul. În timp ce făceam câteva notiţe, am întrebat:

– Puteţi să-mi spuneţi ceva despre comoara de la Nimrud?

– Hmmm! Profesorul îşi îngustă ochii. În 1989, arheologii irakieni au descoperit sub palatul regal de la Nimrud două morminte din secolul al VIII-lea î.Hr. Într-una dintre încăperi, în mormântul a trei regine asiriene, s-au găsit sute de piese preţioase în stare neschimbată. Printre acestea, o coroană cu rozete, bijuterii împodobite cu ciucuri, brăţări şi inele cu cloisonné şi turcoaze. Valoarea multora dintre aceste piese de podoabă nici nu a fost stabilită.

– Şi era şi comoara de la Nimrud...?

– Da. Mai întâi, s-a spus că a căzut pradă jafurilor. Apoi se zvonea că ar fi reapărut într-un subsol inundat al Trezoreriei Băncii Centrale. Dar acest lucru nu a fost dovedit.

– Este... foarte valoroasă?

– Este de neînlocuit.

6

Despre șeful departamentului nostru de externe, căruia îi eram subordonat pe vremea când mă aflam în Irak, nu am spus nimic până acum. Pe scurt, era un nenorocit. Din fericire, în branșa noastră nu mai există mulți de teapa lui. Face parte dintre acele cadre de conducere care își confundă biroul cu punctul de comandă al unei galere. În redacție era poreclit Pinochet.

V-am mai spus că am, de obicei, problemele mele cu superiorii. Dar cineva ca Pinochet reprezenta pentru mine o adevărată ciumă. Numai la gândul că trebuia să-i vorbesc mi se făcea rău. La bârfele de prânz de la cantină, Pinochet nu făcea un secret din faptul că-l considera pe redactorul nostru șef o alegere proastă pentru postul respectiv.

Pinochet era coleric. Azvârlea cu scrumiere, legături de chei sau cuțitașe de scrisori. Umbla vorba că odată un cuțitaș de scrisori îl ratase la mustață pe un curier din redacție, pentru a se înfige în ușa biroului. Când am intrat prima dată în biroul lui Pinochet, am încercat să identific locul cupricina. Dar pe ușă n-am văzut decât un afiș mare: „EU, ȘEF – TU, NIMIC".

După ce am plecat de la profesorul Flemming, a trecut destul de mult timp până să ajung la hotel. Când am intrat în cameră, era deja după-amiază. Am văzut că încercase cineva să

mă sune pe mobilul prin satelit. În mod normal, îl aveam întotdeauna la mine. Dar astăzi îl lăsasem pe balcon.

„22 de apeluri nepreluate“, îmi arăta ecranul. La naiba! Erau toate de pe acelaşi număr care se termina cu patru de şapte. Din nou la naiba! Am sunat înapoi şi mi-a răspuns secretara lui Pinochet.

– E supărat rău, spuse ea. A încercat toată dimineaţa să dea de dumneavoastră. Este vorba despre cei zece soldaţi împuşcaţi azi-dimineaţă.

– Zece morţi!

De abia m-am abţinut să nu strig în telefon. Am tăcut.

– N-aţi auzit? A apărut la ştiri de câteva ore bune.

– Sigur c-am auzit, am minţit eu puţin convingător.

– Vrea un articol mare despre starea de securitate din Irak.

– Pentru mâine?

– Sigur că pentru mâine. Acum e în birou şi urlă la cineva. Îi spun doar că aţi sunat şi că v-am transmis mesajul.

– Da, mulţumesc.

Am închis.

Diferenţa de fus orar faţă de Germania era de două ore. Acolo era deci aproape unu. Încă patru ore până la închiderea redacţiei. Mai întâi, trebuia să aflu ce se întâmplase de fapt azi-dimineaţă. Cum era treaba cu *un* soldat împuşcat, aşa cum îmi spusese micuţa rusoaică de dimineaţă.

Am coborât cu liftul în holul hotelului. Acolo, la bar, erau suedezii de la televiziune la care înnopta Philippe. Cu câteva cutii de bere în faţă. Îşi transmiseseră deja reportajul în direct în urmă cu două ore, şi de atunci stăteau la băute. M-au invitat să beau cu ei, dar am făcut semn că nu şi le-am spus ce problemă aveam. În scurt timp, ştiam cele mai importante detalii despre atentat. Mi-au arătat şi câteva imagini. La locul faptei era de rău. Soldaţii fuseseră împuşcaţi dintr-un camion cu un lansator antiblindate.

La cinci fără zece aveam articolul gata. Am relatat atentatul cât mai pitoresc posibil. Am atins şi subiectul dificultăţilor pe

care le întâmpină poliția la instaurarea noii ordini, am relatat și despre problemele generale de acceptare a politicii de ocupație americane. Am luat repede prin telefon și declarația unui general american. Vocea poporului irakian era Hassan, portarul de noapte al hotelului. Pe el îl împingeau de obicei toți în fața camerelor pentru că vorbea engleză cu accent arab. El cerea ceea ce cerea totdeauna: să plece americanii din țară.

La un sfert de oră după ce am trimis textul prin e-mail, a sunat telefonul prin satelit. Am răspuns conștient fiind de faptul că lucrasem foarte pe fugă.

Pinochet.

– Cu manuscrisul ăsta nu m-aș șterge nici la fund! urlă el. Ești cel mai mare eșec pe care cineva și-l poate închipui la Bagdad, Bellow. Mai bine te-aș înlocui cu bunica-mea. Are de zece ori mai mult talent decât tine.

Apoi mi-a închis telefonul în nas.

Puțin înainte de nouă, Philippe bătu la ușa mea. Eram deja amețit de droguri. Philippe îmi povesti că poimâine aveau să scoată apa din piscină. Trebuia curățată ca să se poată înota din nou în ea. În condiții normale, vestea m-ar fi bucurat. Astăzi însă nu putea să mă mai înveselească nici măcar o țigară cu iarbă.

– Te mai interesează tipul de la organizația umanitară, ală de la baia turcească? întrebă Philippe.

– Da, am răspuns eu obosit.

– Am lista de participanți de la conferința aia a ONU. Sunt numai două nume germane pe listă: Meyer și Lambert. Meyer se pare însă că nu mai e în Bagdad. Deci nu putea fi decât Lambert. Face parte dintr-o organizație care se numește... Philippe citi de pe listă: Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak.

– Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak, am repetat eu monoton. N-am auzit de ea.

– Ce-i cu tine, omule? mă înghionti Philippe. Pari frustrat. Ai făcut ceva despre atentat?

Am dat din cap, dar n-aveam chef să-i povestesc. Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

– Îl cunoşti pe un oarecare profesor Flemming? l-am întrebat eu. Ludwig Flemming. Tot un neamţ.

– Sigur, răspunse Philippe. Făcea parte din comisia aia cu muzeele.

– L-am vizitat ceva mai devreme.

– Ce voiai de la el?

– A, mă gândisem să scriu ceva despre jafurile din muzee. Dar încă nu ştiu...

– Stă tot zăvorât în spatele obloanelor şi controlează legitimaţiile cu camera de luat vederi? întrebă Philippe dispreţuitor.

– Da, exact.

Philippe rânji.

– Ştii, el crede că vrea cineva să-l omoare...

– N-a spus nimic despre asta.

– Dar ţi-a vorbit cu siguranţă despre povestea asta aventuroasă cu jafurile, că vechiturile au dispărut în ciuda declaraţiilor oficiale. Şi că în spatele întregii afaceri se află americanii.

– Ceva de genul ăsta.

– Nu mai e întreg la cap.

– Crezi că aberează?

– Aberează de nu se poate. Trebuie să-i întrebi odată pe ceilalţi membri ai comisiei despre el. O să-ţi povestească ei ceva interesant. De la francez ştiu că ajunseseră să comunice numai prin e-mail, deşi aveau birourile alăturate.

Probabil că şi eu l-aş fi luat pe Flemming drept nebun, dacă n-ar fi fost discuţia de la baia turcească.

Îmi propusesem ca în noaptea aia să mă uit pe internet. Voiam să aflu dacă Flemming avea dreptate. Dacă într-adevăr nu exista nici o fotografie şi nici o imagine video publicată despre piesele de artă reapărute. Dar îmi lipsea cheful. În acel moment îmi doream să nu mă fi făcut niciodată jurnalist. Mai curând paznic în parcare sau ceva asemănător, unde să nu ai şanse să fii împuşcat. Să stai toată ziua într-o gheretă de sticlă şi să ridici şi să cobori bariera. Asta m-ar fi scutit probabil de împuşcături.

7

Petrecusem o noapte de tot rahatul. Îl visasem pe Pinochet. Normal.

Era şase. Îmi simţeam membrele grele de oboseală. Dar ştiam că n-aveam să adorm la loc. Aşa că m-am sculat şi mi-am făcut un nescafé. Super tare. Apoi m-am aşezat pe balcon. Când am văzut că soarele se ridica încet peste oraş, am început să mă simt mai bine. Mi-am luat laptopul pe genunchi şi am îndreptat antena modemului prin satelit spre sud. Conexiunea la internet a reuşit după a doua încercare.

Mai întâi m-am uitat pe site-ul ziarului nostru. Am văzut că îmi publicaseră textul fără modificări. Aşa că nu se putea să fi fost chiar atât de prost. Pe telefon îmi apărea că primisem un mesaj nou. Expeditorul era redactorul nostru şef. Am înghiţit în sec şi am dat clic pe mesaj. „Bun articol, dle Bellow. Aveţi grijă de dumneavoastră!“

Acum m-am mai lămurit. Eu eram teatrul viu de război în bătălia pe care o ducea Pinochet împotriva redactorului-şef. Super! Canalia nu-şi dorise nimic mai cu ardoare decât să o zbârcesc în misiunea din Irak. La urma urmelor, nu el mă trimisese la Bagdad, ci redactorul-şef. Asta însemna „pe viitor, să nu mai faci greşeli tâmpite“.

Înainte de a părăsi camera, mi-am băgat telefonul în buzunar şi am verificat dacă acumulatorul era încărcat. În holul hotelului era linişte. La intrare erau adunaţi mai mulţi taximetrişti care discutau. Când m-au văzut, s-au năpustit asupra mea.

– *Taxi! Mister! Taxi!*

Am văzut că tânărul de ieri era printre ei, şi am hotărât să merg cu el. M-a dus la Ambasada Germaniei. L-am rugat să mă aştepte în faţa ambasadei.

Personalul de pază al ambasadei se schimbase din nou, ceea ce însemna că filtrul de securitate avea să fie deosebit de minuţios. După ce am fost percheziţionat de două ori, am fost condus într-o cameră mică de primire. Pe perete atârna un tablou cu castelul Neuschwanstein al lui Ludovic al II-lea al Bavariei. În dulapuri erau aparate de radio, căşti şi veste antiglonţ. La vremea respectivă, ambasada îşi avea sediul provizoriu într-un mic bungalow într-un cartier de locuinţe. Vechea vilă a ambasadei, foarte reprezentativă de altfel, ameninţa să se prăbuşească. Nu fusese afectată de război; o mâncaseră termitele.

În mod normal, ambasadoarea îi lăsa pe jurnalişti să aştepte un sfert de oră. Bănuiam şi principiul care se ascundea în spatele acestui obicei. Astăzi însă a venit înainte să fi apucat să gust din cafeaua adusă de secretarul ei. Era mai palidă decât de obicei, dar strângerea de mână era, ca întotdeauna, prea puternică pentru o femeie. Purta un costum gri şi avea părul prins în coc. Nici n-am văzut-o vreodată în altă ţinută.

– Mă bucur să vă întâlnesc, domnule Bellow. Nu am mult timp la dispoziţie. Ce pot face pentru dumneavoastră?

S-a aşezat pe marginea fotoliului ca să-mi arate că e într-adevăr grăbită. Am trecut direct la subiect.

– Voiam să vă întreb despre organizaţiile umanitare din Germania prezente în acest moment la Bagdad.

Se gândi un timp.

– Nu toate ne înştiinţează de existenţa lor. Dar, din câte ştiu eu, sunt şase.

– Se află printre ele una numită Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak?

– A, da. Este una dintre cele bune.

– Ce înseamnă una dintre cele bune? Altele sunt rele?

– N-am spus asta. Dar, când vine vorba de organizații de ajutorare, sunt mereu sceptică.

– Cum așa?

– De multe ori nu le interesează decât propriul profit.

Am privit-o întrebător.

– Poți băga mulți bani în buzunarul propriu cu ajutorul unei organizații umanitare.

– Dar nu sunt controlate de stat?

Mi-am dat seamă că habar n-aveam despre ce vorbesc.

– Să vă explic cum funcționează, zise ea și se așeză totuși mai bine în fotoliu. Să spunem că se ajunge la o criză cum este cea de acum din Irak. Fondați o organizație umanitară și începeți să strângeți donații. Vă pricepeți un pic și la cum să vă folosiți de mass-media, așa că se adună o sumă într-adevăr mare. Fiecare euro pe care îl strângeți este scutit de impozite. Ca președinte al organizației, vă luați un salariu de... să zicem, zece mii de euro. Vă angajați soția ca vicepreședinte cu un salariu de cinci mii de euro. Mergeți la Bagdad, cumpărați o vilă care este sediul central al organizației și un jeep ca mașină de serviciu. Trimiteți regulat cecuri școlilor și spitalelor, și la fiecare câteva săptămâni călătoriți în Germania și faceți pe aventurierul. Adăugă cinic: Nu-i o viață prea rea.

Mi-am dus o mână la bărbie și-am spus:

– Așa simplu e?

– Așa simplu.

– Și ce face această Inițiativă Germană pentru Reconstrucție o organizație bună? am întrebat eu.

– Președintele ei, Rainer Lambert, e un reprezentant deosebit de serios al breslei sale. Vă puteți da seama de acest lucru pentru că nu aleargă în fața oricărei camere de filmat. Așadar, dacă mă întrebați la ce organizație ar trebui să faceți donații,

v-o recomand călduros pe aceasta. Noi îl susţinem, în limitele posibilităţilor, pe domnul Lambert în ceea ce face.

– În ce este specializat?

– Tocmai acesta este un detaliu de luat în seamă. În timp ce toate organizaţiile umanitare se luptă să preia proiecte în Bagdad care să atragă atenţia presei, domnul Lambert îşi concentrează activitatea într-o mică localitate din nord.

– Ştiţi cum se numeşte locul?

– Nu. Dar întrebaţi-l pe domnul Lambert. Precis vă va furniza cu plăcere informaţia. Salutaţi-l din partea mea. Vă dă colegul meu adresa.

I-am mulţumit şi am părăsit biroul în urma ei. Secretarul mi-a înmânat imediat un bileţel cu strada şi numărul, de parcă ar fi ascultat la uşă. Am vrut să-mi iau la revedere de la ambasadoare, dar dispăruse deja în birou. Prin uşă am auzit cum vorbea agitat la telefon.

Şoferul de taxi citi adresa şi dădu din cap.

– Nu e departe de aici. Cinci minute.

Mi-am adus aminte că ieri se prezentase drept Arkan.

– Arkan, cum de vorbeşti aşa de bine engleza? l-am întrebat.

– De la universitate. Am studiat electronica. Acolo trebuie să înveţi engleză. Băgă în viteză şi plecă. Dar mi-ar fi plăcut mai mult să învăţ germana.

– Ce să faci cu germana? Engleza e mult mai importantă.

– Dar Germania e o ţară nemaipomenită.

– Ai fost acolo?

– Nu. Tatăl meu a fost.

La Bagdad îmi făcusem obiceiul să stau pe bancheta din spate în taxi. În timpul mersului m-am uitat la capul lui Arkan şi am observat că avea urechile inegale. Păr scurt, negru, aspru şi urechea stângă în mod clar era mai depărtată de cap decât cea dreaptă. M-am gândit la discuţia cu ambasadoarea. Pentru ea, acest Rainer Lambert era un erou. Un model de iubire a

aproapelui. Poate se înşelase Philippe. Poate tipul de la baia turcească fusese altcineva.

– Aici e, spuse Arkan. Îmi arătă un bungalow care semăna aproape perfect cu cel în care era provizoriu ambasada. În garaj nu era nici o maşină. Obloanele şi grilajul de la intrare erau lăsate. Pe o plăcuţă discretă de aramă erau scrise iniţialele IGRI. „Iniţiativa Germană pentru Reconstrucţie în Irak."

M-am dat jos din maşină. Vizavi de casă stătea un bărbat cu un kalaşnikov sub un cort roşu. Astfel de posturi de pază erau peste tot în cartierele rezidenţiale ceva mai exclusiviste din Bagdad. I-am făcut semn lui Arkan să mă urmeze. Voiam să-i pun câteva întrebări omului de la pază. Mi-a spus că în casă locuiau o femeie şi un bărbat. Amândoi străini. Locuiau deja acolo când a primit el slujba de paznic. Asta fusese cu trei luni în urmă. M-am interesat dacă bărbatul era un tip înalt cu barbă.

– Da, un bărbat înalt, solid, cu părul închis la culoare, traduse Arkan.

M-am dus la uşă şi am sunat. De trei ori. Aşa cum mă aşteptam, nu răspunse nimeni. Când m-am urcat din nou în maşină, Arkan tocmai se despărţea de paznic, îmbrăţişându-l şi pupându-l pe obraz.

– Îl cunoşteai, l-am întrebat eu după ce pornise motorul.

– A fost cu frate-meu în armată, spuse Arkan. Mi-a mai povestit că azi-dimineaţă au oprit trei camioane în faţa casei. Camioane mari. Şoferii povesteau că se îndreptau spre nord.

– Au spus şi unde exact?

– Nu.

– Precis erau medicamente în camioane, am spus eu. Sau nişte ajutoare. Casa aparţine unei organizaţii umanitare germane.

Arkan se întoarse către mine.

– Şoferii povesteau că au de încărcat ceva pentru Siria.

M-am rezemat pe spate. Arkan era un tip isteţ. Bine că l-am cunoscut. Mâine trebuia să încerc să dau de Lambert ăsta. Neapărat. Oare era într-adevăr persoana de la baia turcească?

Şi, dacă era, tare aş fi vrut să ştiu în ce sat din nord desfăşura el, aşa altruist, acţiuni umanitare.

– Să vă iau mâine, mister? întrebă Arkan în faţa hotelului.

– La ora nouă, am răspuns eu. Mă numesc Michael. Michael Bellow.

I-am întins mâna printre scaune.

8

Atmosfera din hotelul nostru era un amestec de cabană de tineret şi cămin de veterani. În fiecare seară se încingea o petrecere în vreo cameră. Oamenii se întâlneau ca să discute toată seara despre experienţele de război. Fuseseră în Bosnia, în Kosovo şi în Afghanistan. Mulţi fuseseră corespondenţi în Ierusalim. O americancă şchiopăta, pentru că un soldat israelian o împuşcase în şold. Un fotograf sârb, cu părul lung, cărunt, arăta tuturor cicatricea lungă ce-i brăzda cotul. Amintire de la un trăgător de elită din Sarajevo. Încă mai păstra cămaşa găurită de glonţ. Ba chiar o mai purta uneori.

Astăzi, petrecerea era la etajul opt, la *Associated Press.* Când am ajuns eu, jumătate din cele trei lăzi de Heineken cumpărate pentru petrecere de băieţii de la *Associated Press* erau goale. Era prima dată când mă aflam în apartamentul lor: trei camere plus bucătărie şi baie. Peste tot era plin de echipament electronic. Trebuia să fii atent să nu te împiedici de cabluri.

Pe un ecran plat modern se întrezăreau imagini de pe CNN. Dar nu se uita nimeni. Un corespondent al revistei *Stern* din Hamburg, pe care nu-l cunoşteam, stătea sprijinit de aragaz şi discuta tare cu un american despre rasismul din armata americană. Doi britanici bodogăneau despre poziţia

guvernului lor în războiul din Irak şi se asigurau că, pentru prima dată în viaţă, ar fi preferat să fie nemţi sau francezi.

L-am descoperit pe Philippe pe balcon. Pusese stăpânire pe micuţa de la agenţia rusă de ştiri. Ieri nu observasem cât era de drăguţă. Era blondă şi purta nişte blugi strâmţi care-i scoteau în evidenţă fundul mic. Deasupra abdomenului plat se zăreau doi sâni bine formaţi, nici mari, nici mici. Mi-a trecut brusc prin cap că la Bagdad erau mult prea puţine jurnaliste.

Philippe îşi tot îndepărta buclele şatene de pe frunte şi-şi flutura fularul. L-am salutat în treacăt, dar nu m-a observat. Din mers, am auzit cum imprimase englezei sale un accent foarte franţuzesc. Aşa proceda mereu când voia să facă impresie. Sau când nu putea suferi pe cineva. Suna un pic homo. Tocmai îi spunea ce era cu eşarfa de care nu se despărţea.

Ştiam povestea. Eşarfa trebuia, chipurile, să-l apere de aerul prăfos din Bagdad. Dar, în realitate, lui Philippe îi plăcea să facă pe artistul. Se vedea drept un jurnalist cu pretenţii literare. Franceza mea era prea săracă pentru a-mi da seama dacă Philippe era într-adevăr un scriitor bun. Dar un coleg belgian mă asigurase că primise deja câteva premii pentru articolele sale.

În orice caz, schema cu artistul părea să prindă la femei. După un sfert de oră, Philippe o luase pe rusoaică pe după umeri şi o privea adânc în ochi. Îl invidiam gândindu-mă că în noaptea asta avea parte de sex.

Se pare că şi fotograful sârb, cel cu cicatricea pe cot, se gândea la acelaşi lucru. M-am trezit cu el lângă mine; mi-a întins o altă cutie de Heineken şi a început a-mi povesti cum era cu femeile la Sarajevo. Din două, una era târfă. În timp ce vorbeam, nu-i slăbeam din ochi pe Philippe şi pe micuţa rusoaică. Poate că privirile noastre insistente au fost de vină, că rusoaica se întoarse, spuse un *good night* cântat şi plecă din apartament ţanţoşă, unduindu-şi ostentativ şoldurile. Philippe avu nevoie de câteva secunde să-şi vină în fire, apoi îşi aranjă fularul şi veni la noi ca o furtună.

– N-o lua şi tu aşa în serios, îl consolă sârbul şi-i întinse o bere. Era oricum prea tânără pentru tine.

– Am treizeci şi nouă de ani, protestă Philippe.

Am ciocnit cutiile cu bere. Apoi sârbul mai povesti o dată istoria cu târfele din Sarajevo.

La miezul nopţii m-a trezit o explozie puternică. Mai întâi am crezut că se spărseseră ferestrele de la balcon. Asta se întâmpla destul de des. Ca să nu se împrăştie cioburile prin cameră şi să se transforme în schije periculoase, toate ferestrele hotelului erau lipite în cruce cu bandă adezivă cafenie. Exploziile care aveau loc noaptea erau de obicei făcute la întâmplare. Atacurile reale se făceau ziua. Probabil că atunci rezultau mai multe victime. O logică perversă.

Îmi bubuia capul. Prea multă caniculă, prea multă bere, prea puţin somn. Îmi încurcasem picioarele în cearşaful ud de transpiraţie şi am dat din picioare ca să mă eliberez. Am încercat repede să adorm la loc. La urma urmelor, noaptea trecută fusese şi aşa prea scurtă. Dar m-au împiedicat apa de la toalete şi uşile care se trânteau în camerele vecine. Tot hotelul era în picioare. Mi-am tras pătura peste cap, dar nici asta nu m-a ajutat. Aşa că m-am sculat şi m-am aşezat cu laptopul pe balcon.

Era cu puţin înainte de ora cinci. Străzile zăceau încă în întuneric. Din când în când, se auzeau înfundat şenilele vreunui tanc. Sau sunetul ascuţit al vreunui fluier. Noaptea, de la unsprezece la şase, era interzis să circuli. Numai soldaţii aveau voie să stea atunci pe străzi. Hoţii care se aflau pe drum se preveneau între ei cu ajutorul fluierelor când se apropia vreo patrulă. Mi-am pus în funcţiune modemul prin satelit şi am intrat pe internet.

Mai întâi am scotocit arhivele ziarelor şi televiziunilor. Căutam imagini ale operelor de artă dispărute din muzeele din Bagdad. Am accesat şi agenţiile foto, şi bazele de date ale UNESCO. În cele din urmă, am încercat la diverse universităţi. Le-am accesat pe toate, de la Oxford până la Heidelberg,

în care exista o catedră renumită de arheologie. Profesorul Flemming avusese dreptate. Absolut nimic. O grămadă de anunțuri, toate din partea armatei americane, e adevărat, dar nici un fel de imagini.

În cele din urmă, am intrat pe www.IGRI.de. Am dat peste o pagină semiprietenoasă a Inițiativei Germane pentru Reconstrucție în Irak. Era indicat un cont pentru donații deschis la CEC-ul din Bremen, ca un fel de indiciu că IGRI era o asociație înregistrată la Judecătoria Bremen. Președinte era „Rainer Lambert, avocat". Pagina nu spunea nimic despre obiectivele și proiectele IGRI. Pentru „alte informații" trebuia să scrii la o adresă, „Hafenstrasse 12".

Nici în bazele de date ale presei nu era aproape nimic de găsit despre IGRI. Nu existau decât două articole. Unul făcea referire la o conferință de la biroul ONU din Bagdad și amintea de IGRI ca fiind una dintre organizațiile participante. Celălalt era dintr-un ziar local din Bremen. Douăzeci de rânduri fără fotografii. Nu spunea mai mult decât că avocatul Rainer Lambert din Bremen fondase o organizație umanitară care avea să construiască o clinică cu ajutorul donațiilor. Punct.

„Care donații? mă întrebam eu. Cum avea oare să-i dea cineva acestui Lambert măcar un euro dacă avea o apariție publică atât de meschină? Ca să nu mai vorbim despre grămada de bani de care ar fi avut nevoie pentru o clinică..."

9

Arkan era punctual. Vopseaua roşu cu alb a Toyotei strălucea. Arăta de parcă ar fi lustruit-o toată noaptea. Şi nici în interior nu era fir de praf. De oglindă atârna un brăduţ parfumat care împrăştia un parfum îngrozitor de vanilie. Am deschis un pic fereastra. Arkan îmi tot arunca priviri pline de nerăbdare, până când a trebuit să-i spun:

– Maşina arată grozav!

Îmi zâmbi mândru.

La intrarea în garajul IGRI se afla acum un minibus Volkswagen alb. Uşa casei era deschisă. Pe hol se vedeau stive întregi de cutii de carton. Am vrut să-i propun lui Arkan să stea din nou de vorbă cu paznicul, dar astăzi era un alt tânăr în cortul roşu. Cu un zâmbet dinadins prietenos, m-am îndreptat spre bungalow şi m-am oprit lângă gard. Înainte să apuc să sun, a ieşit o femeie în cadrul uşii.

Părea să aibă vreo cincizeci de ani. Faţa îi era bronzată, iar părul grizonat, ondulat stătea vâlvoi. Purta o cămaşă bărbătească kaki, prea mare pentru ea, şi pantaloni kaki cu buzunare aplicate. Avea prinse la centură un cuţit, un aparat de emisie-recepţie şi un telefon prin satelit. Arăta de parcă ar fi participat la un antrenament de supravieţuire.

– Dacă doriţi să vorbiţi cu soţul meu, nu are timp, strigă ea. Vocea îi suna neprietenos.

– Numai câteva minute.

– Veniţi peste o săptămână, când ne întoarcem.

– Vă rog, doar câteva minute. Sunt jurnalist, şi doamna ambasador mi-a...

– Ah, sunteţi jurnalist, spuse ea ceva mai amiabil. Intraţi atunci.

A trebuit să întind mâna peste gard ca să deschid poarta. Când i-am strâns mâna femeii, am întrebat:

– Dar cine credeaţi că sunt?

– A, nu, nimeni.

În interior, bungalow-ul arăta ca un depozit. Practic, era complet neamenajat. Din tavane atârnau becuri goale, până în ultimul cotlon erau stive de cutii e carton. După inscripţie, conţineau medicamente. În mijlocul celei mai mari dintre camere se afla o masă pliantă roşie cu trei scaune din plastic. Pe masă erau câteva căni de cafea murdare, un alt aparat de emisie-recepţie şi un carnet. La masă stătea bărbatul de la baia turcească. Bingo!

– Rainer, un jurnalist vrea să stea de vorbă cu tine, îi spuse femeia.

Bărbatul îşi ridică privirea, îşi lăsă capul uşor într-o parte şi mă privi cu neîncredere.

– Domnul Lambert? I-am întins mâna. Numele meu este Bellow. Michael Bellow.

Apoi i-am spus numele ziarului.

– Da, eu sunt Lambert.

Se ridică în picioare, fără să-mi întindă mâna. Avea acelaşi tip de îmbrăcăminte kaki pe care o purta şi soţia lui.

M-am uitat orientativ în jur.

– După câte se vede, aţi adunat o mulţime de lucruri pentru spitalul dumneavoastră.

Dădu din cap.

– Ieri am trimis trei camioane. E mult de lucru. Şi nu prea am timp. Despre ce este vorba?

– Nu durează mult.

I-am explicat că ziarul nostru avea în vedere un articol de fond despre organizaţiile umanitare. I-am menţionat şi cuvintele de laudă pe care nu le precupeţise ambasadoarea. I-am spus că în redacţia noastră sunau zilnic cititori care doreau să facă donaţii pentru Irak. Ceea ce era, bineînţeles, o minciună. În realitate, cititorii noştri, ca toţi nemţii, de altfel, nici că arătaseră vreodată mai puţin interes pentru donaţii. Rolul de reporter naiv l-a mai înmuiat întru câtva pe Lambert.

Se aşeză din nou. Mi-am tras şi eu un scaun. Soţia lui părăsi încăperea.

– După cum v-a spus deja şi doamna ambasador, începu el, nu ne interesează prea mult publicitatea. Pentru noi e important să acţionăm, nu să ne vedem toată ziua, bună ziua în paginile ziarelor.

Am dat din cap în semn de înţelegere şi mi-am făcut câteva notiţe. Fără să mai aştepte să-i pun întrebări, Lambert îmi ţinu o mică prelegere. IGRI fusese fondată cu puţin timp înainte de război, deoarece se prefigura haosul ce avea să urmeze. Organizaţia avea ca obiectiv aprovizionarea Irakului cu medicamente. Şi anume, zonele rurale din nord, unde sărăcia era cruntă. IGRI este sponsorizată de un cerc de oameni de afaceri germani foarte bogaţi, unii dintre ei foarte cunoscuţi.

– Vă rog să înţelegeţi că aceşti oameni doresc să îşi păstreze anonimatul, insistă Lambert. Aceasta şi din motive politice, aşa cum vă puteţi imagina. În orice caz, mulţumită acestor oameni, nu depindem de sponsorizări publice.

Mi-am adus aminte cât de vulgar vorbise Lambert la baia turcească. Acum făcea pe diplomatul. Şi mi se părea că era şi foarte credibil.

– Doamna ambasador a menţionat un spital mare, pe care îl construiţi, am spus.

– A, da. Lambert se uită în jur căutând ceva. Apoi luă o servietă îngustă din piele de lângă scaunul pe care stătea. O deschise şi scoase un teanc subţire de fotografii în format mare. Puteţi să le păstraţi. Până acum nu le-a publicat nimeni.

În prima fotografie era o clădire mare, albă, cu două etaje, cu două turnuleţe în dreapta şi în stânga. Unul din turnuleţe era acoperit cu ţiglă roşie, celălalt, ca şi restul acoperişului, nu era încă finalizat. În faţa clădirii se vedeau muncitori cu lopeţi şi cu roabe. Un camion ruginit descărca nisip.

– E făcută săptămâna trecută, îmi explică Lambert. Între timp, acoperişul e gata.

– Unde se află?

– În nord.

– Unde exact în nord?

Lambert se lăsă pe spate şi-şi frecă barba.

– Nu prea aş vrea să vă spun lucrul acesta. N-o luaţi ca pe ceva personal. Numai că, dacă scrieţi numele locului, precis vor năvăli cameramanii cât de curând. Vrem să ne concentrăm asupra muncii.

Lambert îmi întinse următoarea fotografie peste masă. Fotografia arăta un grup de copii cu handicapuri fizice grave. Unui băiat cu faţă drăgălaşă şi ochi mari căprui îi lipseau ambele picioare.

– Deja tratăm câţiva pacienţi. Pe cei care sunt foarte săraci. N-ar fi bine să se foiască pe acolo reprezentanţii mass-mediei.

Nu prea aveam habar de legislaţia care stătea la baza organizaţiilor umanitare, dar atâta ştiam şi eu: dacă primeau donaţii, erau obligate să facă publice informaţii despre fiecare proiect. Lambert se fofilase elegant ca să îmi ascundă locaţia clinicii. Oare ce să fac? Să insist asupra dreptului presei de a avea acces la informaţie? Riscam să-l fac să devină suspicios. Pe de altă parte aveam nevoie de numele locului pentru a putea investiga în continuare.

– Aşadar, ieri au plecat trei camioane cu ajutoare, am spus. Căutam să câştig timp.

– Da, după cum v-a spus soția mea. Folosim camioane mari. Astăzi mergem și noi după ele. De mâine, se amenajează al doilea etaj. Cu zece paturi și o sală de radiologie.

Mi-am notat și voiam să întreb de personalul medical, dar pe Lambert l-a chemat soția.

– Mă scuzați un moment. Se ridică și ieși din încăpere.

„Servieta!“ m-am gândit eu. Dacă existau pe undeva documente cu numele locației, numai în servietă puteau să fie. Era încă sprijinită de scaunul lui Lambert, cam la jumătate de metru distanță de mine. Ca să ajung la ea, trebuia să mă ridic de pe scaun. În orice caz, era deschisă, ceea ce avea să facă totul mai ușor. Nu mai făcusem niciodată așa ceva. Îmi simțeam inima bătând. Acum ori niciodată.

Dintr-o singură mișcare am apucat întregul conținut al servietei. Un teanc de scrisori și alte hârtii. Din încăperea alăturată îi auzeam pe Lambert și pe soția lui vorbind. Am răsfoit hârtiile stând în genunchi. Facturi pentru medicamente, avize de expediție, prospecte pentru paturile de spital. Dedesubt de tot era copia unei hărți. Era o hartă rudimentară a Irakului, unde se vedeau numai șoselele principale, orașele și râurile mai mari. Lângă autostrada care ducea spre nord, într-un loc unde autostrada făcea brusc la stânga, era o cruce care marca un loc. Alături scria ceva în arabă.

Lambert și soția lui încă stăteau de vorbă. Mă simțeam ca un elev de clasa întîi pe când copiam literele în carnețelul de notițe. Apoi am pus actele înapoi în servietă și m-am reîntors la locul meu.

10

Arkan zâmbi când îmi citi hieroglifele. „Spital", spuse el.

– Cum adică, spital?

– Ceea ce ați scris, domnule Michael, înseamnă spital.

– Nu este numele unei localități?

Arkan dădu din cap că nu.

M-a dus la cartierul general al Statelor Unite. Voiam să-i întreb ce fusese cu explozia de noaptea trecută. Ca nu cumva să mai fi ratat un alt atac. Dar fusese, cum bănuiam și eu, o explozie în aer. Nu existau nici morți, nici răniți. Eram amândoi flămânzi. Am comandat două Margherita într-o pizzerie recent deschisă din strada Al-Rasat.

Blatul era prea gros, brânza prea puțină, iar roșiile pe jumătate congelate.

Chelnerul a venit și ne-a întrebat cum ni se pare mâncarea. Înainte să apuc să mă plâng, Arkan răspunse că foarte bună.

M-am uitat uimit la el. A așteptat până s-a îndepărtat chelnerul și apoi mi-a explicat că proprietarul pizzeriei era un văr de-a tatălui lui. Am dat din cap în semn de înțelegere și m-am străduit să mănânc măcar jumătate din pizza.

– Ai o hartă în mașină? l-am întrebat după ce chelnerul a debarasat masa și am comandat cafeaua.

Arkan scutură din cap.

– Dar alături e o librărie. Să mă duc să cumpăr?

– Da, una cât mai exactă.

Arkan sări de pe scaun, şi de-abia am mai apucat să strig după el:

– Dar să fie în engleză!

Când a sosit cafeaua, s-a întors şi Arkan. Am desfăcut harta pe masă. Avea marginile îngălbenite şi era din 1979.

– Nu există alta mai nouă, spuse Arkan. Am mai întrebat la alte două magazine.

Harta fusese publicată de Ministerul Turismului pe vremea lui Saddam. Arăta diverse puncte de atracţie turistică. Regiunea în care trăiau cei mai mulţi şiiţi era simbolizată printr-un porc. Şiiţii dispreţuiau porcii. Iar Saddam îi dispreţuia pe şiiţi. Cel puţin toate inscripţiile erau bilingve. Am marcat cu furculiţa autostrada spre nord, până la locul unde se făcea brusc o curbă la stânga. Acolo unde văzusem crucea pe harta lui Lambert erau trei mici localităţi: Mahmur, Sunadi şi Kajara.

– Cunoşti locurile astea?

– Am un unchi care e din Kajara.

– Putem vorbi cu el?

– Sigur. Are o tutungerie în colţ.

– Şi vrei să spui că acum e acolo?

– E mereu acolo.

Unchiul stătea în faţa magazinului pe o bancă. O *djellabee*[1] murdară îi acoperea formele rotunde. De fapt, magazinul nu era altceva decât un garaj plin până în tavan cu ţigări, majoritatea dintre ele americane. Unchiul îl sărută pe Arkan. Un băiat, probabil fiul, a adus imediat o tavă cu ceai. În Irak ceaiul se servea în păhărele de ţuică, umplute pe jumătate cu zahăr. Mult prea dulce, dar între timp mă obişnuisem.

După ce am vorbit o vreme despre starea politică generală, Arkan spuse:

– Arătaţi-i harta, domnule Michael!

[1] În arabă, o robă tradiţională purtată de bărbaţi în nordul Africii (n.tr.)

Am desfăşurat harta. Unchiul puse degetul pe Kajara, satul de baştină, şi zâmbi cu nostalgie.

– Cunoaşteţi şi celelalte localităţi din zonă?

Arkan traduse. Unchiul dădu din cap afirmativ.

– Aş vrea să vă arăt nişte fotografii, am spus eu, şi i-am întins teancul de poze pe care mi le dăduse Lambert. Recunoaşteţi ceva din pozele acestea care să se potrivească cu vreunul dintre locuri?

Nu mă aşteptam să cunoască totuşi clădirea clinicii, era cu siguranţă nouă, dar poate ceva din peisaj sau o altă clădire din fundal. Unchiul se uită pe rând la fiecare poză. Erau cinci. Când văzu copilul cu membrele amputate, dădu trist din cap. Cel mai mult speram să ne ajute fotografia din stânga a clinicii, pentru că lângă ea se vedeau un lanţ muntos şi minaretele turcoaz ale unei moschei. Dar unchiul lăsă neatent pozele deoparte. În schimb, se uită îndelung la fotografia mărită a şantierului; apropie poza foarte mult de ochi. Apoi strigă ceva înspre garaj. Băiatul care adusese ceaiul veni cu nişte ochelari demodaţi. Unchiul şi-i puse la ochi şi arătă către un om cu o roabă.

– Spune că e un prieten vechi de-al lui, traduse Arkan. Se numeşte Karim Abdul. E din Sunadi.

Sosise vremea să-i informez pe cei din redacţie. La Bagdad nu mai era nimic de investigat şi, ca să părăsesc oraşul, aveam nevoie de aprobare de la Berlin.

Şi nu avea să fie chiar aşa de uşor, pentru că, rezumată în câteva propoziţii, povestea mea nu prea părea credibilă. Bănuiam doar că în spatele unei organizaţii germane de ajutorare se ascundea cel mai mare jaf de obiecte de artă de la dispariţia tezaurului Bernstein încoace. Da, cam aşa se putea reda situaţia. Opere de artă în valoare de milioane, dacă nu chiar de miliarde. Opere despre care autorităţile americane susţineau că în realitate n-ar fi fost furate niciodată.

N-aveam nici o dovadă care să-mi susţină teoria. Numai câteva indicii. O discuţie şoptită, în care cineva era mituit ca să joace, pesemne, un anumit rol în scoaterea pieselor din ţară. Mai existau apoi afirmaţiile aiuristice ale profesorului

de arheologie şi vaga suspiciune că o clinică din nordul Irakului ar putea fi cheia întregii afaceri.

Pinochet avea să-mi măture povestea de pe masă cu o remarcă răutăcioasă. Ceva de genul: „Bellow, doar nu vrei să fim de râsul lumii!“

Sigur, puteam să-l ocolesc pe Pinochet şi să-l sun direct pe redactorul-şef. Dar asta ar fi fost o declaraţie de război deschisă. Cel mai diplomatic mi se părea să le trimit amândurora câte un mail. Dacă le trimiteam mailul în noaptea asta, aveau să-l citească mâine-dimineaţă, amândoi cam în acelaşi timp, şi să mă sune undeva în jurul prânzului, după ora mea. Trebuia să fie un mail într-adevăr deştept.

Nici nu ajunsesem încă la hotel, că am şi bănuit ce se întâmplase. Arkan a ridicat grăbit geamul şi a închis trapa. Prea târziu. Putoarea pătrunsese deja în maşină.

De la balconul camerei, am văzut că goliseră apa din piscină. Fundul bazinului era acoperit de un strat gros de mâzgă verzuie-maronie. Se mai recunoşteau încă vreo două, trei bucăţi de pizza şi o grămadă de cutii de ţigări, cutii de bere şi de cola. Doi bărbaţi în cizme de cauciuc, cu pânze albe la gură, puneau mâzga în găleţi şi o cărau afară din piscină. Cu toată bunăvoinţa, putoarea era insuportabilă.

Mi-am luat laptopul şi am urcat la etajul şaptesprezece. De acolo, ducea o scară pe acoperiş, pe terasă. Unii colegi avuseseră aceeaşi idee înaintea mea. Aproape toate locurile de la umbră, din spatele unui zid, erau ocupate. L-am rugat pe un fotograf de la *Newsweek* să se dea un pic mai încolo şi m-am aşezat între el şi o japoneză grasă. Din fericire, pe acoperiş adia puţin vântul.

N-am mai scris niciodată atâta timp la un e-mail. Când am terminat, cei mai mulţi părăsiseră acoperişul. Phillipe apăru şi el. Îşi legase fularul peste gură.

– Coreeanca aia grasă mi-a zis că eşti aici.

– Am crezut că e japoneză.

– Nu, coreeancă. Toţi arată la fel. Scrii ceva pentru ediţia de mâine?

– Nu, un mail. Am ezitat. Să-i spun, să nu-i spun? Poţi să ţii un secret?

Philippe nu răspunse. De altfel, întrebarea fusese tâmpită.

– Pot să-ţi citesc mailul pe care tocmai l-am scris?

– În germană?

– Normal că nu în germană. Asculţi?

– Sigur.

M-am uitat în jur dacă nu trăgea nimeni cu urechea. A durat un pic până mi-am găsit cuvintele. M-am străduit să traduc fiecare propoziţie cât mai exact; una peste alta, Philippe era persoana pe care testam puterea de convingere a mailului. La sfârşit m-a privit o vreme tăcut. Aveam sentimentul că totul depindea acum de părerea lui Philippe.

– Uau, ăsta chiar că e un articol-bombă, măi, băiete! Philippe oftă. Dacă poţi dovedi asta, dai lovitura. O să ajungi celebru. Dar ai al naibii de mult de muncă. Philippe oftă încă o dată. Ştiam eu că tipii ăia doi de la baie vorbeau ceva important. Mă bucur că mi-ai povestit.

Eram emoţionat.

– Ştii ce ai de făcut de acum înainte?

– Mai întâi am nevoie de OK-ul de la Berlin. Apoi aş vrea să merg la Sunadi. Să văd ce e pe acolo. Ideea e că nu am prea mult timp la dispoziţie.

– Ai un interpret bun?

Am dat din cap că da.

– Crezi că în clinică sunt ascunse comorile?

– Ar fi o posibilitate.

Philippe îşi încreţi fruntea.

– Trebuie să fii al naibii de prudent. Sunadi e un loc nenorocit.

– Cunoşti zona? am întrebat eu surprins. Ai fost în Sunadi?

– Nu. Nici un jurnalist n-a fost încă acolo. Americanii au închis zona din jurul Sunadiului. Irakienii intră şi ies de acolo numai după controale foarte riguroase. Pentru străini, accesul e interzis. Din motive de securitate. Sunadi este considerat cel

mai periculos cuib de rezistență din nord. Se spune că acolo s-a stabilit o gherilă puternică.

– Înțeleg.

– Poți fie să te duci la cartierul general american și să speri că îți vor da un permis cu care să poți trece de punctele lor de control, fie să te strecori pe lângă ei.

– Tu ce-ai face?

– Dacă vrei să știi adevărul adevărat, m-aș strecura pe lângă ei.

Asta mi se părea foarte periculos. Aș fi putut să cad victimă. Doar n-aș fi fost primul ziarist împușcat.

– Mai există vreo altă cale?

– Da, dar pentru asta trebuie să fii membru al unei organizații umanitare. Pentru ei, armata americană face o excepție. Organizațiile de ajutorare primesc permise ONG.

– Ce fel de permise?

– ONG: organizație non-guvernamentală. Cu un astfel de permis poți trece fără probleme de orice punct de control. O grămadă de jurnaliști încearcă să pună mâna pe așa ceva. Dar pentru tine organizațiile umanitare se vor face luntre și punte să-ți procure unul. Philippe se ridică. Vii să tragem un fum?

– Cât e ceasul?

– Acum se face șase.

– Poate mai târziu, când o să pot dormi de duhoare.

– Ce duhoare? întrebă Philippe. Trebuie să fi scos toată mizeria din piscină. Chiar astăzi trebuie s-o umple din nou cu apă. Suedezii au cumpărat deja șase lăzi cu bere pentru o petrecere la piscină.

Am mers la lift.

– De săptămâni întregi nu se întâmplă nimic cu piscina, și acum totul într-o zi? m-am mirat eu.

– Mda. Philippe dădu din umeri. Unul de la *Wallstreet Journal* i-a explicat directorului hotelului că poate cere douăzeci de dolari mai mult pentru fiecare cameră dacă piscina e curată. Și că asta îi garantează că va închiria toate camerele. Se pare că a mers. Și se mai spune că irakienii nu sunt capabili să-nvețe!

11

Petrecerea a fost o nebunie. Dacă n-ar fi vomitat coreeanca în piscină, apa ar fi rămas chiar curată. Eu m-am ameţit atât de tare de droguri, încât i-am smuls lui Philippe de o sută de ori promisiunea să nu mai povestească nimănui ce descoperisem. Dar în această seară oricum n-a avut ochi decât pentru rusoaică.

Pe la trei aproape că s-a lăsat cu bătaie între un cameraman de la televiziunea FOX şi un fotograf belgian. Nu ştiu cum a început vrajba, dar ştiu că americanul a urlat la un moment dat:

– Nu permit nimănui să-l jignească pe preşedintele meu!

Apoi i-a ars una belgianului. Belgianul a ripostat, aruncându-i un pahar de vin roşu în faţă. S-ar fi iscat o luptă inegală: americanul semăna cu Arnold Schwarzenegger, iar belgianul, mai curând cu Hercule Poirot. Philippe s-a băgat în ultimul moment între cei doi, şi probabil că i-a salvat viaţa belgianului.

Telefonul meu prin satelit suna. Visam că era o ambulanţă. Când am priceput că nu era nici o ambulanţă, a trebuit să mă gândesc un moment unde mă aflam. Telefonul prin satelit nu înceta să sune. Mi-am căutat ceasul, dar nu l-am putut găsi. Trebuia să fie în jurul prânzului. Am luat telefonul şi am spus un „alo“ obosit. Pe limbă simţeam gustul stătut de bere.

Era secretara şefului meu. Mi-a spus că-mi face legătura. Am vrut să-i răspund că o să-l sun eu în cinci minute, dar era deja prea târziu.

– Domnul Bellow? a întrebat redactorul-şef.

– Da. Mi-am imaginat că putea să vadă cum stăteam în aşternuturile transpirate, în chiloţi şi duhnind a alcool. Da, bună dimineaţa!

Mi-am dres vocea.

– Legătura asta prin satelit e mai bună decât mă aşteptasem.

– Da, foarte bună, nu-i aşa?

Am întins mâna după sticla de apă şi am luat o înghiţitură. Trebuia să mă duc la toaletă.

– Interesantă ştire ne-aţi trimis! Şi cum aveţi de gând să demonstraţi asta?

– Trebuie să mă deplasez la Sunadi. Acolo unde se construieşte spitalul.

Făcu o pauză.

– Domnule Bellow! Tonul redactorului-şef căpătă acum o inflexiune formală. Am luat o decizie, care m-a făcut să mă confrunt cu unele dezaprobări în redacţie...

Aha, deci se contrase cu Pinochet. Bine.

– Vă las să mergeţi în căutare de dovezi, deşi unii colegi au îndoieli în ceea ce priveşte povestea asta. Alţii nu sunt siguri că sunteţi în stare să faceţi o asemenea anchetă. Sincer vorbind, aş fi preferat să vă putem trimite pe cineva în sprijin. Dar asta ar dura măcar o săptămână, iar dumneavoastră îmi scrieţi că sunteţi presat de timp.

– În discuţia pe care am auzit-o era vorba de cel mult încă patru transporturi. Din câte ştiu eu, ieri au pornit trei camioane spre Sunadi. Se pare că povestea se apropie de sfârşit.

– Bine. Porniţi la treabă! Dar fiţi prudent. Dacă vă iese articolul, ceea ce este însă prematur să discutăm acum, va fi ceva senzaţional. În orice caz, vom angaja un fotograf independent care să vă însoţească peste tot. În Bagdad trebuie să

fie o mulţime. Redacţia ziarului *Bild* caută deja pe cineva pentru dumneavoastră.

– Bine.

– Vă rog să mă ţineţi la curent. Şi, cum se spune, aveţi grijă de dumneavoastră!

În timp ce mă spălam pe dinţi, îmi imaginam cum plesnea Pinochet de furie. Precis se ruga în fiecare seară să dau greş. Cum trebuia să-l roadă gândul că eu, unul care o înlocuieşte pe titulara departamentului de ştiri locale, aflată în concediu de maternitate, şi nu unul dintre corespondenţii săi, aveam o astfel de şansă!

Îmi plăcea gândul ăsta. Dar eram şi conştient de presiunea la care eram supus. Deşi nu-mi stabilisem o întâlnire cu el, Arkan mă aştepta în holul hotelului. Se hlizi la mine şi bătu apropouri că ştia de petrecerea de noaptea trecută.

– Tu bei alcool? l-am întrebat eu în maşină.

– Nu, niciodată, Mister Michael.

După discuţia cu Philippe de ieri după-amiază, ştiam clar cum aveam să trec de punctele de control ale americanilor în Sunadi. Cea mai sigură mi se părea chestia cu permisele ONG. Şi aveam deja o idee de unde puteam să-mi procur unul. Înainte să se ajungă la excese la petrecere, ascultasem puţin conversaţiile din jurul meu. Pacifiştii germani şi austrieci se uniseră şi doreau să fondeze în Basra un centru de formare profesională pentru profesori. Aveau statutul unei organizaţii de ajutorare şi se simţeau foarte jigniţi că nu scrisese încă nimeni despre ei.

Organizaţia îşi avea sediul într-un apartament cât o cameră şi jumătate într-un bloc dărăpănat de la marginea oraşului. Purtătorul de cuvânt m-a luat imediat la per tu. Era îmbrăcat în haine tradiţionale irakiene, avea părul lung, îmbâcsit, duhnea a transpiraţie şi se trăgea din Regensburg. În timpul războiului fusese *human shield*, scut uman, în Bagdad, şi susţinea că văzuse moartea cu ochii. Era convins că, într-o zi, avea să se ajungă la o împăcare între americani şi irakieni.

Am fost de acord cu el şi i-am spus că ziarul nostru prezenta cam aceeaşi opinie.

Am băut ceai de fructe şi am mâncat lipie, şi timp de o oră mi-a povestit despre centrul de formare profesională pe care-l aveau în plan. Iniţiativa avea ca obiectiv familiarizarea profesorilor irakieni cu metodele pedagogice occidentale, ca aceştia să-şi poată educa elevii în spiritul unei vieţi lipsite de ură.

– Pentru că numai o lume fără ură este o lume fără război, spuse purtătorul de cuvânt.

În fine, am căzut de acord că o să scriu un reportaj amplu despre centrul de formare profesională şi că el, ca să-mi înlesnească ancheta, o să mă înscrie ca membru al organizaţiei pe listele pentru armata americană.

Pentru călătoria la Sunadi mai aveam de făcut câteva cumpărături. Am mers în cartierul comercial Karada. Pe drum l-am întrebat pe Arkan dacă avea timp să mă însoţească în următoarele zile.

– Bineînţeles, Mister Michael. Merg cu dumneavoastră oriunde. Sunteţi ca şi fratele meu.

Asta cu fratele era, bineînţeles, exagerată. Dar era ceva tipic pentru oamenii de aici. Nu trecea jumătate de oră şi te declarau rudă. În orice caz, simpatia se putea transforma la fel de repede în opusul ei.

– Când trebuie să pornim?

– Mâine, am răspuns eu.

– Mâine e bine.

Îmi imaginam Sunadiul ca pe un cătun în care precis nu exista nici un hotel. Aşa că m-am pregătit pentru camping. Am cumpărat alimente, apă de băut, două baterii de maşină pentru alimentarea computerului, precum şi un aragaz portabil, o tigaie şi un cort.

Între timp a sunat telefonul prin satelit. Era o voce de femeie. Vorbea engleză cu un puternic accent sudist şi s-a prezentat ca fiind fotografa pe care tocmai o angajase

redacţia mea. Nu contasem pe asta, dar nu-mi prindea rău. Mi-a spus că avea să ajungă abia în noaptea asta la Bagdad şi ne-am dat întâlnire a doua zi devreme. Mi-am notat numele. Olga Kalkanis. Suna greceşte. Apoi am telefonat la Iniţiativa pentru Formarea Profesorilor ca să o pună şi pe ea pe lista membrilor ONG.

– O, un reportaj cu imagini, spuse purtătorul de cuvânt la telefon. Poţi ridica permisele mâine-dimineaţă, Michael.

Numai pentru foarte scurt timp m-a încercat remuşcarea. „La urma urmelor, mi-am spus, e pentru o cauză nobilă.“

12

Ai putea crede că aveam o doagă lipsă, să mă las numit mereu de Arkan Mister Michael. Rostea „Michael" cât se poate de corect nemţeşte. Mie mi se părea foarte ciudat, de fapt, să mă numească aşa. În primul rând, Arkan nu era decât cu un an mai mic decât mine. Încercasem de mai multe ori să-l lămuresc că ar trebui să-mi spună pur şi simplu Michael. Dar nu era nimic de făcut. Chiar şi după ce m-a declarat drept fratele lui, a continuat să-mi spună Mister Michael.

Probabil că aşa se manifesta evlavia lui faţă de nemţi şi de tot ce era nemţesc. Greu de înţeles, într-adevăr. Se trăgea clar de la tatăl său. Arkan vorbea mereu despre el. Lucrase în anii şaptezeci ca inginer undeva prin apropiere de Wuppertal. După părerea lui, irakienii erau nemţii Orientului Apropiat: punctuali, harnici, de încredere. Arkan fusese educat în spiritul acestor virtuţi.

La el acasă, se urmăreau la fiecare sfârşit de săptămână rezultatele Bundesliga (Ligii Federale de Fotbal). Tricoul preferat al lui Arkan era unul spălăcit al echipei FC Bayern München, cu străvechiul slogan „Vin taurii". Când echipa naţională a Arabiei Saudite a pierdut cu unu la opt în Campionatul

Mondial din 2002, tatăl lui Arkan a organizat o petrecere la care i-a invitat pe toţi vecinii. Era sărbătorită fiecare victorie a lui Michael Schumacher în Formula 1. În orice caz, Arkan şi tatăl lui nu puteau să priceapă cu nici un preţ de ce Schumacher concura pentru o marcă italiană, şi nu pentru Mercedes.

În Irak, nemţii erau priviţi, în general, cu simpatie. Uneori asta era de-a dreptul neplăcut. Mulţi irakieni opinau că popoarele noastre ar fi tovarăşe de suferinţă. Pentru că americanii au împiedicat atât marşul lui Hitler spre puterea mondială, cât şi Irakul în a deveni cea mai puternică naţiune arabă, frânându-l decenii la rând prin războaie şi embargouri. Nemţii erau întâmpinaţi de multe ori cu un cordial „Heil Hitler!"

Temându-se că şi Arkan ar putea avea o astfel de poziţie radicală, am evitat să discut despre politică. Mă interesa mult mai mult poziţia lui Arkan în ceea ce priveşte religia.

Era musulman, şiit credincios convins. Eram fascinat de ideea că la vârsta de douăzeci de ani cineva nu bea alcool şi nu făcuse niciodată sex. Arkan nu era căsătorit şi nici n-avea vreo logodnică. Crescuse într-o familie cu cinci copii şi era cel mai mare dintre cei trei fii. Încă locuia acasă. Banii câştigaţi de la mine îi ducea până la ultimul cent tatălui său. Ne înţelesesem la un onorariu zilnic de 40 de dolari. O sumă frumuşică pentru el.

În mod surprinzător, cu Arkan se putea discuta deschis despre sex. Şi nu mi-a luat-o în nume de rău când i-am spus ce cred eu despre o religie care interzice sexul înainte de căsătorie. Arkan mi-a spus că unii dintre prietenii lui se duceau la prostituate ca să aibă primele experienţe sexuale. Erau o grămadă de prostituate în Bagdad. Mi-a povestit cum fusese odată într-o cafenea şi o fată îi pusese mâna pe coapsă.

– M-am simţit foarte ciudat, Mister Michael. Înţelegeţi ce vreau să spun...

– Şi ce ai făcut? am întrebat eu.

– M-am dus acasă, m-am spălat şi m-am rugat.

– De ce n-ai...

– Credeţi-mă, Mister Michael, câteodată arde un foc în mine. Dar sunt un bun musulman.

– Şi cu ce te alegi din chestia asta?

– Când voi păşi într-o zi în faţa Domnului, şi Domnul mă va întreba: „Arkan, ce ai făcut tu în viaţa ta?“, atunci Îi voi putea răspunde: „Am fost sărac şi m-am rugat“.

– Şi aşa ajungi în Paradis?

– Aşa se spune.

L-am găsit pe Philippe în faţa uşii camerei mele. Ca să fiu mai precis, l-am găsit culcat în faţa uşii. Îşi pusese sub picioare rucsacul militar şi sacul de dormit în spate. Geanta cu laptopul o ţinea strâns lipită la piept. Capul i se sprijinea într-o parte de perete. Adormise aşa.

Ca să ajung în cameră, a trebuit să-l scol. A durat ceva vreme până când Philippe s-a dezmeticit.

– Suedezii m-au dat afară, murmură el. Pot să dorm la tine?

– Normal. V-aţi certat?

– Nu, nu. Dar astăzi de dimineaţă a sosit o a doua echipă de filmare. Aveau nevoie de loc. Poimâine pot să mă mut înapoi, dar nu mai contează.

Am deschis uşa. Cineva vârâse o scrisoare pe sub ea. Era de la directorul hotelului şi anunţa că preţul camerei se ridica cu cincisprezece dolari începând de mâine datorită facilităţii suplimentare cu piscina. Trebuia să anunţ la recepţie până astă-seară dacă păstram camera în noile condiţii sau dacă aveam să mă mut. Mi-am luat o cola şi i-am dat şi lui Philippe una.

– Ce vrei să spui cu „nu mai contează“?

– Plec. Poimâine pleacă nişte japonezi la Amman şi mă iau cu ei gratis. Sunt falit complet. Nu-mi mai pot permite să stau la Bagdad. De o lună de zile plătesc din buzunar.

– Nu mai ai comenzi?

– *Nix! Nada! Nothing!*

– Şi articolul pentru ziarul economic?

– L-am predat. Dar nu vor mereu numai ştiri din Irak.

– Înţeleg.

Philippe rezistase aproape jumătate de an în Irak. Venise la o săptămână după declanşarea războiului. Prin Kuweit. Mai întâi în calitate de corespondent de război pe lângă armata americană. Apoi s-a desprins de trupă şi a ajuns pe cont propriu la Bagdad. După atâta timp cei mai mulţi colegi se bucurau că venea vremea să plece acasă, dar el, dimpotrivă, zăcea frustrat pe canapeaua mea. Nu ştiam prea multe despre viaţa personală a lui Philippe. Doar că avea o fostă nevastă la Paris şi un fiu care era la vârsta pubertăţii şi-l storcea pe Philippe încontinuu de bani. După câte se pare, nu erau multe lucruri care să-l fi aşteptat la întoarcerea în Franţa.

– Cum ţi-a mers cu redacţia? întrebă el.

Nu prea voiam să vorbesc despre asta în acel moment. N-aş fi făcut decât să-l deprim pe Philippe şi mai tare.

– Bine, am spus. Mă lasă să merg la Sunadi. Primesc şi o fotografă.

– Mă bucur pentru tine. Îţi ţin pumnii. Poţi să-mi trimiţi şi mie un mail, să-mi spui cum merge treaba?

– Sigur.

Ceea ce mi-a trecut prin cap în acel moment avea mai târziu să-mi salveze viaţa. La vremea respectivă, ideea mi s-a părut totuşi foarte neprofesionistă. Era mai curând sentimentală. Perspectiva tristă că prietenia care de-abia începea cu Philippe era pe cale să se termine atât de repede. În plus, am remarcat cât de bine îmi prinsese să am lângă mine pe cineva cu experienţa lui. Mi-am imaginat ce ar fi spus Pinochet, dacă mi-ar fi ştiut gândul. „Ei bine, Bellow, muiere ce eşti, nu ai stofă de reporter de criză.“ Să-l ia dracu' pe Pinochet!

– E ceva ce nu poate suferi amânare la Paris? l-am întrebat eu pe Philippe, deşi ştiam deja răspunsul.

– Normal că nu.

– Ce-ai zice dacă m-ai însoţi? Pe cheltuiala mea. Scriem articolul împreună.

– Nu ştiu, frate! dădu el din cap. E articolul tău. Nu vreau să mă bag.

– M-aş bucura dacă aş avea cu mine pe cineva care cunoaşte Irakul aşa de bine ca tine. Şi, la urma urmelor, erai şi tu de faţă când s-a născut articolul. Hai, că nici cazul Watergate n-a fost descoperit de Bob Woodward singur.

– Trebuie să-ţi informezi redacţia despre asta, îmi atrase atenţia Philippe.

– Prostii! Dacă nu iese nimic din articol, măcar ne-am distrat. Şi, dacă iese, nu mai pune nimeni întrebări după aceea. Redactorul-şef zicea oricum că ar fi vrut să-mi trimită un ajutor.

– O să mă gândesc, spuse Philippe.

Dar îl vedem că deja se decisese.

13

La ora unsprezece, echipa era completă, adunată în holul hotelului. Despre fotografă, Olga, nu puteam spune mare lucru. În afară de faptul că era grecoaică, aşa cum presupusesem. Şi că arăta destul de bine. Chipul i se potrivea cu accentul dur grecesc. Avea o faţă bine conturată, cu un nas foarte drept, buze subţiri şi ochi întunecaţi. Părul scurt, negru ca pana corbului, era pieptănat pe spate. Pe sub tricoul negru se puteau intui umerii delicaţi, de care atârna un Nikon greu. În jurul şoldurilor purta o centură lată în care se ascundeau filme de rezervă şi alte materiale. Alura ei îmi amintea puţin de Trinity din *Matrix*.

Nu era neprietenoasă, dar nici foarte deschisă. Făcea impresia că mai întâi voia să vadă pe îndelete cu cine avea să lucreze. Asculta tăcută în timp ce discutam detaliile călătoriei.

Stăteam la o masă joasă, pătrată. Arkan desfăcuse harta între noi. Se informase printre rude în ce stare se afla şoseaua către nord. În condiţii normale, explică el, aveam nevoie de cinci sau de şase ore pentru a parcurge drumul.

– Dar aici, arătă el spre un loc unde şoseaua se intersecta cu Tigrul, podul a fost aruncat în aer. Americanii au deviat ruta

provizoriu prin albia râului, dar, dacă se întâmplă să plouă în munţi, albia se poate inunda.

– Doar n-o să plouă la începutul lui septembrie, spuse Philippe.

– *Insh'Allah*, spuse Arkan şi continuă. Încercuirea americană a Sunadiului începe undeva la cinci kilometri în afara localităţii. Există puncte de control pe fiecare stradă. Între aceste puncte circulă patrulele zi şi noapte. Unchiul meu spune că soldaţii sunt foarte nervoşi.

„Bine că am făcut rost de permisele ONG", m-am gândit eu. Sunt nişte cartele mici, din plastic roşu. Orice altă cale de a ajunge la Sunadi ar fi fost un comando sinucigaş. Cartelele se aflau în faţa noastră pe masă şi ne legitimau drept membri ai Iniţiativei Germano-Austriece pentru Pace în Orientul Apropiat. N-a fost nici o problemă să primească şi Philippe una. Purtătorul de cuvânt al organizaţiei ceruse o serie de articole în loc de un singur reportaj. Era o idee bună, părerea mea. În trei zile aveam întâlnire în Basra, la vreo mie cinci sute de kilometri de Sunadi. Trebuia să nu uit să anulez la timp întâlnirea cu pacifiştii.

Mi-a fost rău în timpul călătoriei. Şoseaua se aşternea dreaptă ca o panglică şi tăia deşertul. Auzisem multe poveşti de groază. Despre atacuri. Că se trăgea în maşini. Nu trebuia să te laşi înşelat de impresia că deşertul era o regiune părăsită de oameni, mă avertizaseră colegii înainte de plecare. Din punct de vedere statistic, era mai probabil să dea ceva peste tine în Bagdad, m-am liniştit eu. Dar, departe de hotelul nostru, cu atmosfera lui familiară, pericolul părea pur şi simplu mai real.

Eu stăteam pe locul de lângă şofer, iar Olga şi Philippe, în spate. M-aş fi simţit mai bine dacă mi-aş fi pus vesta antiglonţ. Dar asta mi se părea mult prea sumbru totuşi. M-am uitat la vitezometru. Arkan mergea constant cu o sută la oră. În afară de noi, nu mai erau pe drum decât câteva camioane ruginite. Arkan oprea de fiecare dată când avea ocazia, ca să facă plinul. Nu existau prea multe ocazii. Aproape toate staţiile de benzină

de pe şosea fuseseră bombardate. Combustibilul era vândut de copii sau de bătrâni la marginea şoselei. Înainte să negocieze preţul, Arkan se uita la culoarea benzinei. Cu cât era mai roşie, cu atât mai bine.

În jurul orei trei am ieşit de pe autostradă. Am putut traversa albia râului fără probleme. Acum mergeam pe un drum de ţară, care, curând, a început să se unduiască printre dealuri. Nu mai depăşeam camioane care zdrăngăneau din toate încheieturile, ci căruţe trase de măgari. Trebuia să fim extrem de atenţi, pentru că puteau apărea din senin, de după vreo curbă. Apoi peisajul a devenit mai verde şi ceva mai populat.

La fiecare zece, douăzeci de kilometri treceam pe lângă un sat. Într-unul ne-am oprit ca să mâncăm. Restaurantul era murdar. În colţ se afla un televizor. Se transmitea o emisiune despre pelerinii de la Mecca. Olga şi Arkan au comandat fasole bătută cu lipie, iar eu cu Philippe, pui cu orez. Că să economisească benzină, Arkan nu lăsa aerul condiţionat să meargă tot timpul. Eram leoarcă de transpiraţie. Philippe îşi exprimă dorinţa de a bea o bere rece. La început, Arkan nici nu a tradus comanda.

În nici un caz nu voiam să ne apuce întunericul. Cele mai multe atacuri se petreceau la lăsarea serii. De aceea ne-am hotărât să petrecem noaptea în Kajara, locul de unde se trăgea unchiul lui Arkan. Arkan avea adresa unei familii la care puteam înnopta. Am ajuns pe la şase. Familia ne-a primit cu dragă inimă. Locuiau într-o casă simplă, dar spaţioasă. Stăpânul casei avea o dantură strălucitoare, din aur. Cu ocazia vizitei noastre, Hassan i-a adunat pe toţi vecinii. O oră mai târziu, ne aflam în mijlocul unei mulţimi de copii care ţipau, femei învăluite care trăncăneau şi bărbaţi graşi, toţi în jurul unei mese care ameninţa să se prăbuşească sub greutatea bucatelor.

Eram încă sătul de la prânz. Dar ar fi fost o jignire să refuz ospitalitatea gazdelor. Aşa că am mâncat până n-am mai putut. Philippe se dădea mare cu cele câteva vorbe în arabă pe care le ştia; Hassan îl învăţa alte expresii. Una încă mi-o mai amintesc.

Maku flus – „n-am bani". Arkan a trebuit să ne spună cum i se părea viața cu americanii la Bagdad. În seara aceea am văzut-o pentru prima dată pe Olga râzând. Mi-a plăcut.

Când m-am trezit a doua zi de dimineață, Philippe încă dormea. Patul lui Arkan era gol. Olga dormea alături, singură. M-am strecurat afară. În casă era liniște deplină. Primele raze de soare pătrundeau prin fereastră. Petrecerea noastră de aseară se întinsese mult după miezul nopții. Urmele fuseseră deja îndepărtate.

L-am găsit pe Arkan în fața casei. Stătea cu o găleată cu apă lângă mașină. În primul moment, am crezut că voia s-o spele, pentru că era prăfuită de pe drum. Te-ai fi așteptat la așa ceva de la el. Dar, în loc de asta, Arkan a amestecat apa cu nisip și cu pământ, și a năclăit mașina cu noroi.

– Ce vrea să însemne asta?

– Nu trebuie să se vadă imediat că ăsta e un taxi din Bagdad, nu?

– Înțeleg.

Am băgat și eu mâna în noroi și am început să-l întind pe aripa stângă. Arkan îmi păru gânditor.

– Ce s-a întâmplat?

– M-am mai interesat o dată aseară de Sunadi. Hassan ne-a avertizat să nu mergem acolo.

– Știu. Mulți ne-au avertizat. Din cauza gherilei. Ți-e frică? Vrei să te retragi?

Arkan ezită.

– Nu. Dar ar trebui să ne luăm măsuri de siguranță.

Arkan arătă spre un teanc de haine care se afla pe scaunul din dreapta. Am recunoscut modelul unui șal palestinian. Și materialul negru al unei *abaya*, cum purtau femeile musulmane.

– Să ne îmbrăcăm în musulmani? Am dus degetul la tâmplă. Pe asta nu ne-o mai iartă nimeni.

– Măcar cât suntem în mașină.

Arkan luă un bulgăre mare de noroi şi îl aruncă pe numărul din spate, cu putere, astfel că săriră stropi în toate părţile.

– Hassan spune că Sunadiul a fost întotdeauna periculos pentru străini. Dar acum, cu atât mai mult, de când a fost înconjurat de americani. Spune că în Sunadi atmosfera e mai degrabă cea de dinaintea unui război.

14

Mi-a rămas o vreme în minte propoziția: „În Sunadi, atmosfera e mai degrabă cea de dinaintea unui război". Mă gândeam că americanii ar putea lesne mătura Sunadiul, așa cum făcuseră cu alte localități unde se aflau membri ai rezistenței. Cu sau fără gherilă. Ar putea intra cu mii de soldați și ar face una cu pământul orice clădire suspectă. În schimb, ei se mulțumeau să închidă Sunadiul și să-l lase în pace. Ciudat.

Cu puțin înainte de Kajara, dispăruseră și ultimele urme de asfalt de pe stradă. Drumul era plin de praf, pietriș și pământ. Mașina se zdruncinase într-atât, încât zdrăngănea din toate încheieturile, de aveai impresia că s-ar fi putut dezmembra în orice clipă. Arkan rămânea relaxat. Asta mă liniștea.

Drumul urca acum abrupt. Pentru prima dată de când eram în Irak, am văzut vegetația schimbându-se. N-aveam habar de botanică, dar, printre palmierii prezenți la tot pasul, se vedeau copaci care aduceau cu cei din pădurile de acasă. Punctul de control al americanilor era situat pe o înălțime, astfel că se putea vedea de la distanță. Arkan încetini până aproape să oprească. Soldații ne observaseră de mult. Unul stătea în mijlocul drumului cu țeava mitralierei îndreptată spre noi.

– Stop! strigă el.

A trebuit să ne dăm jos din maşină pe rând, cu braţele ridicate. Am fost percheziţionaţi în spatele unei bariere din saci cu nisip şi sârmă ghimpată. Întreaga procedură a durat un sfert de oră. Apoi a sosit rândul maşinii.

– OK, sunteţi curaţi, strigă soldatul cu mitraliera şi lăsă arma în jos.

Era incredibil de tânăr, n-avea nici douăzeci de ani. Pe bărbie avea pistrui şi pe buza de sus îi creştea un puf subţire. Ne-a dus câţiva metri în pădure, la şeful micii trupe. Era un negru. De abia dacă împlinise douăzeci şi trei de ani. „Davis“ scria pe plăcuţa de pe cască: era un sergent. Stătea pe un morman de saci cu nisip şi fuma un trabuc subţire. În spatele lui, un tanc. Pe ţeava tunului se putea citi: „*The Goodfellas*“.

– Sunteţi siguri că vreţi să mergeţi acolo?

Vorbea lărgind vocalele, aşa că de abia îl înţelegeam. Arăta cu degetul mare în direcţia Sunadi.

– Da, suntem siguri, am răspuns eu.

Se ridică şi ne scrută pe fiecare în parte. Apoi se uită la permisele ONG şi la paşapoarte.

– O grecoaică, un francez şi un german lucrează pentru Iniţiativa Germano-Austriacă, observă el laconic. Şi cu el ce e?

Se referea la Arkan.

– El este şoferul şi interpretul nostru.

– Nu v-am mai văzut pe aici. Şi de iniţiativa asta n-am auzit în viaţa mea. Dar ştiu că sunt o groază de activişti pentru pace destul de ţăcăniţi ca să îşi rişte viaţa în ţara asta blestemată. În orice caz, sunteţi primii activişti pentru pace care au la ei zece mii de dolari bani gheaţă, computere, telefoane prin satelit şi jumătate de laborator foto. Şi ce vreţi să faceţi în Sunadi?

– Ăăă... îîhm... m-am bâlbâit eu, nervos că întrebarea mă prinsese nepregătit.

M-am uitat la Philippe, care îşi făcea de lucru cu fularul. Deodată a început Olga să vorbească. Ca o moară stricată. Vorbea de cooperarea dintre diversele iniţiative pentru pace şi Uniunea Europeană. Că eram una dintre mai multe echipe care

documentau situaţia din Irak. Şi că de asta depindea dacă Uniunea Europeană avea să trimită soldaţi proprii în Irak pe viitor. Ce tâmpenie! Dar Olga era de-a dreptul genială! Când şi-a terminat discursul, ne-am primit permisele înapoi.

– N-am nici cea mai vagă idee ce vreţi să faceţi în Sunadi, spuse sergentul. Dar vă avertizez: odată trecuţi de acest punct de control, armata americană nu vă mai garantează securitatea.

Îmi stătea pe limbă să-i spun: „Voi nici pe voi nu sunteţi în stare să vă păziţi". Dar am păstrat remarca pentru mine. Două minute mai târziu, stăteam în maşină şi aşteptam ca soldatul cu pistrui să îndepărteze sârma ghimpată. Arkan acceleră.

– Ai fost de milioane, Olga, am spus eu.

Dădu din umeri şi zâmbi.

Intrasem în Sunadi. În acea regiune învăluită de mister, în care nu mai călcase nici un jurnalist. Eram mândru. Dintr-odată aveam sentimentul că nu ne mai putea opri nimic. Însă noi nu făcusem nimic altceva decât să trecem de primul obstacol mai serios: un punct de control militar.

Olgăi şi lui Philippe încă nu le spusesem nimic despre hainele arabe. Mi-am dat seama că Arkan se tot uita insistent la mine, pe măsură ce încetinea maşina.

– Opreşte acolo, i-am spus eu.

În dreapta se făcea un drum îngust într-un pâlc de palmieri.

– Ce vrea să însemne asta? întrebă Olga.

– Trebuie să vorbim despre ţinută, am spus eu.

– Ce ţinută? întrebă Philippe.

Le-am spus. Lucrurile erau în portbagaj. Olga părea încântată.

– Dă, să văd!

Şi-a aruncat *abaya* pe ea, de parcă făcea asta în fiecare dimineaţă. Materialul negru cădea până aproape de pământ. Apoi şi-a înfăşurat vălul peste nas şi peste frunte.

Arkan fluieră printre dinţi.

– Ce fluieri? întrebă Philippe. Doar nu se mai vede nimic din ea.

– Un arab, spuse Arkan cu un aer didactic, recunoaşte o femeie frumoasă după mişcări.

– Şi funcţionează întotdeauna? întrebă Philippe amuzat.

– Aproape întotdeauna.

– Şi femeile din familia ta poartă văl? întrebă Olga.

– Numai mama. Surorile mele, cel mult un batic. Pe vremea lui Saddam nu era bine ca femeile să poarte văl.

Olga îşi scoase din nou vălul de pe cap.

– Şi ce crezi? E bun vălul sau nu?

Arkan se intimidă. Întrebarea era incomodă.

– Ştiţi, Miss Olga, vălul aruncă asupra femeilor un aer de mister.

– Crezi? întrebă Olga. Poate voi, bărbaţii arabi, ar trebui să vă gândiţi cât de misterios este să umbli cu aşa ceva la cincizeci de grade la umbră.

Arkan se uită în pământ.

Philippe desfăcuse o *djellabee,* cămaşa tradiţională arabă, lungă până la genunchi. Era roz. Şi mult prea mare pentru el. Am fi intrat amândoi în ea. După ce s-a strecurat în ea, a luat un *kaffiyeh*.

– Hei, Arkan! Ia arată-mi cum se pune ştergarul ăsta de vase în jurul capului!

Zece minute mai târziu, stăteam cu toţii lângă maşină îmbrăcaţi în musulmani. Olga aşeză un aparat de fotografiat pe capotă şi-l setă pe automat.

15

Sunadi era mult mai mare decât mi-l imaginasem. Nu avea un centru anume. Un orăşel, se putea spune. Poate cu zece, maximum cincisprezece mii de locuitori. Era aşezat de-a lungul unei şosele, ce se afla într-o stare surprinzător de bună. La intrarea în localitate se înălţau blocuri cu mai multe etaje, ale căror faţade luaseră cu timpul culoarea nisipului adus din deşert de vântul de sud. În balcoane fluturau aşternuturi şi cămăşi întinse pe frânghii de rufe răspândite în toate direcţiile.

Am apreciat lungimea şoselei cam la doi kilometri. Cu cât înaintam, cu atât mai mici şi mai vechi erau casele. Pe unele faţade se vedea că fuseseră cândva maiestuoase. În oraş existau ceainării şi restaurante, un magazin cu rochii de mireasă şi un atelier auto cu un semn enorm Mercedes pe acoperiş. Era zi de târg. Pe trotuare negustorii îşi ofereau legumele şi fructele. Pe o tarabă erau păsări vii. Aveau ghearele şi aripile legate. Respingător. M-am gândit la câţi pui mâncasem deja în Irak. Traficul se împotmolise. M-am uitat la oameni, cum alergau febril printre tarabe. Se ţipa încontinuu, pentru că se negociau preţuri. Se prea poate ca percepţia mea să fi fost influenţată de frica-mi latentă.

Nu puteam spune că mă simţeam extraordinar de bine în *djellabee* şi *kaffiyeh*. Mă simţeam stupid. Deghizat. În plus, năduşeam. Se pare că ar fi trebuit să-mi fi scos blugii. Dar atunci aş fi avut impresia că sunt dezbrăcat. În orice caz, camuflajul nostru era perfect. Nu întorcea nimeni capul după o Toyota acoperită de noroi cu patru arabi în ea. De fapt, pe stradă nu se vedea nici o siluetă care să fi adus a vestic. Femeile erau toate acoperite. În comparaţie cu Bagdadul, Sunadiul îţi dădea senzaţia că timpul s-a oprit în loc.

– Ce fel de oameni sunt ăştia? l-am întrebat pe Arkan. Fanatici religioşi?

– În Sunadi sunt numai suniţi. Majoritatea fanaticilor religioşi sunt şiiţi, îmi explică el. Dar oamenii de aici sunt foarte conservatori. Hassan mi-a povestit câteva lucruri despre Sunadi.

– Care Hassan? întrebă Philippe.

– Cel la care am înnoptat, am spus eu. Şi ce ţi-a povestit Hassan?

– Nu ştiu dacă sunt adevărate, Mister Michael.

– Nu contează. Povesteşte!

– Se spune că, odată, l-au legat pe un primar de care erau nemulţumiţi de un cal, l-au ras în cap şi apoi l-au purtat pe străzi.

– Oameni prietenoşi, nu glumă! spuse Philippe.

– Şi apoi, continuă Arkan, umblă vorba că cinci oameni ar fi fost spânzuraţi fără judecată. Fuseseră acuzaţi că voiau să răpească fete de pe stradă ca să le ducă să se prostitueze la Bagdad. Mai târziu, s-a dovedit că era vorba despre o delegaţie de la Ministerul Agriculturii.

– Asta nu cred, spuse Olga. Saddam n-ar fi admis aşa ceva.

Arkan ridică din umeri.

– Chiar şi Saddam trebuia să fie atent când era vorba de Sunadi. Aproape toţi înalţii ofiţeri din fostele noastre servicii secrete provin din Sunadi. Ţineau Muhabaratul strâns în mână.

Localitatea se termina la un râu, unul dintre multele braţe ale Tigrului. Şoseaua lată traversa râul transformându-se într-un pod de oţel cu o singură bandă de circulaţie. Arkan

se opri lângă un vânzător de legume. Voiam să-l întrebăm de drumul către clinica lui Lambert. Un camion mare alb veni din stânga şi traversă şoseaua. Era un camion american dacă ar fi să ne luăm după forma botului alungit. Aşadar, un *truck*. Avea pe puţin zece metri lungime. Remorca era acoperită cu o prelată. Pe laterală scria cu litere mari negre „IGRI".

– De unde o veni camionul ăsta? am întrebat surprins.

– Precis de la clinică, spuse Philippe. Sau poate merge într-acolo. Hai, să-l urmărim! Calc-o, Arkan!

Am mers de-a lungul râului. Camionul se mişca destul de repede pentru dimensiunile sale. Am trecut pe lângă o moschee, de zidurile căreia atârnau folii mari, transparente, cu steagul american tăiat. Apoi construcţiile au început să se rărească. Printre case se întindeau acum câmpuri.

– Ai avut dreptate, Philippe, am spus. Merge la clinică.

În faţa noastră apăruseră cele două turnuri cu acoperişuri roşii. În comparaţie cu celelalte clădiri, clinica era un palat. Era de departe cea mai mare şi mai modernă clădire din toată zona. Camionul frână şi viră la stânga, intrând în curtea clinicii. Din mers am văzut că în faţa clinicii mai erau parcate încă două camioane albe, identice cu primul. Se auzi aparatul de fotografiat al Olgăi.

– Frumos coteţ, fu de părere Philippe.

– Da, am răspuns eu. Din fotografii, nu mi-l imaginasem nici eu aşa de mare.

– Aş vrea să ştiu de ce merg ăştia prin zonă cu camioanele, spuse Philippe. Precis n-au venit acum de la Bagdad.

– Cu siguranţă că nu. Lambert povestea că şi-a trimis camioanele de acum câteva zile.

În spatele clinicii erau încă ogoare şi pajişti. La o oarecare distanţă se zărea următorul punct de control al americanilor.

– Şi acum, încotro? întrebă Arkan.

– Cred că ar trebui să-i facem o vizită prietenului unchiului tău, acelui Karim Abdul din fotografia cu şantierul.

– Nu e prea riscant? întrebă Olga, punându-ne pe gânduri. De unde ştii că poţi avea încredere în el?

– Nu ştiu dacă putem avea încredere în el, dar de undeva trebuie să începem.

În bătătura mică a lui Abdul Karim se înghesuiau capre, un măgar şi o mulţime de găini, care cotcodăceau agitate. Karim era un bărbat scund, puternic, cu ochi vicleni. Părul şi barba îi erau complet sure. Dacă ar trebui să găsesc pe cineva să joace rolul lui Ali Baba într-o piesă de teatru, persoana respectivă ar trebui să arate exact ca el.

Ne-am decis ca, mai întâi, să mergem doar eu şi Arkan să vorbim cu el. Philippe şi Olga urmau să ne aştepte în maşină. Am parcat ceva mai dosit, în spatele unui coteţ din scânduri şi tablă ondulată. Ne dezbrăcaserăm de hainele arabe.

Karim Abdul ne-a salutat distant. Cu o înclinare fugitivă a capului a luat cunoştinţă de salutările pe care noi le transmiteam din partea unchiului lui Arkan. Ne-a condus într-o cameră cu pereţi de culoare albastru-deschis. Ne-am aşezat turceşte pe nişte perne roşii, care aveau un miros greu. La scurt timp, au început deja să mă doară genunchii. Dar, măcar atât învăţasem şi eu între timp: nu se cuvenea să-i arăţi tălpile celui din faţa ta. Aici acest gest este mai jignitor decât arătatul cu degetul. Deasupra uşii am descoperit un portret al lui Saddam Hussein.

Karim Abdul mi-a remarcat surprinderea şi a zis:

– Nu trebuie să ne facem gânduri în privinţa tabloului, traduse Arkan. Saddam sau Bush, nici unul, nici celălalt nu ar schimba ceva în Sunadi. De aceea nu conta că tabloul mai atârna încă acolo. Vrea să ştie ce dorim.

Arabii nu prea obişnuiau să treacă atât de repede la subiect.

– Informaţii, i-am răspuns eu la întrebare.

– Informaţiile costă bani, traduse Arkan.

În jurul ochilor vicleni ai lui Karim se formară riduri prietenoase. Se părea că vizita noastră îi făcea plăcere. Mi-a venit

ideea că experienţa lui consta în a vinde informaţii. M-am întrebat dacă era bine sau rău că am dat peste un tip ca el. Dacă era ceva ce uram, asta era să negociez preţuri. Mai ales cu arabii.

– Cam cât câştigă un muncitor la şantierul clinicii? am îndrăznit eu un prim pas.

– Susţine că o sută de dolari pe zi, traduse Arkan.

Tipul putea să mintă fără să roşească.

– Şi cât ar costa dacă ne-ar povesti câte ceva despre munca lui?

– O mie.

– O mie de dolari! am strigat eu cu o indignare exagerată.

În acelaşi moment, mi-a fost clar că Abdul ştia sau bănuia cel puţin că era ceva în neregulă cu clinica.

– Spune că o mie a primit şi data trecută, zise Arkan.

– Ce vrea să însemne „data trecută"?

Karim Abdul vorbea cu gesturi largi. Arkan îl întrerupse de câteva ori. Apoi traduse:

– Nu suntem primii care se interesează de clinică.

– Cine a mai fost?

– Soldaţi.

– Americani?

– Da, americani.

– Aş vrea să ştiu mai exact despre ce e vorba.

– Nu va vorbi decât după ce ne înţelegem asupra preţului.

– O mie e prea mult, am protestat eu.

Karim arboră o mină încordată.

– Zice că nu facem afacerea, spuse Arkan.

– Bine, atunci nu, am zis şi m-am ridicat cu greutate de pe pernă.

– Opt sute, a bătut Karim Abdul în retragere când a văzut că mă ridic.

– Trei sute, şi tot aveam senzaţia că e prea mult.

– Cinci sute.

M-am gândit puţin.

– OK, dar numai dacă ne ajută să ajungem la clinică.

Karim Abdul îmi întinse mâna. Era murdară. Când i-am apucat-o, m-a strâns cu putere.

– Zice că are neplăceri dacă ne duce la clinică, spuse Arkan. Zice că vrea trei sute în plus.

Exact aceste trucuri le uram la culme.

– O sută în plus. Nici un cent mai mult, am încercat eu să-mi salvez onoarea de negustor.

Karim Abdul îmi dădu drumul la mână. Şase sute de dolari! Bună afacere pentru el! Speram că şi pentru noi.

16

Am mers în curte şi i-am adus pe Philippe şi pe Olga din maşină. Când m-am întors, în cămăruţă miroasea a ceai. În mijlocul camerei se aflau o cană şi o tavă cu pahare cu desene aurii. Am mai apucat să văd o fată subţirică strecurându-se afară din încăpere. Fiica lui Karim Abdul, am presupus.

– Este soţia lui, mi-a explicat Arkan. Are trei neveste.

Tipului i se potrivea poligamia. Cel puţin acum ştiam pentru ce îi trebuie banii. Un musulman poate avea mai multe soţii atât timp cât le oferă tuturor acelaşi nivel de trai.

– Crezi că putem avea încredere în el? am întrebat şoptit.

– Niciodată să nu ai încredere într-un arab, spuse Arkan rânjind.

Cunoşteam zicala. Arabilor le place foarte mult să-i zăpăcească pe străini cu ea. Bineînţeles că îmi făceam griji că Abdul avea să-i ciripească lui Lambert despre noi ca să încaseze dublu. Dar ceea ce mă liniştea era că nu ne întrebase absolut nimic despre ce anume ne interesa din clinică.

Soţia lui Karim Abdul se întoarse şi turnă ceai. Am presupus că n-avea mai mult de şaisprezece ani. Era foarte drăguţă. Am văzut cum i-a aruncat lui Philippe un zâmbet. Philippe îşi drese vocea şi se cuibări sub fular. Abdul Karim începu să povestească, iar Arkan, să traducă tot, cuvânt cu cuvânt.

Nemţii, adică Lambert şi oamenii lui, veniseră în Sunadi încă de dinainte de război. Ca să caute muncitori pentru construcţia clinicii. Fusese mare înghesuială datorită plăţii bune, în dolari. Nemţii n-au părăsit Sunadiul nici pe timpul războiului. Karim Abdul nu putea spune unde locuiau.

– Îi vedeai doar câteodată, pe stradă, când cumpărau alimente. Erau însoţiţi întotdeauna de oameni înarmaţi. Irakieni. Dar nu din Sunadi. Imediat după căderea Bagdadului, a început construirea clinicii. Totul trebuia să meargă repede. Trei luni am trudit în fiecare noapte.

– Era stare de necesitate în Sunadi? am vrut eu să ştiu.

– Ce stare de necesitate? întrebă Karim Abdul.

– Necesitate medicală. Erau aduşi aici mulţi răniţi din război?

– Răniţi? Nu. Nici un rănit. În Sunadi n-au fost lupte.

– Nici în apropiere?

Karim Abdul dădu din cap.

– Un moment.

Aveam la mine rucsacul negru în care ţineam documentele. Am scos fotografiile pe care mi le dăduse Lambert şi i-am arătat lui Karim Abdul pe copiii cu membrele amputate.

– Fotografiile astea au fost făcute la clinică, nu?

Fără ezitare, Karim Abdul răspunse:

– Nu. La clinică nu există încă pacienţi.

– Nu există pacienţi? Dar medici? Medici există?

– Medici există. Au venit acum o lună. Doi medici din Bagdad. Dar, atât timp cât încă se mai construieşte, ei lucrează în oraş. Au deschis un cabinet provizoriu într-un restaurant.

– Şi cum arată clinica asta? Sunt paturi? Aparatură medicală? Aparate pentru radiografii?

Karim Abdul dădu din umeri. Apoi numără pe degete.

– Până acum cinci zile, clădirea era goală. Atunci am fost ultima dată acolo. De când s-a terminat acoperişul, nu mai au nevoie de mine.

M-am gândit puţin.

– Arkan, întreabă-l despre soldaţii de care a povestit mai devreme! Ce voiau să ştie despre clinică?

Karim Abdul răspunse pe larg. Arkan mai puse câteva întrebări înainte să traducă.

– L-au interogat aproape două ore. A trebuit să deseneze o schiţă a clădirii. Au vrut să ştie cine a comandat construirea ei. Şi de când. Câţi oameni lucrează pe şantier. Şi ce naţionalitate aveau. S-au interesat în mod special dacă erau şi americani.

– Şi? Veneau americani?

– Nu?

– Cu cât timp în urmă a fost povestea asta cu soldaţii?

– Cam acum o lună. Probabil că l-au urmărit de la şantier până acasă.

– Şi câţi erau?

– Trei. Au venit într-un jeep mare. Unul a aşteptat în curte cu mitraliera. Ceilalţi doi au vorbit cu Karim.

Acum interveni şi Olga:

– Crede că nemţii sunt dintr-o organizaţie de ajutorare?

Karim Abdul dădu din cap.

– Cine altcineva să construiască o clinică? întrebă el.

– Nu ai observat nimic ciudat?

– Nu, în afară de vizita soldaţilor, nimic.

– Nici un transport ieşit din comun?

– Ce transport ieşit din comun?

Soţia lui Karim Abdul trăgea cu ochiul prin crăpătura uşii. Întrebă ceva. El o alungă, făcându-i semn cu mâna.

Ardeam de nerăbdare să vizitez clinica.

– Cum şi când putem intra acolo? Să încercăm noaptea?

– În nici un caz noaptea, răspunse Karim Abdul. Veniţi peste trei zile. Dimineaţa.

– De-abia peste trei zile? Şi de ce dimineaţa?

– Peste trei zile e vineri. Orice musulman se duce la moschee pentru rugăciunea de prânz.

– Înţeleg, am murmurat eu.

Trei zile însemnau mult, dar motivaţia era plauzibilă. Ne-am ridicat şi am ieşit. Karim Abdul m-a oprit în uşa ce dădea spre curte, ţinându-mă de mânecă. Voia banii. I-am dat două sute de dolari. S-a uitat la mine surprins.

– Arkan, explică-i că îi dau restul când ne duce la clinică.

Karim Abdul protestă. Dar n-am cedat. M-am gândit că patru sute de dolari sunt un motiv destul de bun să nu ne dezamăgească.

– Ce credeţi despre el? întrebă Philippe în maşină.

– Habar n-am, am răspuns eu. Ciudat individ!

– Aş putea să-mi imaginez că a lucrat cândva în serviciile secrete, spuse Arkan.

– Cum de ţi-a venit ideea asta?

– Felul în care a vorbit cu dumneavoastră, Mister Michael. Ăsta nu e un ţăran obişnuit. V-am spus că mulţi din Muchabarat veneau din Sunadi. Şi legăturile pe care le au oamenii aştia încă funcţionează. Nici americanii nu pot schimba nimic în privinţa asta.

Era după-amiază, şi iar ne puneam problema unde să înnoptăm. Am fi putut părăsi Sunadiul şi să căutăm un adăpost într-o localitate vecină. Dar să riscăm să ne oprescă soldaţii americani în fiecare zi? Philippe văzuse un fel de hotel pe şosea, dar Olga zicea că suntem nebuni dacă înnoptăm acolo.

– Dacă ne cazăm acolo, se împrăştie zvonul cât ai zice peşte, spuse ea.

Eu tânjeam după apă curentă. Nici nu îndrăzneam să visez la un duş. Dar era, într-adevăr, cel mai sigur lucru să ne găsim un loc în aer liber. Un pâlc des de palmieri, nu prea aproape de râu, ca să ne ferim de ţânţari. Oricum, aveam echipamentul necesar pentru camping. În afară de mine, şi Philippe mai avea un cort. În mai puţin de o oră am găsit un loc. Era într-o pădurice cu palmieri şi foioase. Solul era tare şi prăfos. Undeva în lături, unde parcasem maşina, era o mică adâncitură. Un loc ideal de dormit, pentru că ne ferea de priviri. De abia când ajungeai direct pe marginea adânciturii ne puteai descoperi.

Ne-am instalat corturile fără probleme. Numai portocaliul ţipător al cortului meu, model sirian fabricat la Bagdad, fusese o alegere cam nefericită. În timp ce-l camuflam cu un strat gros de frunze de palmier, mă gândeam cum să ne împărţim locurile de dormit. Mai precis, cum să fac să împart cortul cu Olga.

Olga purta acum un maiou alb cu breteluţe subţiri. Mă uitam amuzat cum Arkan încerca să furişeze o privire la sânii ei. Avea nişte sâni ai naibii de frumoşi, cine nu s-ar holba?! A trebuit să recunosc faptul că Olga mă atrăgea din zi în zi mai mult. Nu numai sexual. Şi asta. Dar mai era ceva: femeia asta mă fascina. De cinci ani încoace călătorise aproape în toate zonele de război, fotografiase inclusiv în Cecenia, unde fuseseră omorâţi destui jurnalişti. Şi deocamdată nu o auzisem nici măcar o dată să se laude cu ce făcea ea. Femeia asta mă fascina, ba chiar mai mult: o admiram. Cel mai prost start pe care-l poţi avea în materie de femei.

Am stat până noaptea târziu pe nisip în faţa corturilor. Era lună nouă, dar cerul era atât de senin, că se putea vedea bine şi fără foc de tabără. Eram liniştit că Philippe nu depunea eforturi pentru a-i atrage atenţia Olgăi. Am mâncat ton din conservă şi am băut bere caldă. Cu puţin timp înainte de plecarea din Bagdad, cumpăraserăm două lăzi de Heineken de la un negustor ambulant.

Tocmai îmi desfăceam a doua cutie de bere, iar Philippe încă mai comenta discuţia cu Karim Abdul.

– Dacă Lambert se grăbea atât de mult să construiască clinica asta, spuse el, nu pot să-mi imaginez un motiv mai bun decât că avea nevoie urgentă de ea, ca ascunzătoare pentru operele de artă.

– Da, e foarte plauzibil, am răspuns eu. Dar Karim Abdul a spus că până acum nu au existat transporturi suspecte.

– Pe un şantier vin în fiecare zi tot felul de transporturi. Cum să i se fi părut vreunul suspect?

– Dacă ar trebui să ascund obiecte de artă furate într-o clinică, le-aş împacheta în cutii mari şi aş pretinde că sunt

echipamente medicale. Lambert mi-a povestit, de exemplu, că a trimis un echipament radiologic la Sunadi. M-am gândit puţin. Nu putea să ajungă la Sunadi mai devreme de ieri. Dar trebuie să fi trecut mult timp de când au fost aduse primele opere de artă la Sunadi.

– Altfel ce rost ar mai avea eforturile cu clinica, dacă nu serveşte ca ascunzătoare?

Am ridicat din umeri.

– Poate Lambert o construieşte ca să nu i se spulbere acoperirea cu organizaţia umanitară. Până acum nu i-a scăpat decât o greşeală: mi-a povestit că medicii lui tratează victime de război. Probabil că fotografiile pe care mi le-a arătat sunt făcute la Bagdad.

– Să aşteptăm până vedem clinica, spuse Philippe. Şi mâine putem să-l trimitem pe Arkan ca pacient la medicii din oraş. Poate descoperă ceva.

Ne-am uitat la Arkan. N-a ridicat obiecţii. Am presupus că n-avea nimic împotrivă. Olga îşi mai deschise o bere. Philippe scoase din buzunarul pantalonilor un pacheţel învelit în staniol. Arkan privea curios cum Philippe despacheta un bulgăre cafeniu de marijuana. Când Philippe a început să fărâmiţeze bulgărele într-o foiţă de ţigară, lui Arkan i s-a citit pe faţă dispreţul.

– Trebuie să mă duc la culcare, Mister Michael, spuse el şi se vârî în cort fără alte comentarii.

Am rânjit unul la altul. Am inspirat fumul adânc în plămâni, m-am culcat pe spate şi mi-am sprijinit capul pe unul dintre rucsacuri. Am văzut constelaţia Orion. Mi-am imaginat că stelele erau stropi argintii de ploaie şi mi-am dorit să pună cineva un CD cu muzica lui Marc Moulin. Olga stătea în dreapta mea. Faţa îi era luminată de strălucirea ţigării. Privită de jos, părea inabordabilă. Mă întrebam cum ar fi să o sărut. Poate chiar aş fi făcut-o dacă nu era Philippe de faţă.

După un timp am adormit. Când m-am trezit, era încă întuneric. Un ţânţar dădea târcoale urechii mele drepte. Olga şi Philippe dormeau într-un cort. M-am târât lângă Arkan.

17

I-am repetat lui Arkan fiecare întrebare. I-am spus la ce detalii trebuia să fie atent şi ce să nu spună cu nici un preţ. Şi anume, că lucrează cu jurnalişti. Nu mi-aş fi dat atâta silinţa dacă Arkan n-ar fi fost aşa agitat. Îşi tot rodea unghia de la degetul mare al mâinii drepte.

– Închipuie-ţi că ai într-adevăr dureri de cap, i-am spus eu, ca să-l încurajez.

– Dacă vrei, o pun pe Olga să-ţi ardă una, ca să te doară, glumi Philippe.

Arkan nu era însă într-o dispoziţie prea bună.

– Nici un irakian nu merge la doctor doar pentru că-l doare capul, mormăi el îndărătnic.

– Atunci spune că ai diaree de zile întregi.

– Şi dacă trebuie să mă dezbrac?

– Te dezbraci, am spus eu nerăbdător.

– Şi dacă mă întreabă de ce sunt în Sunadi?

– Atunci spui că eşti un nepot de-al lui Karim Abdul şi că ai venit în vizită.

– Dar în Sunadi toată lumea cunoaşte pe toată lumea.

– Dar ai auzit că doctorii sunt străini.

– Şi dacă mă întreabă ceva pacienţii?

– Şi lor le spui acelaşi lucru. Voi, irakienii, aveţi o droaie de rude.

Era un mister pentru mine de unde se trăgea nervozitatea lui Arkan. Poate că îi era pur şi simplu teamă de doctori. Speram că ăsta era motivul. Sau poate se simţea depăşit de situaţie. Speram să nu fie aşa. Pentru că n-aveam altă soluţie decât să ne bazăm pe el.

– O să reuşeşti, zise Olga şi-l sărută pe obraz.

Faţa, până atunci roşie, a lui Arkan se înroşi mai mult.

– Atunci, pornim, spuse el fără tragere de inimă şi se urcă în spate în maşină.

Eu şi Philippe aveam să-l ducem pe Arkan la cabinet şi să-l luăm peste o oră. Ne pusesem iar îmbrăcămintea musulmană. De data asta renunţasem la blugi. Necesita ceva timp de acomodare, dar era lejer şi plăcut. Era prima dată după multe zile când nu mai transpiram. Haina purtată de Philippe era atât de roasă, că se putea vedea prin material. Chiloţii aveau un model cu crini.

Astăzi nu mai era târg, şi oraşul era ceva mai gol. Conducea Philippe. Claxona şi se îmbulzea ca un irakian. Arkan a coborât. Am mai apucat să-l văd intrând în vorbă cu un tânăr cu un turban pe cap. Apoi a dispărut printre trecători.

– Hai să controlăm zona în timpul ăsta, propuse Philippe şi întoarse maşina.

Am luat-o pe prima străduţă, iar Philippe era cât pe ce să calce un măgar. Claxonă, dar animalul rămase pe loc, încăpăţânat. Aşa că viră la stânga. Străduţele arătau toate la fel. Înguste, murdare, pline de gropi. Am părăsit centrul oraşului. Deodată, ne-am trezit, întâmplător, în spatele curţii lui Karim Abdul. Mi-a sărit în ochi coteţul de găini.

– Opreşte, am spus.

Philippe a lăsat maşina să ruleze până am ajuns la adăpostul unui gard putred de scânduri. A oprit motorul. Trebuia să fim prudenţi. Pentru că Abdul Karim avea musafiri.

– Ia să văd, spuse Philippe şi deschise uşa.

– Eşti nebun! Dacă ne observă!

Am vrut să-l apuc de *djellabee*, dar coborâse deja. După o scurtă ezitare l-am urmat.

În curtea lui Karim Abdul era un Humvee, un jeep militar american foarte lat. Avea o trapă în plafon, iar lângă ea era fixată o mitralieră. Un soldat tocmai se dădea jos din maşină. Îşi îndreptă mitraliera către noi. Am mai văzut alţi trei soldaţi care-l înconjurau pe Karim Abdul.

– Tare aş vrea să ştiu ce caută ăştia, am spus eu.

– O să-l întrebăm pe Karim Abdul, spuse Philippe şi-mi arătă o magazie în curtea vecină. Uite, acolo s-a mai ascuns unul. Prietenului nostru i s-a cam făcut frică.

– Se pare că ne au deja şi pe noi în vizor.

– Poţi atrage atenţia, aşa că nu face mişcări suspecte.

– Şi ce ar însemna o mişcare suspectă?

Philippe rânji.

– Cum ar fi să te duci la portbagaj şi să scoţi din el un obiect lung negru.

– Foarte amuzant!

Eram atât de concentrat la soldaţi, încât nu mi-am dat seama cât de goală era strada pe care ne opriserăm. Asta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. În Irak nu există cartiere de locuinţe în care ziua, în amiaza mare, să nu se audă copii. Casele erau răzleţe; nişte clădiri cu două etaje, nerenovate. În faţa noastră era parcat un camion militar sovietic, vechi. De el se sprijinea o bicicletă.

Soldaţii răcneau ordine. Doi ieşeau din casa lui Karim Abdul. El nu se vedea. A mai apărut un Humvee în curte. Soldaţii, unul după altul, şi-au părăsit posturile şi au sărit într-una din maşini. Apoi au demarat.

– S-o ştergem de-aici, spuse Philippe.

– Da, precis ne aşteaptă Arkan.

M-am întors către maşină. Atunci am văzut un bărbat ieşind din casa din spatele nostru. Avea un *kaffiyeh* roşu cu alb

înfăşurat în jurul capului, în aşa fel încât nu rămânea decât o mică fantă pentru ochi. Era în picioarele goale, purta nişte şalvari largi, închişi la culoare, şi o bandulieră cu gloanţe de-a latul pieptului. În mâna dreaptă ţinea o mitralieră, un kalaşnikov.

Văzusem multe kalaşnicovuri în ultima vreme. Dar nici unul îndreptat către mine. M-am uitat la Philippe. Nu se mişca. Au ieşit alţi oameni din alte case. Erau şi câţiva băieţi printre ei. Nici unul nu părea prietenos. Am numărat şapte kalaşnikovuri. M-a străfulgerat prin măduva oaselor când am auzit zgomotul încărcătoarelor.

Prin cap îmi treceau multe scene de groază. M-am întrebat cât de dureros e să mori găurit de glonţul unui kalaşnikov. Mi-a venit în minte un articol mai vechi în care scria că proiectilele unui kalaşnikov se sfărâmă când pătrund în corp şi produc simultan leziuni ale mai multor organe. M-am gândit la momentul în care aveau să descopere că sub *djellabee* se ascundeau doi străini. Ne împuşcau pe loc. N-aveam aparate de fotografiat la noi, nici reportofoanele, nici permisele. Nimic din ceea ce ar fi putut să dovedească faptul că eram jurnalişti. Doi străini deghizaţi în arabi. Nu puteau să creadă decât că eram spioni.

– *Someone understands english?* l-am auzit pe Philippe spunând.

Tipul în şalvari părea să fie şeful. I-a pus lui Philippe ţeava kalaşnikovului în abdomen. Apoi i-a smuls *kaffiyeh*-ul de pe cap şi ochelarii de soare. Ochelarii i-a aruncat pe jos şi i-a călcat în picioare. Erau ochelarii mei; îi împrumutasem lui Philippe azi-dimineaţă. Printre cei prezenţi s-a produs rumoare. Mai mult de două duzini de oameni. Feţe întunecate, nerase, cu dinţi strâmbi şi îngălbeniţi. Duhnea a transpiraţie şi a respiraţie urât mirositoare. Bărbaţii discutau. Ţeava kalaşnikovului era încă lipită de abdomenul lui Philippe. Aşteptam împuşcătura. Îl şi vedeam pe Philippe căzând la pământ.

– *English?* întrebă Philippe din nou. *Does anybody understand english?*

– *No english*, spuse şeful.

Făcu semn să-mi scot şi eu costumaţia. Îmi tremurau mâinile. Mi-am desfăşurat *kaffiyeh*-ul de pe cap. Imediat cineva îl înşfăcă. Un bătrân. De parcă aş fi pângărit acest obiect de îmbrăcăminte.

– Vorbeşte în arabă cu ei, i-am şoptit eu lui Philippe.

– Uită de asta! Nu înţeleg o iotă din ce vorbesc ăştia.

Philippe îmi explicase că în arabă există numeroase dialecte. Or, el nu ştia decât cîteva cuvinte în araba cultă. La ţară înţelegeau foarte puţini araba cultă.

– Ce ne facem?

– Stăm liniştiţi, spuse Philippe.

Nu părea nici pe departe la fel de înfricoşat ca mine. Dar asta nu avea darul să mă liniştească.

Şeful ne puse la respect. Părea să fi spus ceva de genul să ne ţinem gura. Aşa că am tăcut. Şi am sperat. Acum eram atât de strâns încercuiţi, că un tip gras se atingea de abdomenul meu. Din spate, am simţit nişte mâini care îmi pipăiau picioarele. Controlau să vadă dacă n-aveam arme. Băieţii au urcat în maşina noastră. Au scotocit în torpedou şi în portbagaj. Unul a găsit o cutie de cola. Toţi ceilalţi au încercat imediat să i-o ia.

– *Journalist. Newspaper. Press. TV*, am spus eu.

– *Down America! Down Bush!* vociferă tipul înfăşurat.

– *No America! Deutschland, Germany, Allemane.*

– *You America!*

– *No, no!*

Am auzit un şuierat, fără să pricep ce era. Eram sigur că nu urma să mai am parte de-o zi mai de rahat decât asta în toată viaţa mea. Era, poate, chiar ultima mea zi. Pentru prima dată, am înţeles ce însemna să faci pe tine de frică. Nu mai aveam mult până acolo.

Şuieratul fusese lung şi ascuţit. La puţine secunde după primul, a urmat al doilea. Dintr-odată, s-au împrăştiat toţi. Trei dintre bărbaţi au sărit în maşina noastră şi-au demarat. Philippe lăsase cheia în contact.

Eram paralizat.

– Hei, Michael! Omule! Vino odată!

Vocea lui Philippe îmi răsuna în urechi ca din depărtare. Apoi m-a tras în spatele camionului militar. Du-te la adăpost!

– Ce se întâmplă?

– Habar n-am. Poate că e un atac de-al americanilor.

Nu ne mişcam. Aproape că uitasem să respir. Strada era acum la fel de goală ca înainte. Singurul zgomot era cotcodăceala din coteţul lui Karim Abdul. Apoi brusc huruitul unui motor. „Americanii! Vin!" m-am gândit eu şi m-am lipit şi mai mult de camion. Dacă se apucau să tragă, eram exact în mijlocul focului. A apărut într-adevăr un jeep. Un Humvee cât strada de lat. Se apropia repede. Geamurile erau fumurii, iar trapa – închisă. N-am văzut nici o mitralieră. Cineva strigă ceva. Am înţeles:

– Băieţi, unde sunteţi?

– Philippe, am spus eu speriat, ne caută.

– Am auzit.

Când a Humvee-ul a ajuns la zece metri de noi, am rupt-o la fugă. Aproape că m-am împiedicat în *djellabee*. De-abia am apucat să mă ţin de umărul lui Philippe. Pe partea dreaptă a Humvee-ului se deschiseră ambele portiere. O mână mă trase pe mine înăuntru, şi o alta, pe Philippe. Am văzut, surprins, două femei şi un bărbat. Purtau blugi şi tricouri. Bărbatul era la volan, şi acceleră la maximum. Pe şapca de baseball pe care o avea pe cap se putea citi: *„Be the first to know – CNN"*.

18

CNN nu este un canal de ştiri. CNN este o fabrică de ştiri. Sediul central se află la New York, 4 000 de angajaţi, peste o sută de birouri de corespondenţă pe toate continentele. În fiecare zi îi urmăresc jumătate dintre telespectatorii americani. În hotelul nostru din Bagdad, CNN-ul închiriase ultimul etaj cu totul. Camerele 1801–1837. Despre CNN se spune că are o influenţă atât de puternică la Casa Albă, încât, în timpul războiului din Afghanistan, au încetat bombardamentele când o echipă de cameramani CNN ar fi putut fi pusă în pericol. În plus, bombardamentele se reluau când camerele de filmat ale CNN-ului puteau surprinde imagini spectaculoase din poziţii bine protejate.

Se spune că Peter Arnet, acel legendar reporter CNN, care, între timp, a chelit complet, cel care a relatat despre primul război din Golf de pe acoperişul hotelului Rasheed, ar fi rămas în Bagdad cu permisiunea specială a lui Saddam Hussein. Saddam credea că reportajele lui Arnet îi puteau împiedica pe americani să facă Bagdadul praf şi pulbere.

Dintre toate poveştile care circulau despre CNN, cel mai mult îmi plăcea aceea în care se spunea că pentru reporterii CNN fusese special adus cu avionul un Humvee al armatei americane. La drept vorbind, mie mi se păruse o legendă. Dar acum vedeam cu ochii mei că nu era aşa.

– Mersi, era cât pe ce... am şoptit eu, înainte să-mi recapăt suflul.

Stăteam pe locul din dreapta, lângă femeia care era ceva mai în vârstă. Se vedea clar că ea era şefa. Avea o privire hotărâtă. Părea să se apropie de patruzeci de ani. Avea o faţă vlăguită, cu pomeţi înalţi, şi păr şaten, lung până la umeri. Mi se părea că o mai văzusem cândva.

– Nu sunteţi americani, constată ea pe un ton de parcă ar fi deschis o conservă de ton expirată.

Humvee-ul gonea pe drumul prăfuit. Acul vitezometrului arăta aproape cincizeci de kilometri pe oră. Tipul de la volan se chinuia să evite gropile. M-am uitat curios în jur. Maşina gemea de aparatură electronică. Un monitor aşezat pe consola centrală arăta o imagine prin satelit. Sunadi văzut de sus. CNN-ul folosea un sistem de navigaţie ultramodern, la fel ca acela al armatei americane.

– Uau! am murmurat eu impresionat.

Philippe se prefăcu ostentativ plictisit. Nu spusese nici un cuvânt. Nici măcar „mulţumesc". Mă întrebam ce era cu el. Stătea cu braţele încrucişate pe bancheta din spate. Nici femeia din stânga sa nu-l impresiona. Era încă foarte tânără, aproape o fetişcană. Dar extrem de frumoasă. Mai ales ochii migdalaţi întunecaţi, cu gene lungi.

– V-am urmărit, spuse şefa. Mare prostie aţi făcut! Apoi se întoarse către şofer: Doar ţi-am spus, Steve, că băieţii noştri n-ar face ceva atât de idiot!

Tipul îşi dădu şapca de pe frunte şi mârâi aprobator.

– Dar cine credeaţi că suntem? am întrebat eu.

– Ei bine, se putea să aparţineţi armatei americane şi să aveţi necazuri.

Oftă dispreţuitoare.

– Nu, într-adevăr, nu suntem din armata americană, am spus eu. Mă enerva atitudinea ei arogantă. Eu sunt Michael din Berlin, iar el e Philippe din Paris.

– Aha, un neamţ şi un francez. O spunea de parcă originea noastră explica totul. Numele meu este Kelly. Arătă spre fată.

Ea este interpreta noastră din Liban, Nadine. Iar el este Steve, cameramanul nostru.

Sincer vorbind, mie CNN-ul mi se părea un post de rahat. Mai puţin Larry King, care ar trebui să renunţe, la un moment dat, la şmecheria cu bretelele. În rest, toată echipa de reporteri era dezechilibrată şi ostilă. Precis directorii de la CNN se bucurau de orice război pe care-l declarau americanii. Războiul asigura creşterea audienţei. Cu toate astea, şi eu dădeam mereu pe CNN. Pentru că nici un post din lume nu transmitea imagini mai bune. Reporterii îşi riscau pielea pentru asta. Acum eram sigur că o mai văzusem undeva pe Kelly. Pe ecran. Era unul dintre acei reporteri CNN duri, tipici.

În faţa noastră apăru râul. Am virat la dreapta şi am mers de-a lungul apei.

– Aici nu ne mai pot ataca, spuse Steve.

– Nu e riscant să mergi prin Irak cu un jeep militar american? deschise Philippe dintr-odată gura.

Se silea să vorbească cu accent franţuzesc cât mai pronunţat.

Kelly a luat ca atare remarca şi i-a răspuns plină de venin:

– Cu siguranţă este mai puţin riscant decât să umbli în costumaţia asta ridicolă.

Şi trase cu două degete de *djellabee*.

– Cum se face că ne-aţi văzut? am încercat eu o direcţie împăciuitoare.

Kelly arătă spre un deal aflat departe în spatele nostru.

– Eram acolo sus. Steve voia să înregistreze nişte imagini cu panorama.

– Asta înseamnă că ne-aţi filmat?

Steve rânji. Dinţii lui albi formau rânjetul tipic american.

– Dacă vrei, poţi să vezi înregistrarea, spuse el.

– Nu, mulţumesc.

Nu îmi ardea de asta.

– Ce faceţi în Sunadi? întrebă Kelly.

Nu se punea problema să spunem adevărul. În orice caz, nu întregul adevăr.

– Suntem jurnalişti, ca şi voi, am spus eu.

– Presă?

Am dat din cap afirmativ.

– Philippe este jurnalist independent, iar eu lucrez pentru un ziar berlinez.

– Şi la ce articol lucraţi?

– Gherila, spuse Philippe.

– Da, gherila, am confirmat eu. Şi, după cum aţi putut vedea, tocmai luam primul interviu.

Voia să fie o glumă.

Kelly nu râdea. Avea o mină sceptică.

– Sunadi este o zonă interzisă jurnaliştilor. Cum aţi reuşit să treceţi de punctele de control?

Înainte să pot răspunde la întrebare, Philippe le aruncă:

– Secret profesional!

Interveni o pauză incomodă. Nici mie nu-mi era simpatică deloc Kelly asta, dar Philippe chiar trebuia să fie atât de agresiv? Steve opri. Îşi încrucişă braţele peste piept. Bicepşii îi arătau ca nişte ghiulele. Toţi cameramanii americani pe care îi întâlnisem până atunci arătau ca umflaţi cu pompa.

– Nu cred povestea asta cu jurnaliştii, spuse Kelly dând din cap. Aşadar, cine sunteţi?

– Ce vă priveşte pe voi?

Philippe era într-adevăr un catâr.

– Cred că ai putea fi un pic recunoscător, se răsti Kelly. La urma urmelor, v-am salvat fundul.

– Nu v-am cerut ajutorul. Dar voi, americanii, se pare că nu ştiţi altceva decât să vă băgaţi nasul peste tot, nepoftiţi.

Pentru o clipă, am crezut că Kelly avea să-l cârpească pe Philippe, dar s-a stăpânit.

În acest punct, luă sfârşit primul nostru contact direct cu CNN-ul.

Philippe se dădu jos din Humvee, trânti portiera şi se depărta cu pas apăsat. Înainte să mă duc după el, am spus o propoziţie care era nu numai de prisos, ci şi falsă:

– Nu asta vrea să spună.

Kelly își păstră calmul.

– Ne mai vedem.

Apoi Humvee-ul a demarat în trombă.

Nu eram prea departe de corturile noastre. După o bucată de mers începuse să se vadă pâlcul de palmieri. Philippe aproape că alerga. Își ridicase haina până la genunchi. Brusc, mi-am adus aminte de Arkan. La dracu'! Uitasem complet de el. Era trecut de douăsprezece. Aștepta deja de o oră, și precis se afla în pragul unei crize de nervi. Dar cum să-l înștiințăm fără mașină?

L-am întrebat pe Philippe:

– Ai vreo idee?

– Nu, mormăi el. Dar nu-ți face griji! Găsește el drumul înapoi!

– Doamne! Când mă gândesc că trebuie să-i spunem ce s-a întâmplat cu mașina!

– O găsim noi...

– Du-te de aici! Doar nu crezi asta?!

– Totul e o chestiune de bani, spuse Philippe dând din umeri. Mergem mâine-dimineață direct la Karim Abdul. La urma urmelor, vecinii lui ne-au șutit căruța. Organizează el o recuperare.

Am fluturat din *djellabee* ca să intre ceva aer proapspăt pe dedesubt.

– Ce crezi? Tipii ăștia chiar erau din gherila din Sunadi?

– Nu știu. În Irak, oricine are un kalașnikov. Așa cum, la noi, oricine are un aspirator. În afară de asta, știm că ăstora din Sunadi nu le plac străinii.

Philippe dădu cu piciorul într-o sticlă goală de plastic, trimițând-o în tufișuri. O pasăre se sperie.

– A, de tipii ăștia nu-mi fac probleme, spuse el. Mai multe griji îmi fac din cauza celor de la CNN. Știi cine era?

– La cine te referi?

– Păi, la Kelly.

– Fața îmi e cunoscută. Dar nu-mi amintesc numele de familie.

– Taylor. Kelly Taylor. E vedetă la CNN. Un adevărat *Top Gun*. Și o jigodie.

– De unde știi?

– Există o grămadă de povești despre Kelly Taylor. N-am auzit de nici un coleg care să o sufere. Asta calcă peste cadavre. Sau cum crezi că ar trebui să fii, ca să faci carieră la CNN?

– Până una, alta, ne-a salvat viața.

– Ei, pe dracu'! Chiar crezi că tipii ăia ne-ar fi împușcat în mijlocul străzii?

Am ridicat din umeri.

– Poate că nu ne-ar fi împușcat. Dar poate ne răpeau, ce știu eu, e posibil. În Bagdad se întâmplă asta în fiecare zi.

– Dar aici nu e Bagdad.

– Hmm. Aproape că mă jenam că îmi fusese atât de teamă. Și de ce îți faci griji din cauza celor de la CNN?

– Cred că și ei lucrează la același articol ca noi.

– Niciodată!

– Ei bine, gândește-te un pic! De ce se îndoiește Kelly că suntem jurnaliști?

– Habar n-am!

– Pentru că își imaginează că suntem dintre oamenii lui Lambert.

– Și de ce ar crede asta?

– Pentru că ești neamț. Și pentru că am reușit să pătrundem în Sunadi. După cum știi, asta nu reușesc decât membrii organizațiilor umanitare.

– Și cei de la CNN au reușit.

– A, dar cu siguranță își închipuie că sunt singurii capabili de așa ceva. Sunt sigur că îl urmăreau pe Karim Abdul. Sau îi urmăreau pe soldații americani. Și la început Kelly a crezut într-adevăr că suntem din armata americană. Ca observatori sub acoperire, sau așa ceva. Se poate. Philippe scuipă pe jos. Doar nu-i crezi că filmau panorama.

– De ce nu? am răspuns eu și fluturând din *djellabee.* Cred că tu vezi fantome, Philippe. Aiurezi de la căldură. Sau de la „iarbă".

19

Olga era furibundă. Îşi înfipsese mâinile în şolduri şi de abia se stăpânea să nu urle la noi. Îmi plăcea şi mai mult aşa energică. Dispărusem aproape trei ore.

– Am înnebunit de grija voastră, spuse ea. Şi unde e Arkan? Şi maşina?

I-am povestit pe scurt.

– Ceee? L-aţi lăsat pe Arkan în Sunadi? Cum aţi putut face una ca asta?

– Şi ce era să facem? întrebă Philippe. Să-l luăm pe jos?

– În orice caz, sunteţi total idioţi să umblaţi fără interpret.

– Ce tot spui? am zis eu. Dar avea dreptate. După ce o păţeşti, devii mai ager. Mă simţeam ca un cretin.

La lăsarea întunericului a apărut, în sfârşit, şi Arkan, epuizat. Mersese pe jos tot drumul şi era cu nervii la pământ. Fiersesem tăieţei pe aragazul de voiaj. Arkan a înfulecat imediat trei porţii cu ketchup. Pentru noi n-a mai rămas aproape nimic. Nici nu-l puteam privi în ochi de remuşcare. Bineînţeles că nu ne-a făcut nici un reproş. Respectul faţă de „Mister Michael" nu-i permitea acest lucru. Dar cred că-i venea să plângă că Toyota lui, îngrijită cu atâta dragoste, mirosind a vanilie, se afla

acum în mâinile unor barbari cu kalaşnikovuri. I-am promis în faţa lui Alah că mâine aveam să mergem direct la Karim Abdul şi că eram gata să plătesc orice sumă pentru a-i recupera maşina. Arkan mă privea cu îndoială.

Colac peste pupăză, vizita lui la doctori nu adusese nici o informaţie în plus. În afară de Arkan, singurul pacient de la cabinet fusese o bătrână. A aflat că medicii erau din Bagdad, unde lucraseră la fostul Saddam Medical Center. Amândoi îl ridicau în slăvi pe Lambert ca fiind binefăcătorul lor. Nu existau nici cele mai mici indicii că ar fi fost amestecaţi în vreo manevră suspectă.

– Şi, întrebă Philippe, cum a fost consultaţia?

– Nu-l mai lua peste picior pe Arkan, îl repezi Olga.

– Vorbesc serios.

Arkan îl privi neîncrezător.

– Le-am spus că am crampe la stomac. Au vrut să-mi facă o injecţie. Dar m-am împotrivit. Apoi am primit tablete.

– Ai fost grozav, spuse Olga şi-l bătu uşor pe genunchi.

Philippe mai desfăcu trei beri. Am avut o zi „de rahat“. Bine măcar că nu se întâmplase ceva mai rău. Apoi ne-am gândit ce ar trebui să facem dacă tipii de la CNN erau într-adevăr pe urmele aceleiaşi poveşti ca şi noi.

Philippe se enervă din nou. După câte povestea, Kelly Taylor n-avea degeaba renumele de jigodie. Erau o serie întreagă de poveşti urâte despre ea. Probabil că nu erau toate adevărate, dar dacă măcar jumătate dintre ele erau... Se spunea că în Afghanistan închiriase un hotel întreg cu optzeci de camere numai pentru ea. Numai ca să împiedice alte posturi de televiziune să transmită relatările. Hotelul respectiv era singurul din zonă unde exista curent electric şi semnal prin satelit.

– Ai fost şi tu acolo? a întrebat Olga neîncrezătoare.

– Nu, recunoscu Philippe. Dar prieteni buni de-ai mei au suferit din cauza asta.

– Eu cred că, pur şi simplu, ai ceva împotriva americanilor, spuse Olga. Aşa, în general. Doar eşti francez.

– Da, şi? Pur şi simplu nu-mi plac. Sunt atât de... diferiţi.

– Ce înseamnă „diferiţi"? întrebă Olga iritată.

– Aţi auzit vreodată un coleg american luând un interviu? Astea nu sunt interviuri, ce fac ei, sunt interogatorii. Philippe îşi luă un accent american, de mestecat gumă: *Name? Age? Profession? Guilty or not guilty?*

– Ei, hai, că şi tu exagerezi! am spus eu.

– Ba deloc! Uită-te şi tu cum dau buzna aici! Noi încercăm să trecem neobservaţi, ne îmbrăcăm cu *djellabee* d-astea ridicole. Şi ei? Se plimbă ca pe tarla într-o caleaşcă a armatei. Sunt nebuni de legat!

– Bine că eşti tu normal, spuse Olga şi-l trase pe Philippe de fular.

– Încetaţi odată! am intervenit eu. Nu ştim dacă sunt pe urmele lui Lambert. Poate că lucrează la un cu totul alt articol şi nu-i vom mai vedea niciodată. Nici nu pot să-mi imaginez că au aflat de poveste. Cum ar fi putut?

– Ei bine, printr-o întâmplare idioată, spuse Philippe. La fel ca tine.

Ziua următoare a început, după cum promisesem, cu operaţiunea „Recuperarea maşinii lui Arkan". Sincer vorbind, mă îndoiam că aveam s-o mai vedem vreodată. Philippe se enervă din cauza suspiciunilor mele.

– Trebuie să te descurci în astfel de situaţii când lucrezi în Irak, spuse el.

Bine. Dispoziţia lui Arkan era deplorabilă. Se plângea de băşicile de la călcâie. De la mersul de ieri. Eu găseam că nu arătau chiar aşa de rău. Dar se pare că lui Arkan îi plăcea să fie oblojit de Olga cu plasturi şi cu delicateţe.

Aveam o oră bună de mers până la Karim Abdul. Pentru că îmbrăcămintea noastră arabă era incompletă, după atacul din ziua precedentă, ne-am hotărât să renunţăm de tot la ea. Mie îmi convenea. Soarele se înălţa încet deasupra orizontului, dar

temperaturile erau încă suportabile. Am mâncat câţiva biscuiţi la micul dejun şi am pornit.

Pe drum, ne-a ieşit în cale un tractor. N-am încercat să ne ascundem. Ţăranul bătrân nici nu s-a uitat la noi. La opt fără zece am ajuns în ograda lui Karim Abdul, unde cotcodăceau găinile neliniştite. Lângă uşă dormea o pisică. Ca să suni, trebuia să tragi de o sfoară. Clopoţelul din casă se auzea clar. Pisica o luă la fugă. După o jumătate de minut, am mai sunat o dată. Mi-am lipit urechea de uşă. În spatele ei nu se mişca nimic.

– Rahat! Nu e acasă, am înjurat eu.

– Să sperăm că n-a dispărut de tot, spuse Arkan. Poate că are probleme de când au venit ieri soldaţii la el.

– Îi datorez câteva sute de dolari. Precis n-ar renunţa la ei, nu-i aşa?

– Ei, asta vom vedea mâine, spuse Philippe.

Ne-am întors în tabără şi ne-am petrecut restul dimineţii acolo. Era enervant să nu poţi face nimic. M-am retras în cort ca să nu-i contaminez şi pe ceilalţi cu proasta mea dispoziţie. Atmosfera era deja tensionată. Mi-am scos Tetrisul din bagaj şi am jucat o rundă. Tocmai umpleam cel de-al patruzecilea rând cu cărămizi, când a strigat cineva de afară.

– *Good morning!*

M-am întrerupt, jocul a piuit şi pe ecran mi-a apărut *game over.* M-am strecurat afară din cort şi l-am văzut pe Steve. Stătea pe marginea adânciturii şi-şi arbora rânjetul alb american.

– Mişto ascunzătoare, strigă el.

– Ăsta e unul dintre tipii de la CNN? întrebă Olga.

Am dat din cap.

– Pare drăguţ.

Philippe îşi dădu ochii peste cap.

Dintr-un salt, Steve îşi propulsă corpul atletic spre noi.

– N-a fost deloc uşor să vă găsim. Îi întinse mâna Olgăi. Bună! Eu sunt Steve.

– De unde aţi ştiut că... am început eu.

– V-am urmărit ieri. Nu erați greu de observat în costumația aia.

Steve se întoarse căutând ceva cu privirea. Kelly se agățase de o creangă pentru că nu putea coborî panta alunecoasă.

– *Merde!* înjură Philippe încet.

– Termină! șuieră Olga.

– Și ce vreți de fapt? am întrebat eu când Kelly a reușit să ajungă la noi.

– Să vă facem o propunere. Ca între colegi, răspunse ea.

– Parcă nu ne credeai că suntem jurnaliști.

Kelly își scutură praful de pe blugi.

– V-am ascultat o vreme. Știm că sunteți jurnaliști. Dar nu lucrați la un articol despre gherilă.

Philippe își încrucișă brațele peste piept.

– Ne-ați spionat, carevasăzică!

Kelly îl ignoră.

– Cred că lucrați și voi la același lucru ca noi. Și vrem să vă propunem o colaborare.

– O colaborare? repetă Philippe. Cu voi? Și despre ce anume ar fi vorba?

Acum Kelly ezita. Nu era sută la sută sigură că povestea ei era și a noastră. Așadar, nu ne putuseră asculta prea mult timp.

– Există această organizație germană de ajutorare... spuse ea vag.

– Da, și? întrebă Philippe.

Kelly trase aer în piept.

– Credem că această organizație este o acoperire pentru furtul unor obiecte de artă.

M-am uitat la Philippe, apoi la Olga.

– Consiliu? am întrebat eu lapidar.

Olga dădu din cap.

– Hai, Philippe!

Îl trase de mânecă.

Am intrat în pădure. Discuția a început de unde o lăsasem cu o zi înainte. Philippe a luat-o imediat razna.

– Niciodată nu m-aş băga cu Kelly Taylor, spuse el. Ne fraieresc pe faţă. Vrea articolul pentru ea. Puţin îi pasă de un mic cotidian german.

– Nu suntem un mic cotidian german, am protestat eu.

– Bine, atunci un mare cotidian german. Şi de-aia nu mai poate ea!

– Hmm.

– Să colaborezi cu americanii! Asta nu poate să iasă niciodată bine.

Olga se înfurie.

– Nu începe iar! Ar fi nebunie curată să ducem aici, departe de civilizaţie, un război al concurenţei. Cred că oferta acestei Kelly este cel mai bun lucru care ni se putea întâmpla în situaţia de faţă.

– Ştii de ce ne fac această ofertă? întrebă Philippe iritat. Pentru că nu pot avansa. S-au împotmolit. Au nevoie de noi.

– Da, şi? Nici noi n-am ajuns prea departe. Precis ştiu multe lucruri care ne-ar putea ajuta. Şi, în plus, ei au reuşit să nu-şi piardă maşina...

– Eu nu urc în ţinta asta mişcătoare, spuse Philippe.

– Ştiţi ceva? Mă enervaţi, am izbucnit eu. Cred că Olga are mare dreptate. Ar fi într-adevăr o tâmpenie să ne înfruntăm aici cu ei. Eu sunt pentru colaborare.

Philippe pufni.

– Mă rog. Dacă aşa aţi hotărât... Dar o să ne băgăm unghia în gât! O să vedeţi!

20

Singurul dintre noi care părea să se bucure de noua situaţie era Arkan. Când i-am prezentat-o pe dulcica Nadine, a uitat imediat de Toyota lui furată. Radia tot şi s-a făcut roşu ca racul. I-a făcut lui Nadine ceai şi a scos ca prin minune, de nu ştiu unde, un pachet de biscuiţi cu marmeladă. Probabil că biscuiţii erau dintr-o rezervă personală. Mie nu-mi oferise niciodată unul. I-a aşezat cu mare grijă pe o farfurie de plastic. Pentru un musulman, se mişca foarte repede.

Era aproape de prânz. Am hotărât să ne stabilim baza comună în tabăra noastră. Colegii de la CNN petrecuseră ultimele nopţi în Humvee. Pe bancheta din spate putea dormi întinsă o singură persoană. Toţi trei se văitau de dureri de spate. Corturile noastre erau destul de mari pentru a se culca într-unul bărbaţii, iar în celălalt, femeile. Din punctul de vedere al echipamentului tehnic, colaborarea cu CNN era un câştig pentru noi pe toate planurile. Pe lângă sistemul de navigaţie prin satelit şi un aparat cu infraroşu pentru vizibilitate pe timp de noapte, colegii aveau chiar şi acumulatoare solare cu care computerul şi telefoanele prin satelit puteau funcţiona.

În afară de asta, ni s-a diversificat şi meniul, datorită proviziilor din armata americană. Le-am încercat la prânz. *Ready-to-eat*

se numeau pachetele cu hrană bogată în proteine şi vitamine. Existau mai multe arome: spaghete bolognese, pui, chilli cu carne. Cea cu aromă de pui mirosea a şosete nespălate. În rest, mâncarea nu era rea. Steve s-a arătat foarte entuziasmat de rezerva noastră de Heineken. Kelly a anunţat mândră că ea, de obicei, nu bea alcool.

– Şi probabil că, de obicei, nici nu se prea f... aruncă Philippe în şoaptă, înveninat.

După masă, Kelly s-a aşezat lângă mine. Şi-a pus un carnet de notiţe pe genunchi şi m-a luat cu o expresie colocvială americană, pe care n-o cunoşteam. Ceva de genul „Hai, jos chiloţii, arătaţi-ne ce aveţi!" Discuţia a început cu o târguială îngrozitoare. Tu îmi spui ceva, îţi spun şi eu ceva. La un moment dat mi s-a părut aşa o tâmpenie, că am rezumat situaţia actuală. Am început cu profesorul Flemming şi cu suspiciunea lui că operele de artă ar fi fost într-adevăr furate. Apoi i-am povestit despre IGRI, despre Lambert, clinică şi Karim Abdul, care promisese să ne ducă la clinică. Abia spre sfârşit am amintit şi de discuţia la care trăsesem cu urechea în baia turcească şi de bâlbâiul pe care-l mituise Lambert.

– Mă gândeam eu, spuse Kelly.

– Ce te gândeai?

– Cum reuşeşte Lambert să scoată toate lucrurile din ţară. Vreau să spun că nu e ceva ce se poate ascunde cu una, cu două. Statui, tablouri şi toate prostiile alea antice. Precis că lucrurile sunt împachetate cu grijă, ca să nu se strice nimic. Au nevoie, măcar în parte, de lăzi enorme. Tipul ăsta pe care l-a mituit lucrează cu siguranţă la Naţiunile Unite. Probabil că treaba lui este să ambaleze marfa.

– Şi cu ce-l ajută asta pe Lambert? întrebă Olga.

– O cutie cu sigiliul Naţiunilor Unite nu poate fi deschisă de vameşi. Exact ca bagajul diplomatic. Cu un astfel de sigiliu, Lambert poate trece marfa liniştit prin toate graniţele, până în Germania.

– Da, asta e licenţa pentru trafic, am spus eu.

– Exact. De fapt, sigiliile au fost introduse ca organizaţiile umanitare să evite aşteptările lungi la vamă. Şi asta îi mai înlesneşte ceva lui Lambert. Cel mai rapid şi mai sigur drum pentru a ieşi din Irak trece prin Siria. Imediat după război însă, graniţa cu Siria era închisă. Precis vă amintiţi asta. Se temeau că Saddam şi fiii lui puteau să o întindă la Damasc. În perioada aceea puteau trece graniţa numai camioanele care transportau mărfuri cu sigiliul ONU.

– Cât spuneai că plăteşte Lambert la o livrare? întrebă Steve.

– La început trebuie să fi fost zece mii. Şi, când tipul a vrut să iasă din afacere, Lambert a ridicat suma la cincisprezece mii.

Kelly fluieră printre dinţi.

– S-o fi adunat o sumă frumuşică. Aţi încercat să daţi de tip?

– Nu, n-aveam nici o idee unde să-l caut.

Kelly îţi luă pixul.

– Cum îl chema?

– Gröber. Am spus pe litere. Pe o-ul din mijloc sunt două puncte.

Cu asta, CNN-ul ştia tot ce ştiam şi noi. M-am gândit îngrijorat un moment dacă nu cumva Kelly ne audia doar. Dar apoi povesti la rândul ei, fără alte îndemnuri, cum dăduse ea peste poveste. Totul începuse când a vrut să filmeze comoara de la Nimrud. Cum au scos-o soldaţii americani din subsolul inundat al Băncii Centrale. Spre mirarea ei, armata a refuzat-o. Chipurile, civilii nu aveau voie să intre în sediul Băncii Centrale. Cică era prea periculos. Clădirea stătea să se prăbuşească. Şi oricum nu i-ar fi lăsat pe jurnalişti în preajma unei comori atât de preţioase, din motive de securitate. Asta i-a trezit lui Kelly suspiciunile.

– Vreau să spun că CNN-ul a avut instalate camere de luat vederi pe tancuri pe tot timpul războiului, spuse ea. Am însoţit *special forces* în misiuni. De ce, deodată, a devenit aşa de complicat să filmăm transportul câtorva lăzi? Două săptămâni mai târziu, am repetat cererea. Ne-au refuzat iar. Chipurile, comoara fusese predată restauratorilor care voiau să cerceteze pagubele într-un loc secret. Am un informator la cartierul

general ONU. Voiam să aflu de la el ce e cu toată secretomania asta. Mai întâi, a ocolit subiectul. Dar, după două săptămâni, m-a sunat și mi-a propus să ne întânim. Asta se întâmpla cu o zi înainte de a fi mutat, cu toată imunitatea lui, în Kuwait. Mi-a dat întâlnire într-un restaurant de pe Tigru. Atunci am aflat că era ceva putred în toată povestea.

– Şi *ce anume* e putred? am întrebat eu, după ce Kelly s-a oprit din povestit.

Am simțit că acum își măsura fiecare cuvânt.

– Mi-a dat niște documente.

– Putem să le vedem și noi?

– Sunt în mașină.

– Ia ascultă! se amestecă Philippe în discuție. Se putea ușor sesiza că era nervos. N-avem chef să vă smulgem fiecare cuvânt cu cleștele. Michael a povestit tot. Acum e rândul vostru. Deci despre ce documente e vorba?

Kelly îl privi plictisită.

– Mă dus să le aduc.

Steve se ridică imediat, dar plecă numai după ce Kelly îi făcu semn cu capul.

Documentele erau într-un dosar subțire cartonat. Erau numai trei pagini. Toate aveau ștampila cu observația *just for internal use.* Philippe și Olga se uitau peste umărul meu în timp ce le răsfoiam.

– Citiți mai târziu în liniște, spuse Kelly. De fapt, nici nu e cine știe ce în ele. Este o informare internă către Departamentul de Presă al Armatei Americane conform căreia orice cerere de a filma în muzee sau obiectele de artă reapărute, inclusiv comoara de la Nimrud, trebuie refuzată. Fotografii și cameramanii deosebit de insistenți trebuiau liniștiți cu oferta de a zbura cu patrulele în elicoptere de luptă deasupra Bagdadului. De fapt, interesantă e numai notița de pe ultima pagină.

Descifram cu greu scrisul. Kelly îmi luă hârtia din mână și citi cu voce tare:

– „Felicitări pentru instinct, domnişoară Taylor. Sunteţi singura care n-a crezut povestea cu comorile picate din cer. Prea mult nu ştiu nici eu. Poate numai că armata americană e în investigaţii febrile cu ajutorul CIA-ului. Se presupune că în poveste e implicată o organizaţie non-guvernamentală europeană. Am auzit de mai multe ori rostit numele de Sunadi. E o localitate în nord. Dar fiţi cu băgare de seamă. Se prea poate ca nu orice soldat american pe care îl întâlniţi în timpul cercetărilor să vă fie prieten".

Notiţa era semnată cu Good luck and best regards, P.

– Ce vrea să spună, că se poate ca unii soldaţi americani să nu vă fie prieteni? a întrebat Olga.

– Nici noi n-am înţeles, răspunse Steve. Şi eu am fost în armată înainte. Un fost camarad de-al meu, locotenent, e în unitatea care a izolat Sunadiul. Am vorbit cu el. Spune că au ordine stricte să nu intre în Sunadi. Se pare că superiorii încercau să evite să mai cadă victime dintre oamenii noştri din Irak.

– Şi ce-au avut soldaţii cu Karim Abdul? întrebă Philippe.

– Tocmai asta voiam să spun, zise Steve. Locotenentul susţinea că oamenii aştia nu erau din unitatea lui. Umblă zvonuri că forţele speciale acţionează de săptămâni întregi în Sunadi. Cu ce misiune, nu ştia nici el. Presupunem că oamenii de ieri erau din forţele speciale. I-am observat din întâmplare şi i-am urmărit. Apoi am văzut cum aţi fost atacaţi. Sunt ferm convins că şi soldaţii ăştia caută comorile furate.

Se făcu o mică pauză.

– Asta e chiar tot ce ştiţi? întrebă Philippe.

– Da, asta e tot, întări Kelly. Din păcate.

M-am uitat la Steve, pe care înclinam să-l cred mai degrabă decât pe Kelly. Aprobă din cap.

21

A doua zi am ajuns la Karim Abdul pe la unsprezece şi ceva. Arkan vomitase de dimineaţă de două ori şi rămăsese la corturi. Îi era chiar rău. Zicea că i se trăgea de la tabletele pe care i le dăduseră doctorii lui Lambert. Philippe i-a luat locul ca şofer. De aceea, nu avea să vină cu noi la clinică. La urma urmelor, nu puteam lăsa Humvee-ul la vedere. Destul de prost dispus, Philippe ne-a lăsat la Karim Abdul şi s-a întors în tabără. Îl puteam găsi oricând pe telefonul prin satelit al lui Kelly.

Karim Abdul stătea în uşa casei şi ţopăia nerăbdător de pe un picior pe altul. O femeie vădit mai în vârstă, probabil ce-a de-a treia nevastă, căra doi saci prin curte. Mă gândeam că va protesta când se va trezi cu cinci oameni. Dar n-a zis nimic. Steve avea camera de luat vederi, iar Olga purta pe umeri ambele aparate de fotografiat Nikon. Înainte de a intra în casă, Kelly şi Nadine se prezentară. Prima întrebare a lui Karim a fost: „Unde v-aţi lăsat maşina?“

După rânjet, am văzut că ştia ce se întâmplase.

– Întreabă-l cât ne costă să recuperăm maşina, am rugat-o pe Nadine.

– Dar, vă rog, nu se vorbeşte despre afaceri în pragul uşii, răspunse el şi ne conduse în cămăruţa cu portretul lui Saddam.

Trebuia să sărim cu cinci sute pentru maşină. Când m-am plâns de preţ, Karim ne-a zis:

– Sunt oameni periculoşi cei cu care trebuie să negociez. Aţi văzut şi voi doar!

– Sunt vecini, am spus eu.

– Am vecini periculoşi, răspunse el.

Ne-am înţeles la trei sute de dolari, ceea ce era mult mai puţin decât mă aşteptasem eu. Speram doar ca din maşină să mai fi rămas jumătate din ce era. Karim Abdul îmi promise că aveam să recăpătăm maşina chiar în ziua aceea.

– *Insh'Allah*, bineînţeles. Aşa cum vrea Dumnezeu.

Până la rugăciunea de prânz mai era ceva timp.

– Ce soldaţi erau ăia de ieri? m-am interesat eu.

Nadine nici nu apucă să traducă întrebarea, că imediat Karim Abdul izbucni:

– Voiau să mă ducă la închisoare la Bagdad.

Îşi ieşise cu totul din pepeni. Ciudată poveste... Soldaţii îşi căutau, se pare, camarazii. Şi anume, pe acei trei bărbaţi care veniseră cu o lună în urmă la Karim Abdul, ca să-l întrebe de Lambert. Karim Abdul trebuia să le spună unde erau. Când le-a explicat că el habar n-avea de asta, l-au ameninţat cu închisoarea. Steve voia să-l întrebe pe prietenul său, locotenentul, ce se putuse întâmpla.

Karim Abdul se uită la ceasul său de aur. De pe cadran îi zâmbea Saddam. Ştiam că astfel de ceasuri le erau dăruite ofiţerilor merituoşi.

– În cincisprezece minute începe rugăciunea, spuse el. Pe timpul ăsta, este numai un singur paznic la intrare. Am avut grijă ca astăzi să fie un prieten de-al meu.

– Bine, spuse Kelly. Cât timp avem la clinică?

Îşi luase tonul de „acum preiau eu comanda“.

– Cam treizeci de minute, răspunse Karim. Propun să mergem cu maşina mea.

Maşina lui Karim era o dubiţă galbenă foarte veche de la Deutsche Post. Pe portiere se mai recunoşteau urme ale siglei. Capota era plină de găinaţ. Păsăretul lăsase urme chiar şi în interior. În orice caz, motorul a pornit fără probleme. În schimb, din ţeava de eşapament ieşea un fum ca din furnal. După zece minute, am ajuns la clinică.

Karim Abdul parcă lângă un camion IGRI. Mai erau numai două. Cu unul mai puţin decât cu trei zile în urmă. Prelata era ridicată. Remorca era goală. De când văzusem clinica ultima oară, se ridicase un gard de scânduri în jurul terenului. Toate maşinile de construcţii dispăruseră. De ambele părţi ale intrării erau nişte palmieri pipernicţi.

Karim Abdul coborî şi ne făcu semn cu mâna să-l urmăm. Din depărtare, se auzea chemarea muezinului. Am mers în spatele clinicii la o uşă gri, din oţel. Se deschise dinăuntru. Un omuleţ ne dădu voie să intrăm. Era, mai degrabă, un pitic. Avea o barbă neagră, deasă. Căra un kalaşnikov care, pe umărul lui, arăta cât un tun. Am văzut cum Karim Abdul i-a strecurat piticului cincizeci de dolari.

Ne aflam pe un coridor fără ferestre. Nişte tuburi de neon luminau pereţii goi, de beton. Era un fel de culoar de aprovizionare de-a lungul întregii clădiri. Pe partea dreaptă erau stivuite până în tavan cutii cu medicamente. Pe stânga erau paturi de spital cromate nou-nouţe. Cel puţin zece într-un şir. În spatele lor, învelită în folie de plastic transparentă, era aparatură medicală de tot felul. Am recunoscut un aparat EKG marca Siemens şi o masă de operaţie. Cine mai venea la Sunadi cu suspiciunea că Lambert n-ar face aici o clinică avea să-şi schimbe impresia.

În spatele cutiilor de carton cu medicamente, Kelly a descoperit o ladă mare de lemn. Îi ajungea aproape până la piept.

– Să nu-mi spui că a fost atât de uşor, şopti ea.

Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Să fi găsit oare deja ceea ce căutam? Cutia nu avea scris nimic pe ea. Dădea impresia de masivitate, nu era asigurată nici cu încuietori, nici cu

lacăte, dar, în schimb, era prinsă în şuruburi în toate părţile. Arăta exact cum îmi imaginam că arată o cutie în care transporţi obiecte valoroase de artă.

Kelly scotoci prin geanta care-i atârna pe umăr şi scoase o lanternă Maglite. Lumină o porţiune în stânga cutiei cu fasciculul puternic al lanternei.

– La naiba! Nu se vede nimic.

Scotoci din nou în geantă.

De data asta scoase un Leatherman, unul dintre acele dispozitive multifuncţionale cu care puteai face cam orice în afară de tunsul ierbii. Sub privirile fascinate ale lui Karim Abdul, desfăcu un ferăstrău, un cleşte şi, în sfârşit, o şurubelniţă. Voia să desfacă primul şurub, însă Karim Abdul o apucă strâns de mână.

– Lasă-mă! şuieră Kelly.

Nadine explică repede:

– Zice că nu ne-am înţeles să punem mâna pe ceva.

– Va trebui să se împace cu ideea.

Kelly se eliberă din strânsoare şi înfipse şurubelniţa în primul şurub. Steve îşi puse camera de luat vederi pe umăr şi filmă scena.

Înainte să plecăm din tabără, Kelly petrecuse aproape treizeci de minute în faţa trusei de machiaj. Şi-a aplicat machiajul TV, şi-a ondulat părul şi şi-a întins fardul pe pleoape. În mijlocul sălbăticiei. Nebună de-a binelea. Dar, într-adevăr, nu arăta rău. Mi-am imaginat cum putea suna comentariul CNN la secvenţele pe care tocmai le filma Steve: „Şi aici, stimaţi telespectatori, iată cum celebra noastră reporteră, Kelly Taylor, descoperă ascunzătoarea senzaţionalei comori de la Nimrud". Bineînţeles că protestul vehement al lui Abdul Karim ar fi fost şters de pe fundal.

A durat o vreme până când Nadine a reuşit să-l liniştească. N-am înţeles însă nimic din ceea ce îi spusese. Dar aveam impresia că ştia cum să traducă tonul cazon al lui Kelly într-o limbă arabă diplomatică.

– Acum uită-te spre cameră! ordonă Steve.

Kelly desfăcuse şi ultimul şurub şi deschise capacul cu o expresie gravă pe faţă. Dintre straturi groase de polistiren se zăreau cabluri, părţi metalice vopsite în gri şi un panou de comandă. Pe panoul de comandă era lipită o avertizare galbenă, triunghiulară, împotriva radiaţiilor.

– Asta nu arată să fi făcut parte din mobilierul de sufragerie al vechilor babilonieni, am spus eu.

Kelly dădu din cap.

– Pare să fie un aparat pentru raze Röntgen.

Steve înşurubă capacul cutiei la loc.

Acum Karim Abdul se uita mereu la ceas.

– Mai aveţi douăzeci de minute, ne aminti el.

Paralel cu coridorul de aprovizionare mai era un culoar, ceva mai îngust. La distanţe egale erau uşi care duceau în camere de mărime medie. Lumina zilei pătrundea prin ferestre mari, zăbrelite. Pereţii erau coloraţi în alb şi miroseau a vopsea. În praful de pe podea se vedeau numeroase urme de tălpi de pantofi.

– Ce zici? întrebă Kelly.

– Arată ca un spital obişnuit, am răspuns eu dus pe gânduri. Hai să mergem sus!

La primul etaj, pereţii nu erau nici vopsiţi, nici tencuiţi. Asta era singura diferenţă faţă de parter. Unele camere păreau să fie locuite. Erau aragaze în preajmă, pe podea erau saltele şi peste ele, pături de lână şi haine. Mirosea peste tot a mâncare. Pe o masă am văzut un teanc de ziare şi cărţi. Toate în arabă.

– Vreau să ştiu cine locuieşte aici, zise Kelly. Muncitori?

Nadine îl întrebă pe Karim Abdul.

– Nu muncitori. Doar câţiva oameni care păzesc spitalul noaptea.

Steve filmă fiecare cameră. Chiar dacă nu era nimic de văzut. Acum se oprise la capătul culoarului în faţa unui morman de pături. Când Steve dădu la o parte prima pătură, ieşi la iveală un întreg arsenal: pistoale, kalaşnikovuri şi şase lansatoare de grenade.

– Aha, aha... spuse Kelly. Câţiva paznici pentru clinică... Cu lanstoare de grenade... Se uită cercetător la Karim Abdul. Ne crezi proşti?

Steve apucă un pistol şi-l cercetă cu gesturi experte.

– Model rusesc. Neîncărcat.

Îl aruncă înapoi în morman.

Pe fruntea lui Karim Abdul apărură broboane strălucitoare de sudoare.

– Ai face bine să începi să vorbeşti. Pentru ce are Lambert nevoie de armele astea? îl repezi Kelly.

– Zice că nu ştie ce e cu armele astea aşa de multe, traduse Nadine. Nu a mai urcat aici sus înainte. Intrarea era interzisă.

Kelly râse dispreţuitor.

– Asta poate să le spună celor trei neveste ale lui. Cred că e unul dintre oamenii lui Lambert şi ştie exact ce se întâmplă aici. Spune-i asta!

Eu eram de părere că începea să exagereze.

– Lasă-l în pace, Kelly! Până acum nu ne-a minţit.

Kelly tocmai voia să răspundă ceva, când Olga ne strigă dintr-una dintre camere. Se aplecase pe fereastră şi arăta spre un loc în stânga clinicii.

– Ia, uitaţi, clădirea aia mică de acolo! Cea fără ferestre. Arată ca un garaj sau aşa ceva.

Era vopsită în galben şi de-abia se ridica peste nivelul ierbii uscate din jur. Nu se punea problema să fie un garaj, pentru că într-acolo ducea numai o cărăruie îngustă.

– Ce e asta? l-am întrebat pe Karim Abdul.

– O morgă, explică el. Pentru morţi.

22

Când intrasem în clinică, îmi atrăsese atenţia un huruit. „Un generator de curent“, m-am gândit. Dar, de fapt, huruitul era prea încet pentru aşa ceva. Mai curând era huruitul unui dispozitiv de răcire. Dar de ce ar fi trebuit răcită morga unei clinici care încă nu funcţiona?

Am mers de-a lungul cărării. Pentru că o porţiune era acoperită cu şipci din lemn, făceam destul de multă gălăgie. Karim Abdul a încercat în zadar să ne oprească. Jumătatea de oră aproape că trecuse. Huruitul venea fără îndoială de la morgă. Mă gândeam dacă exista vreun motiv anume pentru care trebuia să ţină obiectele de artă la temperaturi scăzute. Nu mi-a venit în minte nici un astfel de motiv. Să fi fost într-adevăr morţi acolo?

Uşa morgii arăta ca o uşă de frigider supradomensionată. Avea o clanţă lungă, ce stătea vertical în sus. O săgeată arăta că trebuia să tragi spre stânga pentru a deschide uşa.

– E încuiată, constată Kelly.

Steve lăsă jos camera de filmat.

– Lasă-mă pe mine!

Apucă bine clanţa cu ambele mâini. I-am văzut bicepşii ca două ghiulele încordându-se. Gemu de încordare când trase de uşă. Încuietoarea se rupse cu zgomot. Karim Abdul se lamenta.

– Îi e teamă să nu observe cineva mai târziu, spuse Nadine.

– Ei, na! comentă Kelly. Puteau să fi fost şi nişte hoţi.

Steve îşi pusese din nou camera pe umăr.

– Atenţie, acum! ordonă el.

Kelly deschise uşa cu o mişcare care să poată fi surprinsă de cameră.

Mirosea a putregai. Prin uşa deschisă pătrundea lumina şi cădea pe trupurile a trei bărbaţi morţi. Erau întinşi pe beton. Purtau blugi şi pantofi sport Nike. La fel ca mine. Părul, feţele şi hainele le erau murdare. Pielea era galbenă. Gurile le erau larg deschse. În jurul dinţilor se formaseră margini negre. Pupilele erau îndreptate în mod nenatural în sus. Atmosfera avea ceva irevocabil. Dacă vreţi, poate chiar ceva paşnic.

– Cum or fi murit? am întrebat şoptit.

– Doar se vede, spuse Steve. Împuşcaţi.

Abia acum am înţeles că, de fapt, ceea ce credeam că e mizerie era sânge uscat. Am îngenuncheat ca să mă uit mai bine la unul dintre ei. Era tânăr, poate douăzeci şi cinci de ani. Probabil că glonţul îi trecuse prin cap. În păr avea sânge închegat. Era blond. Cu siguranţă nu era arab. În gulerul încheiat al cămăşii sclipea ceva. Un lanţ argintiu. Nu voiam să ating mortul. Mi-am scos pixul şi am tras cu el lanţul afară.

– *Oh, shit!* izbucni Steve încet.

De lanţ atârna un medalion mare, pătrat. O tăbliţă de plumb cum purtau soldaţii. Pe ea erau ştanţate numărul de identificare data naşterii, grupa sanguină şi religia. Mortul era născut în 1977 şi era catolic. Membru al armatei americane.

– Nu arată deloc ca un soldat, am spus eu.

– *Special forces,* răspunse Steve. Cu siguranţă. Uită-te că de lucrat este corpul lui. În afară de asta, are părul mult prea lung pentru un soldat obişnuit.

Şi ceilalţi doi morţi aveau însemnele armatei americane. Nu puteam să-l scutesc pe Karim Abdul să se uite la feţele lor. Rămăsese afară cu Nadine. M-a urmat în morgă fără tragere de inimă.

– Numai o privire scurtă, l-am asigurat eu.

Karim Abdul se uită la morţi şi dădu din cap. Erau bărbaţii care fuseseră la el cu o lună în urmă. Aşadar, nu era de mirare că erau căutaţi.

Deodată, mi s-a făcut frică. Poate fusesem prea naiv, dar nu mă aşteptam ca Lambert să omoare oameni. Probabil că angaja ucigaşi profesionişti. Cine altcineva ar fi putut face faţă soldaţilor de elită ai Statelor Unite?

Olga făcu câteva fotografii, Steve filmă. Apoi luă însemnele soldaţilor. Aşa cum se obişnuia printre soldaţi când găseau un camarad căzut. Înainte de a părăsi morga, se rugă câteva secunde. Era pentru prima dată când unul dintre aceste gesturi patetic patriotice nu mi se părea deplasat.

Seara stăteam în faţa corturilor şi mâncam biscuiţi cu unt din proviziile armatei. Nimănui nu îi era chiar foame. Se vorbea puţin. Chiar şi Kelly îşi ţinea gura în cea mai mare parte a timpului. În noaptea aceea, n-am putut să dorm. Mă trezeam la fiecare câteva secunde. Nici celorlalţi nu părea să le meargă mai bine. Poate de-abia acum realizasem că nu eram, de fapt, în concediu.

A doua zi, de dimineaţă, cerul era acoperit de nori grei, cenuşii. Razele soarelui de-abia pătrundeau prin ei. Poate că avea să plouă. Dispoziţia noastră nu se îmbunătăţise deloc. Ce aveam să facem mai departe? N-aveam nici o idee. Nici Kelly, nici Olga n-aveau. Philippe propuse la un moment dat să întrerupem cercetările şi să venim doar cu ştirea descoperirii soldaţilor morţi. De ce nu? Era un articol bun. Dar nu era nici măcar jumătate din povestea adevărată. De aceea, nici nu a durat mult să-l convingem să ducem treaba la bun sfârşit.

Spre norocul nostru, recuperasem Toyota lui Arkan. Când ne-am întors de la clinică în curtea lui Karim Abdul, maşina era deja acolo. Era neatinsă, inclusiv bateriile luate de la Bagdad. Tipii nu furaseră nici măcar brăduţul cu aromă de vanilie. Păcat.

– Vezi, poţi avea încredere în Karim Abdul, i-am spus eu lui Kelly.

– E totuşi un infractor, replică ea.

Ei, chiar şi aşa. Era un infractor în care puteai avea încredere. Sau un fost agent secret. Sau ce-o fi fost el. Aveam sentimentul că urma să mai apelăm la el.

Pentru moment aveam însă nevoie, mai mult decât orice, de o idee. Ne bazaserăm prea mult pe faptul că această clinică era cheia întregii afaceri. De aceea trecuserăm cu vederea un detaliu foarte important: până acum nu era nici urmă de Lambert sau de soţia lui în Sunadi. Mă gândeam în primul rând la minibusul lor Volkswagen alb. Putea să fi fost o coincidenţă, dar la un moment dat îl văzusem în faţa clinicii. Să fi fost totuşi clinica elementul principal, în jurul căruia se învârtea totul?

Dispoziţia era şi mai proastă pentru că stăteam degeaba. În decurs de o oră, Philippe şi Kelly s-au luat de două ori de păr. Ocazia pentru primul scandal a fost afirmaţia lui Philippe că fotbalul american nu ar fi sport din punctul lui de vedere, ci un joc de război. A doua oară, Kelly a susţinut că taximetriştii din Paris te jecmăneau de fiecare dată. Cel mai bine era să nu te bagi între ei.

După-amiază, eu, Kelly şi Philippe am decis să cercetăm zona. Conducea Arkan. Ne declarase că nu avea să mai lase vreodată pe vreunul dintre noi să pună mâna pe volanul maşinii sale. După trei ore şi jumătate, aveam senzaţia că ştim fiecare casă, fiecare moschee şi fiecare şopron din Sdunadi. Nici urmă de Lambert.

La întoarcere se însera. Olga stătea singură, ceva ma departe de corturi, pe un trunchi de copac. Răsfoia o cărticică Când m-a văzut venind spre ea, a băgat cărticica în buzunar ş s-a dat un pic mai încolo. Pentru prima dată am vorbit despr altceva decât slujba noastră.

23

Aveam talentul de a mă îndrăgosti de femei care nu mi se potriveau. Ultima mea prietenă fusese educatoare. Nu înţeleg nici în ziua de astăzi cum am reuşit să rezistăm împreună opt luni. Lucra într-o grădiniţă care funcţiona după standarde ecobiologice foarte stricte. Ketchupul şi Nutella erau dispreţuite. Părinţilor li se dădeau reţete pentru prăjitură de morcovi fără zahăr şi burger cu tofu. Eu nu puteam suferi burgerul cu tofu, scufundam orice bucată de carne în ketchup şi consideram Nutella cea mai mare invenţie de la roată încoace.

În pat ne simţeam de minune. Mă surprindea de fiecare dată pasiunea ei. Pentru că nu te aşteptai la ea. Dar altfel, fosta mea prietenă era foarte năzuroasă. Şi împărtăşea vederile culinare ale patronului ei. În ziua în care ne-am despărţit, mi-am vârât în cuptor o pizza Dr. Oetker.

Povestea asta era deja veche de-un an. De atunci mai avusesem doar o aventură. Nu eram chiar genial la agăţat fetele. Însă arătam acceptabil: aproape un metru optzeci, păr şaten, tuns scurt, ochi cenuşii. Femeile au descris de fapt dintotdeauna ochii mei ca fiind senzuali. Mergeam periodic la studioul

de fitness, unde membrii redacţiei noastre aveau 10% reducere. Şi mă îmbrăcam oarecum modern.

Dar pentru agăţat trebuia să mergi în baruri şi discoteci. Şi astea nu mă atrăgeau deloc. Priveam cu invidie cum cei mai idioţi tipi le abureau pe cele mai frumoase femei, mai încasau câte un refuz, dar până la urmă tot prindeau ceva. Eu eram prea timid pentru aşa ceva. În plus, mă îndoiam că aşa aveam să găsesc femeia potrivită. Iar cu Olga aveam sentimentul pe care nu-l mai avusesem de mult, că ea ar putea fi cea potrivită.

Era din Atena. Părinţii ei trebuiau să fie bogaţi. Povestea de o casă mare de vacanţă pe insula Creta. Tatăl ei nu fusese prea entuziasmat că se făcuse fotograf. Pentru el, fotografii erau mai degrabă un fel de zilieri. O meserie serioasă era după părerea lui cea de profesor, bancher, medic. Sau avocat, cum era el. Olga părea destul de afectată, deşi nu făcea parte dintre cei care se descarcă în faţa oricui.

Am mai stat pe trunchiul de copac mult după ce se întunecase. Olga m-a întrebat de visurile mele. Se referea probabil la viitor. Familie, copii şi aşa mai departe. În acel moment însă, eu nu visam la altceva decât s-o sărut. Dar asta n-aş fi spus-o niciodată. Aşadar, i-am povestit – puţin convingător – cum doream să scriu o carte într-o cabană izolată de munte. Mă gândeam că asta avea s-o impresioneze cât de cât. Olga mă întrebă imediat cu o expresie de interes:

– Ce fel de carte?

– Un roman, am răspuns eu.

– Despre ce?

Înainte să pot inventa ceva, ne strigă Kelly. Părea urgent.

Îngenunche lângă cutia îndoită de aluminiu a camerei lui Steve. Pe cutie era laptopul. Modemul prin satelit era deschis şi antena, îndreptată spre sud. M-am aşezat în spatele ei şi am citit pe pagina de internet a *Jordan Times*.

– O să te intereseze asta, spuse Kelly şi-mi arătă ştirea. MORT ÎN TIGRU era titlul. Am citit:

Un colaborator al Naţiunilor Unite la Bagdad a fost ucis. Pescarii i-au descoperit cadavrul în Tigru. S-a agăţat de stâlpul podului *Dschumhurija,* printre alte obiecte care pluteau în apă. Se pare că nu este vorba de victima unui atac terorist. Conform autopsiei, cauza morţii au fost mai multe lovituri de cuţit în partea inferioară a corpului. Bărbatul a fost identitficat ca fiind cetăţeanul german Helmut Gröber. Lucra de doi ani pentru Naţiunile Unite şi a fost şi înainte de război de mai multe ori la Bagdad. Coordona activitatea organizaţiilor de ajutorare private în Irak. Conform unei purtătoare de cuvânt ONU, a fost dat dispărut în urmă cu două zile. Purtătoarea de cuvânt nu a dorit să mai facă alte declaraţii. Autorităţile militare americane însărcinate cu elucidarea cazului au declarat că se exclude orice legătură între asasinarea lui Helmut Gröber şi activitatea sa la ONU. Este mai probabil un motiv de ordin privat. În cursul zilei de astăzi a fost arestată o femeie, o colegă ucraineană a decedatului, cu acuzaţia de omor. Helmut Gröber era căsătorit şi avea un copil.

– Precis e Svetlana, am murmurat eu.

Kelly mă privi întrebătoare:

– Care Svetlana?

I-am povestit ceea ce mi se păruse până în acel moment lipsit de importanţă. Că atunci, în discuţia de la baia turcească, fusese vorba şi despre o femeie. O anume Svetlana. După cât de ambiguu vorbea Lambert despre ea, am crezut că Gröber îşi luase amantă o prostituată rusoaică. Evident, m-am înşelat.

– Atunci ar trebui să mergem la Bagdad şi să vorbim cu femeia asta, spuse Philippe. Poate ştie ceva. Probabil a fost dusă

la Abu Ghraib. De curând, americanii au repus în funcţiune închisoarea de groază a lui Saddam.

– Chiar crezi că Gröber a fost omorât de această femeie? întrebă Olga.

Am zâmbit.

– Lovituri de cuţit în partea inferioară a corpului. Asta dovedeşte că autorul a fost o femeie. Dar poate criminalii au construit o pistă falsă.

– În acest moment, oricum nu progresăm în nici un fel aici, în Sunadi, spuse Kelly. Sunt de părere să porneşti chiar mâine spre Bagdad.

– Se pătrunde aşa uşor în Abu Ghraib? am întrebat eu.

– Ştiu că indivizii de la televiziunea suedeză au filmat acolo săptămâna trecută. Şi, dacă tot eşti în Bagdad, poţi să-i faci o vizită prietenului tău Flemming. Poate mai are ceva noutăţi.

– Îhâm.

Am dat din cap.

Aş fi preferat să mă însoţească Philippe. Dar încrederea mea în Kelly avea anumite limite. Cum ar fi fost, dacă ar fi găsit, din întâmplare, comorile, în timp ce eu eram la cinci sute de kilometri distanţă? Ei bine, Philippe va avea cu siguranţă grijă să nu ne scoată Kelly din combinaţie.

– OK, am spus eu. De îndată ce se luminează, plec cu Arkan.

24

Traficul din Bagdad era ca întotdeauna. Dens, haotic şi gălăgios. Aerul era încărcat de gaze de eşapament. Nu lipsisem nici o săptămână, dar mi se părea că trecuse o veşnicie. Era incredibil cum pulsa viaţa aici, în continuare, deşi, între timp, mureau oameni aproape zilnic în atacuri cu bombă. Am traversat Tigrul pe podul dublu. Era una dintre acele construcţii cu care Saddam voise să demonstreze lumii că embargoul nu putea să îngenuncheze Irakul. Cele două sensuri de mers cu câte trei benzi nu erau unul lângă altul, ci în planuri diferite.

În depărtare, se putea vedea monumentul soldatului necunoscut. Arăta ca un OZN aterizat în mijlocul oraşului. Irakienii îl numeau „capacul de WC". Saddam dorise ca, după moartea sa, trupul să-i fie păstrat acolo într-un sicriu de sticlă.

De la podul dublu se intra în cartierul comercial Karada. Înainte erau multe librării aici. Acum aproape orice magazin vindea calculatoare, televizoare şi antene satelit. Pe străzi se îngrămădeau cutii de Sanyo, Samsung şi Sony. În vitrine erau reclame la filme americane de acţiune: *Rambo, Rocky, Terminator.*

– De ce se uită compatrioţii tăi la aşa ceva, Arkan? l-am întrebat eu.

Dădu din umeri.

– Probabil din acelaşi motiv ca voi, nu?

Mi-era foame. Ne-am oprit la Pizza Hut. Proprietarul copiase exact firma lanţului de restaurante american. După ce stătusem ore întregi în maşina cu aer condiţionat, canicula m-a lovit drept în faţă ca o cârpă umedă, caldă. În faţa magazinului se formase o coadă de soldaţi. Aveau arme, căşti şi veste antiglonţ.

– *Damn God!* spuse unul către mine. *Here you can get the best fucking pizza in this fucking city.*

Nu puteam decât să fiu de acord. Pizza era într-adevăr acoperită cu un strat gros de şuncă, roşii şi brânză.

Ceasul arăta puţin înainte de ora cinci. Era prea târziu să mai merg la Abu Ghraib azi. Dar mai era timp pentru o vizită la profesorul Flemming. Eram curios dacă mai locuia în Bagdad.

Bungalow-ul lui Flemming, cu ferestrele acoperite, părea la fel de părăsit ca la prima mea vizită. Camera de supraveghere mai exista încă. Nu apăsasem încă pe sonerie, dar poarta automată s-a şi deschis.

– Sunteţi singur? l-am auzit pe profesor strigând.

Îşi strecură faţa lui slabă, palidă prin crăpătura uşii.

– Da, am răspuns eu.

Arkan aştepta în maşină.

– V-am recunoscut pe monitor. Intraţi. Repede!

Profesorul Flemming dădea impresia de nervozitate. Deşi nu se vedea nici un motiv de grabă, alergă teatral în birou. Când m-am aşezat pe scaunul din faţa biroului său, am observat imediat că dispăruseră documentele. Acele documente în care comisia ONU catalogase situaţia din muzeele irakiene.

– Le-au luat alaltăieri, explică Flemming. Şase oameni înarmaţi până în dinţi. S-au comportat de parcă aş fi fost un pungaş.

– Ce au zis? Vreau să spun, ce explicaţie v-au dat?

– Cică documentele sunt proprietatea Armatei Statelor Unite. Profesorul dădu din cap. Dar, în realitate, ţineau de ONU. Dar ce puteam să fac? Îşi puse mâinile în jurul unui pahar gol şi se uită înăuntru.

– Cum se face că mai sunteţi încă aici? N-aţi avut avion?

– De trei zile se împuşcă avioanele. Chiar şi cele civile. Întotdeauna înainte să apuce să decoleze. Aşa că majoritatea zborurilor au fost anulate.

– Doamne, n-am ştiu nimic de asta! A fost lovit vreun avion până acum?

– Da, unul. În aripă. Dar pilotul a apucat să aterizeze de urgenţă. Profesorul Flemming încă se holba în pahar. Deodată spuse: Vă caută cineva.

– Pe *mine?* am sărit eu surprins.

– Da, au fost doi bărbaţi aici. Profesorul puse paharul deoparte. Nu ştiu dacă ar trebui să vă întreb de ce şi de cine aţi dat. La ultima dumneavoastră vizită spuneaţi ceva de comoara de la Nimrud.

– Da, şi?

– Păi, ăsta ar fi motivul pentru care vă caută cei doi tipi. Pot să vă spun că nu păreau tocmai simpatici. Erau arabi. Purtau costume şi vorbeau fluent englezeşte. M-au interceptat când mă întorceam de la o recepţie la ambasadă.

– Şi ce voiau să ştie?

– Dacă vă cunosc.

– Şi ce le-aţi răspuns?

– Am spus că da. La urma urmelor, au venit mulţi jurnalişti la mine. Unul m-a înşfăcat de umăr şi m-a întrebat ce aţi vrut de la mine. I-am spus că vă interesează activitatea mea, dar nu v-am putut ajuta, pentru că mă pregăteam să mă întorc în Germania.

– Şi asta a fost tot?

– Apoi au vrut să ştie unde vă găsesc – ceea ce, bineînţeles, n-am putut să le spun.

Am încercat să mă gândesc cine altcineva în afară de Lambert ar vrea să mă caute. Mi-a trecut prin minte Iniţiativa pentru

Formarea Profesorilor. Şi mi-am mai adus aminte că uitasem cu desăvârşire să anulez întâlnirea noastră din Basra. Dar ei precis nu mi-ar trimite pe cap doi tipi înfricoşători. Deci nu putea fi decât Lambert. Dar cum de a dat de profesorul Flemming?

– Aţi mai vorbit despre mine cu cineva înainte? l-am întrebat eu. Poate la recepţia de la ambasadă?

– Nu.

– Sunteţi sigur?

– Da, spuse el enervat. Doar ştiu ce vorbesc. Şi cu cine.

L-am lăsat pe profesorul Flemming şi mai nervos decât îl găsisem. Nici eu nu mă simţeam mai bine. Pe drum înspre hotel l-am rugat pe Arkan să fie atent dacă nu cumva eram urmăriţi de la casa lui Flemming. S-a tot uitat în oglinda retrovizoare. Şi eu m-am tot întors să mă uit în spate. Când am coborât în faţa hotelului, Arkan de-abia aştepta să-şi vadă familia. Cred că nu fusese niciodată plecat de acasă mai mult de o zi. Ne-am dat întâlnire a doua zi de dimineaţă la opt.

Portarul mă salută cu un zâmbet de „bine aţi revenit“. I-am întins paşaportul în care îi pusesem douăzeci de dolari bacşiş şi am căpătat ultima cameră liberă. Era pură întâmplare că tocmai astăzi plecase o echipă britanică de televiziune. Datorită piscinei care funcţiona din nou, hotelul era cel mai căutat loc din Bagdad.

Camera mea se afla la etajul patru, şi încă nu se făcuse curat. Locatarul dinainte fumase probabil ţigară de la ţigară. Mi-am aruncat bagajul pe pat şi am deschis uşa de la balcon. Jos în piscină înotau două femei în bikini. Pe terasă erau scaune şi mese noi, albe, din plastic. Aproape toate locurile erau ocupate. Chelnerii aduceau bere şi vin. Când au ieşit din apă cele două femei, toate capetele bărbaţilor de lângă piscină păreau teleghidate. Toţi se holbau la fundul lor.

De-abia la a doua privire i-am remarcat pe soldaţii care se postaseră în jurul piscinei. Unul stătea pe un scaun între tufişurile înalte. Alţi doi stăteau la ferestrele deschise din aripa opusă de clădire. Seara am aflat de la un fotograf belgian că

fuseseră mai multe ameninţări cu bombă la hotel. Probabil ale islamiştilor. Alcoolul, piscina şi femeile străine în bikini – în Bagdad tocmai circulau zvonuri despre orgii sexuale în hotelul nostru.

Dispoziţia de petrecere a colegilor mei nu se schimbase însă. La ora zece, unii se îmbătaseră deja. Cei trei soldaţi au fost eliberaţi din post şi ne-au făcut cu mâna în semn de rămas-bun.

– Băieţi, veniţi la un păhărel! grohăi cineva către ei.

Eu nu aveam dispoziţia necesară în seara asta. Gândurile îmi erau la bărbaţii care mă căutau, la Philippe, la Kelly şi la Olga. Aş fi preferat să fiu în tabăra noastră din Sunadi. Am încercat să pun întrebări care să nu trezească suspiciuni, ca să aflu dacă se mai ştia ceva despre moartea lui Gröbel, câteva informaţii care nu fuseseră publicate. Cazul nu părea să intereseze pe nimeni în mod deosebit.

– Probabil o tragedie din dragoste, spuse un reporter cam distant, care lucra pentru *New York Times*. Aici se întâmplă lucruri mult mai grave.

„Câtă dreptate ai!“ mi-am zis eu.

25

Telefonul din cameră sună; era Arkan. Dormisem prea mult. Aştepta deja de o jumătate de oră în holul hotelului şi era prost dispus.

– Dă-mi cinci minute, am spus eu.

Douăzeci de minute mai târziu, ieşeam din lift. Arkan mă privi obosit. Avea ochii roşii şi înconjuraţi de cearcăne adânci. Purta încă pantalonii negri, murdari din ziua precedentă. Nu l-am întrebat nimic despre asta. Când am părăsit centrul Bagdadului şi s-a mai aerisit traficul, a început să povestească singur. Avusese scandal cu tatăl lui, din cauza mea. Taică-său era de părere că am o influenţă proastă asupra lui Arkan. Pentru că fiul său nu se mai ruga de săptămâni întregi.

Arkan ascultase ocările până mult după miezul nopţii, şi la patru şi jumătate se sculase deja. Rugăciunea de dimineaţă la moschee. Rareori se putea observa la Arkan că era furios. Gonea ca nebunul.

– Tatăl tău o să se liniştească, am spus eu. Şi de unde ştie el că nu te-ai rugat?

– M-a întrebat.

– Şi de ce i-ai spus adevărul?

– Mister Michael! Doar nu pot să-l mint pe tata!

Ce puteam să răspund în situaţia asta?

Uşurat că se terminase drumul, am coborât din maşină în faţa închisorii. Nu văzusem niciodată Abu Ghraib de aproape. Numai dimensiunile erau de ajuns să te bage în sperieţi. Terenul se întindea cu siguranţă pe mai mult de un kilometru pătrat. De jur împrejur era un zid de înălţimea unei case şi la fiecare câteva sute de metri, câte un turn de pază. Fiecare irakian pe care-l cunoşteam avea măcar o rudă care fusese târâtă aici de către satrapii lui Saddam şi nu se mai întorsese niciodată.

Cele două aripi ale porţii principale erau îndoite şi aveau balamalele găurite de gloanţe. Rudele prizonierilor reuşiseră după sfârşitul războiului să pătrundă aici cu ajutorul unui lansator de grenade. Acum intrarea era păzită de două tancuri americane. Abu Ghraib fusese repusă în funcţiune abia de patru săptămâni. Se pare că era o soluţie provizorie. Pentru că nu mai era loc pe stadionul de fotbal. Acolo erau ţinuţi prizonierii în corturi. Pe atunci încă nu auzisem nimic despre porcăria că americanii ar utiliza tortura la Abu Ghraib.

Soldaţii de pază erau tipi albi, cu grumaz de taur. Le-am arătat paşapoartele şi legitimaţia mea de presă.

– Sunt interzise camerele de luat vederi! spuseră ei cu asprime.

Am fost percheziţionaţi de două ori. Apoi un soldat ne-a însoţit la comandant. Am mers pe jos aproape cincisprezece minute. Am trecut pe lângă clădiri plate, cu zăbrele ruginite, de care se încârligau degete murdare. Bărbaţi cu bărbi întunecate şi feţe grave priveau după noi. Unii strigau ceva. Cine primea o celulă deasupra solului se putea considera norocos. Cele mai multe celule de la Abu Ghraib erau sub pământ.

L-am întâlnit pe comandant în faţa unei barăci vopsite în turcoaz, cu ferestre nezăbrelite. Stătea sprijinit la umbră, sub un vechi şopron pentru biciclete, şi fuma. Evident, aştepta pe cineva. Avea umerii mai laţi decât soldaţii de pază. Cămaşa îi atârna peste pantaloni, iar pe capul tuns zero, bronzat, îi trona un chipiu mototolit.

– Cu ce vă pot ajuta, domnilor? se interesă el pe un ton ascuţit, milităresc.

Povestea pe care i-am servit-o suna mai mult sau mai puţin logic. Avea menirea să-i lase impresia că face ceva pentru imaginea şifonată a americanilor. Am afirmat că moartea unui funcţionar german ONU dăduse naştere unor teorii ale conspiraţiei în Europa. Presa specula că ar fi existat un substrat politic al asasinatului. Se vehicula chiar şi posibilitatea că CIA-ul şi-ar fi băgat coada, aşa citisem.

– Vrem să clarificăm circumstanţele, şi de aceea dorim să vorbim cu principalul suspect, mi-am încheiat eu discursul.

Comandantul îşi dădu chipiul pe frunte.

– Mda, spuse el şi trase adânc din ţigară. Vă referiţi la Svetlana Jurova?

Am dat din cap. Deci Jurova era numele de familie. Am încercat să-l ţin minte.

– Trebuie să vă dezamăgesc. Doamna Jurova nu mai e la noi.

– A fost predată în Germania deja?

– Nu, eliberată.

– Când?

– Astăzi de dimineaţă a venit ordinul de la cartierul general. Are un alibi. Şi încă unul de neclintit. Dacă e s-o luăm aşa, n-aş fi avut voie de la bun început s-o arestez.

Trase ultimul fum din ţigară şi azvârli chiştocul în nisip.

– Asta e cel mai bun lucru în ţara asta nenorocită, observă el. Poţi fuma nepedepsit.

– Ştiţi unde o pot găsi de doamna Jurova? am întrebat eu.

– Presupun că la biroul ONU.

– Ştiţi din întâmplare şi unde locuieşte?

– Eu nu. Dar trebuie să apară imediat şoferul meu. Poate ştie el ceva. L-am rugat s-o ducă pe doamna Jurova la Bagdad. Măcar atât puteam face pentru ea.

– Ce alibi are doamna Jurova, de e aşa de neclintit?

Comandantul scutură din cap şi oftă cu zgomot. De parcă tot ce se întâmplase era de neimaginat.

– Era la New York când a avut loc crima. Există mai multe duzini de funcţionari ONU care sunt martori. Nu ştiu ce diavol a intrat în oamenii noştri, dar cu siguranţă asta nu va rămân

fără urmări. Femeia a fost închisă aici trei zile. Într-o celulă cu toată adunătura asta... Se întrerupse înainte de a se enerva şi mai tare. Aşteptaţi aici. Mă duc să văd pe unde e şoferul meu.

Eram surprins de bunăvoinţa comandantului. Când s-a întors, era şi şoferul cu el: un tip grăsuţ, comod, cu ochelari cu ramă de os. Ne-a povestit că Svetlana Jurova l-a rugat s-o lase la apartamentul ei. Apoi s-o aştepte în stradă. Peste zece minute a ieşit din casă.

– Cam tulburată, şi-a amintit şoferul.

Avea un geamantan şi nu mai voia să meargă la biroul ONU, aşa cum se înţeleseseră iniţial. În schimb, îi zisese s-o lase în Karada. Din păcate, şoferul nu mai ştia să spună pe ce stradă exact.

– La dracu'! am înjurat eu încet. De-asta mi-era frică. Şi eu în locul ei aş fi dispărut din Bagdad cât mai repede după tot ce se întâmplase.

– Ştiţi, spuse comandantul, poate că nu e bine pentru imaginea armatei să se afle asta. Dar, dacă vă ajută, puteţi vorbi cu prizonierii care au stat în aceeaşi celulă cu doamna Jurova.

Şoferul aduse maşina. Un Ford alb cu ferestre fumurii blindate. N-am mers mai mult de două minute. Comandantul povestea că, pentru el, războiul din Irak avea să se sfârşească în două săptămâni. Era rezervist din Oklahoma. Îşi aştepta eliberarea de la Washington.

– *I'm damned glad to leave this fucking place,* spuse el.

Închisoarea pentru femei era la est. După câte puteam vedea, aceasta era singura clădire cu trei etaje. Înăuntru şi afară, numai beton cenuşiu. Toate ferestrele erau deasupra solului şi aveau ferestre. Miroasea însă a sudoare şi a excremente. În fiecare celulă erau trei până la cinci femei. Cele mai multe dintre ele stăteau apatice, întinse pe pături gri. Când ne-au observat, cele mai multe şi-au acoperit capetele cu şaluri şi basmale. Dacă era să judeci după hainele zdrenţuite, aici erau închise cele mai sărace femei.

– Ce au făcut? am întrebat eu puţin naiv.

– Posesie ilegală de arme, furt, jafuri, crimă. Toată gama, spuse comandantul.

– Sunt şi teroriste printre ele?

– Nu. În Irak terorismul e treaba bărbaţilor.

Prizonierele erau păzite de femei-soldat. Nişte irakiene în uniforme gri tocmai împărţeau masa de prânz. Comandantul urcă scara la primul etaj, şi apoi merse direct la una dintre celulele din spate. Arătă spre o fată într-o fustă roşie, murdară. Nu părea să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Avea părul lung, negru şi încâlcit. Privirea îi era foarte obraznică.

– E singura de aici care vorbeşte engleză, spuse comandantul. Cu ea a stat de vorbă doamna Jurova. Încercaţi-vă norocul. Poate scoateţi ceva de la ea. Vă las singuri acum. Trebuie să-mi pregătesc plecarea. Râse şi schiţă un salut. Să nu scrieţi vreo porcărie!

Fata îşi puse mâinile pe gratii. Avea unghiile roase. Mă privi în ochi. Ne despărţea jumătate de metru.

– Pah! ţipă ea dintr-odată şi se încovoie.

Izbucni într-un râs nenatural. Celelalte femei din celulă aplaudară.

– Cum te cheamă? am întrebat eu. Aş vrea să vorbesc cu tine.

În spatele ei pe podea era o basma înflorată tocită. O ridică şi şi-o aruncă pe umeri. Îşi băgă mâna printre gratii. Aproape că m-am speriat din nou. Am simţit cum îşi plimba degetul pe antebraţul meu.

– Nu vrei să vii înăuntru? întrebă ea.

– Dacă deschizi uşa, am răspuns eu.

Chicoti. Suna copilăresc. Dacă n-ar fi fost aşa de neîngrijită, probabil că ar fi fost foarte drăguţă. Se întoarse încet şi merse la fereastră. Era intrarea ei şi o savura. Mă întrebam ce făcuse.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Arkan îmi şopti:

– O prostituată.

– Chiar crezi?

Nu mai văzusem o prostituată irakiană.

Dădu din cap.

– Mă cheamă Marylin. Ca pe Marylin Monroe.

– OK, Marylin. Sunt reporter şi o caut pe Svetlana. O cunoşti. A fost până astăzi de dimineaţă aici în celulă.

– Sigur că o cunosc pe Svetlana. Suntem prietene.

– Atunci precis îmi poţi spune unde o pot găsi.

– Eşti unul dintre porcii ăia care i-au omorât prietenul?

– Ţi-a povestit despre prietenul ei?

– Normal. Ţi-am spus doar, suntem prietene. Şi mi-a mai spus că se teme. Sper că n-o s-o găsiţi nicodată!

– Ştii unde e?

– N-am spus asta.

– Ascultă, Marylin. Noi nu suntem dintre cei care i-au omorât prietenul. Dar ştiu cine sunt tipii. Vreau ca poliţia să pună mâna pe ei. Şi pentru asta am nevoie de ajutorul Svetlanei.

Am vrut s-o las să se gândească. Deodată, celelalte femei din celulă au început să discute agitat. Arkan se amestecă în vorbă. Până când s-a trezit că era singurul care vorbea. Celelalte femei dădeau aprobator din cap. Fata veni din nou la gratii.

– Nu ştiu unde e Svetlana, îmi spuse ea. Dar ieri la prânz a primit un mesaj.

– Prin poştă?

Chicoti din nou.

– Astfel de mesaje nu vin prin poştă. Să spunem că era o notiţă. Ştiu asta pentru că era în arabă, şi eu a trebuit s-o traduc.

– Ce scria în mesaj?

– Conţinutul era ceva de genul: „Am făcut ce m-aţi rugat. Am primit asigurări că în curând veţi fi liberă. Vă aştept când se termină totul. Mult noroc, Mohammed“.

– Fiecare al doilea bărbat din Irak se numeşte Mohammed, am spus eu. Mai există vreun alt indiciu?

– Svetlana a spus că e foarte influent. Mai mult nu ştiu.

I-am întins douăzeci de dolari.

– Mulţumesc că ne-ai ajutat!

Strecură discret bancnota în fusta ei roşie. După ce-am ieşit din clădire, ne strigă pe fereastră.

– Hei, mister! Dacă o găsiţi pe Svetlana, transmiteţi-i salutări de la Shirin.

26

– Ce i-ai spus de fapt, de a început deodată să vorbească cu noi? l-am întrebat eu pe Arkan în drum spre maşină.

– Că am să mă rog pentru ea.

M-am uitat uimit la el. Arkan nu era genul care să facă astfel de glume. Cel puţin aşa crezusem până atunci.

– E o prostituată, ce naiba! am spus eu.

– Da.

– Să înţeleg că o cunoşteai?

– Nu. Dar ce credeţi, Mister Michael?

Arkan se înroşi.

– Sunt taximetrist. Şi taximetriştii cunosc multă lume. Am dus-o odată la un... Căuta expresia potrivită. ... La un client.

– Şi de aceea a avut încredere în tine?

– Clientul era un prieten de-al meu.

– Înţeleg.

Ezitam să-l mai întreb ceva. Am lăsat-o aşa. Poate că existau totuşi câteva pete negre pe sufletul de musulman al lui Arkan?

– Aveţi vreo idee cine ar putea fi acest Mohammed, Mister Michael? schimbă el repede subiectul.

– Din păcate, nu. Un Mohammed influent... sunt mulţi de-ăştia. Trebuie să aibă ceva de-a face cu economia sau cu

politica. Altfel nu ar fi avut puterea să scoată pe cineva din închisoare. Ar putea fi o legătură între el şi ONU. Svetlana asta probabil că l-a cunoscut în vreo conjunctură.

Arkan mă duse la hotel. L-am rugat să facă nişte cumpărături. Alimente şi bere pentru Sunadi. Când am ajuns în camera mea, mi-am deschis telefonul prin satelit şi am încercat să o sun pe Kelly. Avea telefonul închis sau nu avea semnal. Poate că îmi trimiseseră deja un e-mail. Ne propuseserăm să ne informăm permanent unii pe alţii de ce întâmpla. Mi-am luat laptopul, m-am dus pe balcon şi m-am conectat la internet.

Primisem şase mailuri noi. O veche prietenă voia să ştie cum îmi mai merge (îi răspund mai târziu). Banca îmi oferea un credit instant avantajos (n-am nevoie). Senatoarea berlineză însărcinată cu cultura mă invita la un vernisaj (oricum, nu m-aş fi dus). Cantina noastră vindea pe viitor chifle începând cu ora cincisprezece (era şi timpul!). O altă ofertă pentru un credit instant. Mailul cu numărul şase venea din străinătate. Scrisese Pinochet. Voia să ştie când avea să primească *odată* rezultate. Sau dacă doar *mă distram acolo*. Imbecilul!

I-am scris politicos înapoi, cu CC la redactorul-şef. I-am scris despre colaborarea noastră cu CNN. Cum am cercetat clinica şi am găsit soldaţii împuşcaţi. Că soldaţii trebuie să fi fost şi ei în spatele lui Lambert. Am relatat despre moartea lui Helmut Gröber şi că din această cauză mă aflam la Bagdad. Pe scurt, ştiam unde se află ascunse comorile. „Pe scurt", era mereu o formulare potrivită, chiar dacă treaba avea să dureze o veşnicie.

Mai apoi am intrat pe Google. Poate că, dacă introduceam cuvintele-cheie „Mohammed", „Bagdad", „politică", Naţiunile Unite", găseam vreun indiciu. Tocmai când voiam să încep căutarea, s-a auzit un ţârâit uşor care mă anunţa că am primit un e-mail nou. Era de la Kelly. Scrisese Philippe.

Hei, bătrâne!

Am verificat ieri rezerva de bere. Mai sunt cincisprezece cutii. Asta ne ajunge fix trei zile. Aşa că nu

uita să reaprovizionezi. La tine cum merge? Sper că ai găsit-o pe Svetlana asta şi ai scos ceva de la ea. Am mai mers o dată ieri prin împrejurimi. Nimic. Când stau în rahatul ăsta de Humvee al CNN-ului, mi-e frică în orice moment să nu ne nimerească vreo grenadă. Ştiai că nici măcar nu e blindată cutia asta de conserve? Olga te salută călduros. E ceva între voi? Să ştii că o să mă dau la Kelly dacă trebuie să mai stau mult pe aici şi să mă plictisesc.

Când ai timp, poţi să treci pe la baia turcească şi să transpiri un pic şi pentru mine. Salută-l pe Mohammed, dacă-l vezi.

A bientôt,
Philippe

Am deschis cu putere portiera de la maşina lui Arkan.

– Ştii baia turcească din strada Nidhal?

– Acolo unde aţi auzit discuţia dintre acest Mister Lambert şi... ?

– Da, exact.

– Sigur c-o ştiu.

– Atunci calc-o! Ne grăbim!

Ca de obicei, după-amiaza târziu în Bagdad toate străzile erau pline. Arkan folosea fiecare scurtătură care apărea: prin curţi interioare, pe sens interzis; la un moment dat a luat-o pe trotuar. Pietonii înjurau. Strada Nidhal era la cincisprezece minute de hotel, dacă nu era trafic. Am ajuns acolo în treizeci de minute.

Am bătut la uşa neagră din oţel. Ferestruica s-a deschis imediat. Ochii neîncrezători ai şefului băii m-au scrutat. Se făcea că nu mă văzuse niciodată. Arkan îi spuse că trebuie să stau de vorbă cu Mohammed, şeful lui.

– Sunt un prieten de-al lui, am spus eu.

– Mohammed nu e aici, minţi şeful băii.

– Vine astăzi?

– Mohammed nu spune niciodată când vine.

În acel moment apăru un Range Rover negru nou-nouţ şi frână cu zgomot. Din maşină se auzea muzică arabă. Un bărbat coborî. La început nu l-am văzut decât din spate. Dar înălţimea sa de aproape doi metri a fost de ajuns să-mi dau seama că trebuia să fie Mohammed. Spre norocul meu, m-a recunoscut imediat. Veni spre noi radiind.

– Întreabă dacă vrem un masaj, a tradus Arkan.

– Nu, numai să stăm de vorbă, am spus eu. Şi convinge-l că e ceva confidenţial.

Mohammed dădu din cap plin de înţelegere. Să-l urmăm în biroul lui. Administratorul băii ne ţinu politicos uşa deschisă. În mers, Mohammed îl întrebă de Philippe.

– Philippe lucrează la un reportaj în nord, i-am explicat eu. Are ceva de-a face cu vizita noastră.

– Aha, răspunse Mohammed. De parcă nu mai exista nici o îndoială în ceea ce ne privea.

În biroul său mirosea ca peste tot la baia turcească: a umezeală şi a săpun. Mobilierul era din anii şaptezeci. În schimb, avea cel mai mare ecran plat Samsung pe care-l văzusem vreodată. Mohammed a dat imediat drumul la televizor. Bloomberg-TV cu cotaţiile de la bursă. Sună telefonul vechi de pe biroul său. Probabil era un apel din interior, pentru că, în Bagdad, liniile telefonice încă nu funcţionau. Convorbirea durǎ o vreme. Între timp veni un tânăr cu un şorţ alb şi aduse ceai. Când Mohammed termină convorbirea, lăsă receptorul lângă aparat.

– Acum are timp pentru noi, spuse Arkan.

– Întreabă-l dacă-l cunoaşte pe Helmut Gröber.

La auzul numelui, Mohammed deveni dintr-odată atent. Opri televizorul.

– Da, s-a întâmplat o tragedie, spuse el. Helmut era un prieten bun. Suferea de bronşită. I-am recomandat să vină mai des la baia turcească.

– De fapt, nu voiam să vorbim despre Helmut Gröber, am continuat eu, ci despre o colegă de-a lui. Se numeşte Svetlana Jurova.

Mohammed scutură speriat din cap.

– Zice că n-o cunoaşte, spuse Arkan.

– Explică-i că nu-l cred. Era prieten cu Gröber. Vorbeau precis şi chestiuni private.

Răspunsul lui Mohammed fu scurt.

– Nu ştiu nimic despre viaţa privată a lui Helmut, traduse Arkan. Numai că era căsătorit în Germania şi că avea doi copii. Nu vorbea niciodată de iubita lui.

– A spus *iubită?* am întrebat eu.

Arkan dădu din cap.

– Chiar *iubită?*

– Daaa.

– Dar i-ai spus că Svetlana Jurova era colegă?

– Am tradus exact întrebarea dumneavoastră, Mister Michael.

Carevasăzică, Mohammed minţea. Precis el fusese cel care o scosese pe Svetlana Jurova din închisoare. Dar cum aveam să-l conving să aibă încredere în mine?

– Presupunem că Svetlana Jurova se află în mare pericol, am spus eu. Şi ştim că dumneavoastră aţi ajutat-o să iasă din Abu Ghraib.

Când Mohammed a ridicat mâinile în semn de apărare, am continuat pur şi simplu:

– Îmi imaginez că a trebuit să-i promiteţi Svetlanei că nu vorbiţi cu nimeni despre ea. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Neapărat. Lucrez cu Philippe la chestiunea asta. Mă aşteaptă. Fără Svetlana Jurova nu putem avansa.

Mohammed se întoarse într-o parte cu scaunul de la birou. Bătea din picioare şi se uita pe fereastră. Vizavi licărea o reclamă luminoasă. L-am lăsat să se gândească. Tăcerea a durat aproape două minute. Apoi s-a ridicat şi a părăsit încăperea cu o replică scurtă.

– Ne-a spus să aşteptăm, mi-a tradus Arkan.

Aşadar, am aşteptat. Cinci minute mai târziu, tânărul cu şorţ alb a venit şi ne-a mai adus două pahare cu ceai. După alte zece minute, a adus o farfurie cu humus. Nu mâncasem nimic toată ziua, dar nici nu-mi era foame. Arkan mâncă tot. Când tânărul a intrat a treia oară în cameră, nu mai purta şorţul.

Am părăsit împreună baia turcească. Range Roverul negru al lui Mohammed nu mai era în faţa uşii. Tânărul a luat-o la dreapta. Mergea atât de repede, încât mă temeam să nu-l pierdem în mulţime. Ne-am oprit două străzi mai încolo. În faţa unui cinematograf, unde rula un film vechi cu James Bond. Tânărul s-a uitat cu atenţie în jur. Apoi ne-a condus prin dreapta casei de bilete pe o scară. Pe trepte era gunoi. Nu exista balustradă. Precis fusese furată de huligani. Am urcat la etajul cinci. Sus rămăsesem fără suflare. Arkan a fost nevoit să tragă nişte vânturi din cauza humusului. Tânărul bătu încet la uşa din stânga. Aceasta se deschise cu precauţie.

27

În spatele uşii era o siluetă gri. Păr grizonat, fustă gri, bluză gri, piele cenuşie. Numai ochii îi erau albaştri. Fuma. Mi-o imaginasem cu totul altfel. O credeam mai drăguţă, sincer să fiu. Imaginea mea despre o iubită nu se potrivea cu alura unei contabile.

Mă aşteptam ca Mohammed să fie la ea. Dar era singură. În afară de baie şi de bucătărie, apartamentul mai avea doar o cameră. Acolo era o canapea întinsă, pentru a servi drept pat, o masă de lemn şi un dulăpior. Aerul era încins şi înecăcios. Pe podea era o valiză Samsonite deschisă, cu haine de damă.

Svetlana Jurova nu se prezentă. Spuse doar:

– Am auzit că mă căutaţi.

Vorbea în germană. Aproape fără accent.

Eu şi Arkan ne-am aşezat pe pat. Ea a rămas în picioare la fereastră şi a strivit ţigara pe o farfurie, pe care era deja un morman de chiştocuri. Arkan mă înghionti cu genunchiul de parcă ar fi vrut să întrebe: „Ea e?“ Am dat din cap că da.

– Scria în ziar că sunteţi din Ucraina, am început eu discuţia.

– Da. Dar am lucrat zece ani pentru Armata Sovietică în RDG, iar după sfârşitul Războiului Rece, la Consulatul Ucrainei din Viena. Vocea îi suna sigură pe ea. Mohammed mi-a spus că m-aţi căutat la Abu Ghraib.

– Da, trebuie să vă transmit salutări de la Shirin.

– O, Doamne! Micuţa. Biata de ea. E deja de două luni acolo. Numai pentru că a furat o sută de dolari de la un tip.

– De la un american? am întrebat eu.

– Nu, prostituatele irakiene nu se duc niciodată cu americani. Cred că toţi americanii au SIDA. Din punctul ăsta de vedere, propaganda vechiului regim şi-a atins scopul pe deplin. Dar doar n-aţi venit aici să vorbim despre Shirin.

– Nu, ci despre Helmut Gröber. Sau despre cum aţi ajuns la Abu Ghraib. Comandantul închisorii zicea că ar fi fost o întreagă măgărie la mijloc.

– Aşa se poate numi. Dar nu mă întrebaţi de ce.

– N-aveţi nici o idee.

– Nu. Sper că nu vă deranjează dacă fumez.

Îşi aprinse o nouă ţigară şi deschise fereastra. Zgomotul străzii pătrunse în încăpere.

– Când am fost arestată, tocmai venisem de la New York cu un avion al ONU, continuă ea. Am mers cu un taxi de la aeroport la apartamentul meu. N-a durat douăzeci de minute, că a şi bătut cineva la uşă. M-am uitat pe vizor. Erau trei soldaţi americani. Nu m-am gândit la nimic rău şi am deschis. Au dat buzna ca sălbaticii. Unul dintre ei m-a lipit de perete. O femeie m-a percheziţionat şi mi-a pus cătuşe. Nu am putut spune nimic de spaimă. A fost un coşmar, şi încă nu m-am trezit din el. M-au ridicat de acasă. Jos în stradă îi aştepta maşina. A trebuit să urc, şi m-au dus la Abu Ghraib.

Trase din ţigară până când scrumul se făcu de un centimetru. Acum îi tremurau degetele.

– Şi când vi s-a spus de ce aţi fost arestată?

– Nici nu mai ştiu. Cred că pe drum. Doamne Dumnezeule! Nici nu ştiam până atunci că Helmut era mort. Apoi la Abu Ghraib m-au băgat într-o celulă. Aţi văzut-o. Acolo femeile s-au străduit să fie drăguţe. Numai nesiguranţa cu privire la ceea ce avea să se întâmple cu mine mă înnebunea. Am cerut să fie informaţi cei de la ONU. Dar paznicele americane

mi-au spus că nu există telefon. Trebuia să am răbdare până a doua zi. Dimineaţa a venit cineva din administraţia civilă. Un soi de procuror. Nici măcar nu ştia că fusesem arestată. Zicea că avea să revină după-amiază – dar n-a mai venit.

– Şi atunci l-aţi înştiinţat pe Mohammed? am întrebat eu.

Dădu din cap.

– Da. Prin irakienele care împărţeau mâncarea la Abu Ghraib. Costă zece dolari să strecori afară o scrisoare.

– De unde îl cunoaşteţi pe Mohammed?

– Este... se corectă. Era prieten cu Helmut. Încă de dinainte de război. Helmut vorbea fluent araba. Zâmbi. ... Când vorbea arabă nu se bâlbâia niciodată. El şi Mohammed se cunoşteau de la cursele de cai. Acolo se întâlneau înainte toţi oamenii influenţi. De generaţii întregi familia lui Mohammed se bucură de mare respect în Irak, chiar şi fără să coopereze cu clanul lui Saddam. Astfel de oameni sunt şi astăzi foarte importanţi pentru americani. Ştiam că o să mă scoată din închisoare. Dar, când am ajuns astăzi de dimineaţă în apartamentul meu, am avut parte de a doua sperietură. Trase din ţigară. Arăta de parcă explodase o bombă. Toate hainele mele erau pe podea. Toate sertarele fuseseră smulse din dulapuri.

– Lipsea ceva?

– Nu pot să-mi dau seama. Am stat prea puţin acolo. Dar, dacă mă gândesc acum, îmi aduc aminte că aparatul meu de fotografiat era pe podea. Deci nu au fost hoţi obişnuiţi. Nu l-ar fi lăsat acolo.

– De ce nu v-aţi adresat direct la ONU?

– Nu vă daţi seama?

– Vă temeţi.

– Bineînţeles. În cine să mai am încredere? Cred că Helmut se băgase în ceva din care n-a mai putut scăpa.

– A bătut vreun apropo?

– Niciodată. Tăcu un moment. Sunt multe lucruri pe care Helmut a preferat să le ţină pentru el. De exemplu, jocurile de noroc. Vreau să spun că era un jucător înrăit. Despre asta am

aflat abia acum câteva săptămâni. Eram împreună la Beirut, iar Helmut a pierdut într-un cazino zece mii de dolari. Vă imaginați că i-am ținut o prelegere. Atunci am aflat că era în datorii până în gât. De aceea, soția lui voia să divorțeze.

– E ceva ce v-a lăsat Helmut Gröber în păstrare?

– Vă referiți la ceva de genul: „Dacă mi se întâmplă ceva, du asta la poliție“?

– Da, poate.

Scutură din cap.

– Ce vă spune numele Rainer Lambert?

Se gândi puțin.

– Are ceva de-a face cu o organizație de ajutorare?

– Inițiativa Germană pentru Reconstrucție în Irak.

– Am auzit de ei. Fac ceva în domeniul medical, nu-i așa? Nu mă pricep la asta. Organizațiile umanitare au fost întotdeauna apanajul lui Helmut.

– A menționat numele vreodată?

– Precis nu.

– Sau a vorbit despre Sunadi?

– Despre ce?

– Sunadi este o localitate. În nord.

– Nu, n-am auzit niciodată.

– Ați vorbit vreodată cu Helmut Gröber despre arta antică irakiană?

– Artă? Niciodată. Nu-l interesa așa ceva.

Bineînțeles că m-am gândit și la varianta că Svetlana Jurova mințea. Că ea și Mohammed jucau excelent teatru și că, în realitate, erau și ei în afacere. O mare conspirație. Dar intuiția îmi spunea altceva. Gröber nu avusese încredere în nimeni. Fusese un fricos. Știa că își risca existența. Și era obișnuit să tăinuiască anumite lucruri. Așa cum își ascunsese și pasiunea pentru jocuri de noroc.

Dar ce nu-mi puteam explica logic era de ce fusese arestată Svetlana Jurova în această acțiune discreționară. M-am gândit la ce scrisese informatorul lui Kelly: „Dar fiți cu băgare de

seamă. Se prea poate ca nu orice soldat american pe care îl întâlniţi în timpul cercetărilor să vă fie prieten“.

Se făcea ora zece. Trebuia să încheiem. În curând avea să se dea stingerea.

Svetlana Jurova plănuia să părăsească Bagdadul în următoarele două zile. Unde, nu voia să spună. Mohammed făcea toate pregătirile. Presupuneam că avea să părăsească ţara prin Iran. Era ruta cu cele mai proaste şosele, dar era cea mai bună variantă pentru a dispărea neobservat.

Am convenit să ne mai întâlnim o dată a doua zi, de dimineaţă, la nouă. În uşă, Svetlana Jurova zise:

– Nu mi-aţi spus de ce vreţi să ştiţi toate lucrurile acestea. Şi nici nu o să vă întreb. Sper doar că adevărul va ieşi cândva la iveală.

– Sigur, am răspuns eu. Cu siguranţă.

28

Noaptea aceea a fost una dintre cele mai sângeroase de la sfârşitul războiului încoace. În apropierea hotelului nostru, cineva încercase să asasineze un înalt demnitar al Ministerului Apărării al Statelor Unite. În atacul asupra convoiului său au murit douăzeci şi doi de oameni. Aproape toţi civili irakieni. Locuiau în casa în faţa căreia explodase bomba. Funcţionarul guvernamental suferise un şoc. Nici urmă de atentatori. Ca întotdeauna, pericolul venea din nimic şi dispărea în nimic.

Priveam de la balcon cum echipele de cameramani şi fotografi părăseau în grabă hotelul. Unii purtau veste antiglonţ. Nu se mai întâmplase de săptămâni întregi aşa ceva. Când am coborât din lift în holul hotelului, am dat peste un ofiţer de presă american. Îl ştiam de la televizor. Sergentul Harris. Împărţea pliante, şi mi-a vârât şi mie unul în mână.

„Armata Statelor Unite atrage atenţia că jurnaliştilor le este interzis să poarte arme pe stradă."

– Ce vrea să însemne asta? am întrebat eu.

– Ieri am controlat maşina unei echipe de filmare a CBS, explică sergentul Harris. Aveau trei kalaşnikovuri în portbagaj,

pentru cazul în care ar fi fost atacaţi. Dar nu se poate ca şi jurnaliştii să înceapă să se joace de-a războiul.

Azi Arkan era odihnit. Deşi fusese deja cu tatăl lui la rugăciunea de dimineaţă. Am plecat la Svetlana Jurova mult mai târziu decât plănuisem. Pe drum mă gândeam dacă nu era cumva mai bine să ne facem rost de nişte kalaşnikovuri. N-ar fi o problemă în Bagdad. Dar, în caz de ceva, oricum nu aş fi avut curaj să apăs pe trăgaci. Am discutat asta cu Arkan.

– Nici eu n-aş trage, spuse el. Dar Miss Kelly sigur ar face-o.

– Da, am fost eu de acord. Aia ar fi în stare să meargă şi cu tancul prin Bagdad.

Am găsit un loc de parcare exact în faţa cinematografului. Peste noapte se schimbase programul. În locul lui James Bond rula acum un film egiptean. *America şica-bica.* Auzisem de el. „Şica-bica“ e un fel de limbă arabă a bebeluşilor. Acţiunea nu prea se potrivea cu titlul: o fetiţă cuminte din Cairo ajunge în SUA şi devine o prostituată, dependentă de droguri. Deşi era încă devreme, în faţa casei de bilete era coadă. Mai mult bărbaţi. Arkan mi-a explicat că în film apăreau multe actriţe foarte sumar îmbrăcate pentru standardele arabe.

La nouă fără cinci băteam la uşa Svetlanei Jurova. Uşa era uşor crăpată, şi a fost de-ajuns pentru a se deschide. Am intrat în sufragerie. Valiza Samsonite nu mai era pe podea. Am aruncat o privire în bucătărie şi în baie. Svetlana Jurova plecase. Apoi am descoperit plicul alb de pe măsuţa de lemn din faţa canapelei. Când l-am deschis, dinăuntru a căzut o cheie. În scrisoare scria:

Dragă domnule Bellow,

Nu interpretaţi plecarea mea precipitată ca un semn de neîncredere faţă de dumneavoastră. Nu mă îndoiesc de bunele dumneavoastră intenţii. Dar Mohammed făcuse deja toate pregătirile de plecare. Cred că informaţiile mele nu v-au fost de prea mare ajutor. Dar poate cheia aceasta vă ajută mai departe.

Este cheia de la o cameră de la hotelul Aurora. Helmut şi cu mine o închiriasem pentru a ne putea întâlni acolo nederanjaţi. Este plătită în avans pentru încă o lună. Dacă există vreun loc în care Helmut ar fi putut ascunde ceva, atunci acolo este. Vă doresc mult noroc.
Svetlana

Hotelul Aurora era mic. Orice jurnalist din Bagdad îl cunoştea. Despre patron se scriseseră deja nenumărate reportaje. Îl chema Saddam Hussein, dar de la sfârşitul războiului îşi zicea Anton. Trăise câţiva ani în Austria şi era cu siguranţă singurul irakian care luase parte vreodată la Campionatul Mondial de Schi. Stăteau mărturie fotografiile din restaurantul lui, aranjat cu un dezvoltat simţ al kitsch-ului în stilul cârciumilor alpine. Lângă fotografie, o diplomă: cred că era din anul '68.

Cheia pe care ne-o lăsase Svetlana era atârnată de un breloc de plastic cu numărul 18 pe el. Nu mai fusesem în camerele de la Aurora, dar ştiam că existau două intrări în hotel. Una prin restaurant şi o intrare laterală. Am intrat pe cea laterală. Tocmai ieşeau doi puşti cu cutii de lustruit pantofi. Mi-a trebuit un dolar că să-i conving că pantofii mei sport Nike albi n-aveau nevoie de lustru cu cremă neagră.

Perdelele din camera 18 erau trase. În cameră erau un pat dublu, un dulap de haine şi o chiuvetă. Toaleta era pe hol. Am deschis dulapul. Înăuntru atârnau două perechi de plantaloni bărbăteşti bej şi diverse cămăşi. În sertare erau câteva perechi de pantofi de damă, şosete şi tricouri. Am căutat prin buzunarele cămăşilor şi prin ale pantalonilor. Nu am găsit nimic în afară de douăzeci de dolari. Arkan trase cuvertura de pe pat şi pipăi salteaua să vadă dacă erau cumva găuri. Apoi am tras amândoi dulapul la o parte.

– Să mergem, Mister Michael, spuse Arkan neliniştit.

Am scuturat din cap.

– Până acum n-am căutat decât acolo unde ar căuta oricine.

– Să ridicăm covorul? întrebă Arkan agitat.

Era nervos. Ideea mi s-a părut foarte bună.

Douăzeci de minute mai târziu îndepărtasem mocheta gri. Era un praf nebun. Strănutam încontinuu. În afară de un ziar vechi, cu Saddam pe prima pagină, nu era nimic dedesubt. Ciudat era că habar n-aveam ce căutam. Presupuneam că nişte acte. Dar de ce, de fapt? De ce să cauţi hârtii în secolul suporturilor de date în format mini?

După o vreme, lui Arkan îi veni ideea de a se uita în ţeava de scurgere a chiuvetei. Văzuse de curând un film în care un dependent de droguri îşi ascunsese acolo heroina. Am desfăcut ţeava. Şi am descoperit într-adevăr un pacheţel învelit în mai multe straturi de folie de plastic. Era lipit cu bandă adezivă şi legat cu o sfoară de nailon ca să nu fie luat de apă. Înăuntru se găsea un fel de card de memorie, cam de mărimea unei cutii de chibrituri. 64 MB Compact-Flash. Promitea o grămadă de informaţii.

Ne-am strecurat afară din camera complet devastată. Nu mă simţeam ca 007, ci, mai degrabă, ca 007000.

29

Aveam nevoie de Kim de la Tokio. Îi spuneam Kim San. Lucra ca tehnician la televiziunea japoneză, întreţinea camerele de luat vederi, computerele şi alte echipamente. Şi era singurul străin de care ştiam că fusese fără întrerupere în Bagdad încă de dinainte de a izbucni războiul. Kim locuia şi el în hotelul nostru. Se pare că nu-l părăsise de mai mult de zece ori. Oricând îl căutai pe Kim, îl găseai în faţa computerului. De cele mai multe ori se uita la filme de acţiune. Colecţia sa de DVD-uri era probabil cea mai mare din tot Orientul Mijlociu.

Când am intrat în camera lui, se uita la *Pulp fiction,* unul dintre filmele mele preferate. Samuel L. Jackson şi John Travolta în rolurile ucigaşilor Jules Winnfield şi Vincent Vega. Tocmai începea legendara scenă cu liftul.

Vincent (curios): „Ce e cu Tony Rocky Horror?"

Jules: „I-a făcut Marsellus de petrecanie. Precis avea de-a face cu nevastă-sa."

Vincent (plictisit): „A făcut Tony aşa ceva? A f... ?

Jules (uimit): „Nu, nu, nu. Nu aşa grav."

Vincent: „Atunci ce?"

Jules: „I-a masat picioarele."

Vincent (surprins): „Un masaj la picioare. Asta-i tot?"

Jules: „Îhâm."

Vincent: „Cum a reacționat Marsellus?"

Jules: „Au venit câțiva bătăuși și l-au aruncat pe Tony de la balcon. A căzut patru etaje. Jos era o grădină cu acoperiș de sticlă. A trecut prin el. De atunci a rămas cu un defect de vorbire."

Vincent (plictisit din nou): „Ce porcărie!"

– Vrei să te uiți? întrebă Kim?

– Nu, nu, am răspuns zgâindu-mă la ecran. Trebuie să mă ajuți. Am un card de memorie și nu știu ce să fac cu el.

– Dă să văd!

Kim îl lăsă pe Samuel L. Jackson înțepenit cu hamburgerul în mână. Luă cardul și îl băgă într-o casetuță albastră, lângă tastatură. Cursorul mouse-ului se mișca pe ecran.

– E o fotografie. Și un text. Să le printez?

– Da, te rog.

Un minut mai târziu, Kim îmi dădu trei pagini A4. Fără să arunc vreo privire la ele, le-am rulat și am luat cardul.

– Asta a fost tot? întrebă Kim.

– Da.

– Și modemul tău prin satelit? Mai merge?

– De minune.

– Știi că, dacă ai vreo problemă, Kim te ajută întotdeauna.

– Da, știu. Drăguț din partea ta. Felul de a fi al lui Kim îmi amintea de chelnerul de la restaurantul de sushi.

– Chiar nu vrei să vezi filmul?

– Nu, chiar nu.

Nici în lift nu m-am uitat la cele trei pagini. Aveam sentimentul triumfal că, într-adevăr, ceea ce țineam în mână era un pas decisiv în afacerea noastră. Și voiam să mă uit în liniște la ele. Piscina mi se părea un loc bun. M-am așezat la una dintre mesele de plastic. Când a venit chelnerul, am comandat cafea. Nu se vedea nici un coleg. Toți erau ocupați din cauza

atentatului. Redacția mea trebuia să se mulțumească de această dată cu o relatare preluată de la agenția de știri. Îmi și imaginam cum trepida Pinochet. Dar acum nu mă mai interesa.

Întâi am desfăcut fotografia. Era făcută de la la mare înălțime. Am distins un râu spre care se îndrepta o șosea. De ambele părți ale șoselei erau case. În apropiere, erau păduri și mai multe curți. Țineam în mână o fotografie aeriană a Sunadiului. Dar ce era special în fotografia asta? M-am uitat cu atenție la fiecare centimetru pătrat. Speram să găsesc un indiciu privind ascunzătoarea obiectelor de artă. Un marcaj. Am găsit casa lui Karim Abdul, locul pe care era astăzi clinica lui Lambert și pâlcul de palmieri unde ne făcusem tabăra. Dar nici un marcaj.

M-am uitat la celelalte pagini. O scrisoare. Mai precis, un e-mail. În engleză. Adresa era: w-j.levis@gmx.com. Expeditorul: lambert.rainer@web.de. M-am uitat la dată: 3 noiembrie 02. Era vechi. Textul începea prietenos, cu „Dragă William". În primele rânduri, Lambert întreba dacă *Carolin* se descurca la noua școală. Și ce mai face *câinele*. „Tot mai mușcă pernele din sufragerie?"

Apoi era vorba despre un proces la Lüneburg. „Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza reputației mele, nu am fost condamnat", scria. Nu mă mira că Lambert avusese deja de-a face cu justiția. Totuși, pentru destinatarul e-mailului era foarte important ca Lambert să aibă o reputație ireproșabilă. Textul continua cu bla-bla-ul familiar-prietenesc. Despre o excursie la vânătoare în Polonia, o casă nouă și așa mai departe.

De-abia ultimul paragraf mi-a trezit din nou interesul: „Cercul sponsorilor crește considerabil. Deja am o listă întreagă de comenzi. Un interes deosebit a trezit piesa nr. W 14873".

Mă așteptasem ca profesorul Flemming să nu se bucure prea tare de vizite repetate din partea mea. Dar totuși m-a surprins cum și-a ieșit din pepeni.

Stătusem exact cinci minute în fața casei și sunasem ca disperatul. Când mi-a deschis, m-a luat în primire:

– Sunteţi nebun dacă mai veniţi aici încă o dată!

Astăzi nu mai era palid la faţă, ci roşu ca focul.

– S-a întâmplat ceva? am întrebat eu.

– Trebuie să se întâmple ceva? Nu ajunge că vă caută ăia?

– Au venit din nou?

– Nu. Dar n-am chef să vă mă văd pe aici şi să-mi staţi pe cap.

Profesorul a închis uşa casei. De data asta nu a mai trecut prin formalitatea de a mă invita în biroul său. Am rămas în hol, în picioare. Îi simţeam teama.

– Îmi pare rău, am căutat să-l liniştesc. Dar şi dumneavoastră aveţi tot interesul să se clarifice povestea.

– Nu ştiu dacă ar trebui să-l am. Vedeţi doar ce se întâmplă în ţara asta! E anarhie curată! Şi e din ce în ce mai rău! Nicăieri nu mai eşti în siguranţă. În fiecare zi, morţi. Oi fi eu bătrân, dar n-am chef să mor aici. Şi ar trebui să vă întrebaţi şi dumneavoastră dacă nu vă asumaţi poate un risc prea mare.

În spatele nostru apăru o femeie scundă, plinuţă, cu obraji roşii.

– Secretara mea, o prezentă Flemming.

Am salutat-o din cap.

– Domnule profesor, spuse ea, tocmai am primit un telefon de la ambasadă. Convoiul cu doamna ambasadoare pleacă joi la Amman. Vă transmite că i-ar face plăcere să vă ia cu dumneaei.

– Doamne ajută! Profesorul se sprijini uşurat de perete. În sfârşit plec de aici. Deci, domnule Bellow, îmi spuneţi ce vreţi de la mine?

– O singură întrebare.

– Şi aceea ar fi?

– Vă spune ceva „numărul W 14873"?

– Pentru asta nu trebuia să veniţi la mine. Asta vă poate spune orice arheolog de pe aici. Obiectul W 14873 este o vază. Aşa-numita vază Warka. A fost descoperită la începutul anilor '30 de către nemţi pe şantierul arheologic de la Uruk. Are cam un metru înălţime, şi desenele de pe ea înfăţişează un festival

de cult. Este una dintre cele mai importante opere de artă de origine sumeriană.

– Mulţumesc, domnule profesor. Atât voiam. I-am întins mâna. Vă doresc o călătorie sigură acasă.

Mă privi nesigur.

– Aşteptaţi un moment, spuse el. Mi-am mai adus aminte de ceva. Nu cred că are vreo importanţă. Dar m-aţi întrebat dacă am mai vorbit cu cineva despre dumneavoastră.

– Da...

– Nu la recepţia de la ambasadă... Dar cu o zi înainte. Am primit vizita unei doamne... Nu aveţi de ce să vă faceţi probleme.

– Ce doamnă?

– Nu-i mai ştiu numele. Lucra pentru o organizaţie de ajutorare şi mă întreba dacă n-aş putea face ceva pentru ea în Germania. Se referea cu siguranţă la donaţii.

– Şi i-aţi povestit de mine! am spus eu iritat. Era aşa, o femeie de înălţime medie? Foarte slabă, în haine de safari, în jur de 50 de ani?

Profesorul dădu afirmativ din cap.

– Nu vă faceţi griji, domnule Bellow. Nu am menţionat numele dumneavoastră. Nici nu mai ştiu cum am ajuns să vorbim despre activitatea mea. Şi despre povestea ciudată cu obiectele de artă. I-am spus numai că a venit la mine un jurnalist din Berlin care urmăreşte un fir interesant.

30

Am hotărât că trebuie să pornim chiar în aceeaşi zi spre Sunadi. Totul era clar: Lambert bănuia că eram pe urmele lui. Cine altcineva putea fi misterioasa vizitatoare a profesorului Flemming, dacă nu soţia lui Lambert? Aşa se explica şi de ce mă căutau cei doi tipi. Flemming, gură-spartă! De ce nu-şi ţinuse gura? Să sperăm că Lambert credea că nu reuşisem să ajungem în Sunadi.

Portbagajul Toyotei lui Arkan era plin cu alimente. Maşina se lăsase foarte tare. Arkan nu uitase nici de bere. Ar fi vrut să mai rămână o noapte la ai lui. Dar era şi el de acord că trebuia să ne grăbim. La patru fără ceva ieşeam din oraş. Aveam să mai parcurgem încă vreo două sute de kilometri până la lăsarea întunericului. Pe drum, a început să plouă. Prima ploaie de când eram în Irak. Arkan porni ştergătoarele. Tot praful se întinse în dâre maro pe parbriz.

Noaptea am petrecut-o într-un hotel mic şi murdar dintr-o localitate numită Alsin. Proprietarul hotelului era veteran de război şi îşi pierduse un picior. A reuşit să ne dea ultima cameră. Deşi nu mai văzusem nicăieri alţi oaspeţi. Pentru zece dolari ne-a făcut la cină tăieţei şi ne-a adus suc delicios de rodii proaspăt stoarse. După-masă ne-am dus imediat la culcare.

Certitudinea că Lambert mă căuta m-a mai preocupat încă mult timp înainte de a adormi. L-am și visat. Împreună cu soția lui în închisoarea de la Abu Ghraib. În orice caz, eu eram cel care stătea în celulă. O înjurătură în arabă pe ton scăzut deveni parte integrantă din vis. Pentru că nu voia să se termine, m-am trezit. Era încă întuneric. M-am uitat la ceas; de-abia vedeam cifrele luminoase. Patru sau cinci, bănuiam.

– Arkan, am murmurat eu obosit. Ce e?

– Mă scuzați, Mister Michael.

Vocea îi suna plină de durere.

Am pipăit după firul de la tubul de neon de deasupra patului. Când s-a aprins, am strâns dureros din ochi. Arkan stătea pe podea cuprinzându-și cu mâinile piciorul drept și trăgând aer printre dinți. În fața lui era un covoraș roșu. Acum auzeam de afară strigătele muezinului. Arkan se sculase pentru rugăciunea de dimineață și se lovise de piciorul patului.

M-am dus la chiuvetă, am udat un propsop și i l-am dat.

– De ce faci chestia asta cu noaptea-n cap?

S-a uitat la mine fără să înțeleagă, și-a înfășurat piciorul în prosop și a început să se roage. Când a terminat, l-am întrebat:

– De unde știi, de fapt, că te-ai rugat în direcția bună?

Arkan îmi arătă covorul de rugăciune. În mijloc era cusută o busolă.

Noroc că noaptea încetase ploaia. Odată cu răsăritul soarelui, s-a împrăștiat stratul gros de nori și cerul s-a luminat. Înainte de micul dejun, am dus lucrurile la mașină. Arkan șchiopăta, dar m-a asigurat că putea să conducă.

Lângă noi era parcată o mașină de teren verde metalizat, model japonez. Mai erau deci și alți oaspeți. Am luat micul dejun la o cafenea de lângă hotel. În spatele ușii o narghilea colorată împrăștia un fum cu miros înțepător. Arkan îmi turnă nescafe fierbinte dintr-o cană de tablă îndoită. În timp ce mâncam, a venit la masa noastră patronul cu un singur picior și ne-a încasat plata.

Un sfert de oră mai târziu, am vrut să plecăm. Maşina de teren dispăruse. M-am mirat că nu văzusem pe nimeni. Arkan porni motorul. Mi-a venit brusc în minte că-mi lăsasem modemul prin satelit în cameră. Era pus la încărcat în priza de deasupra chiuvetei. M-am întors să-l iau. Când am revenit în parcare, m-am oprit un moment în faţa maşinii. Ceva era în neregulă. M-am uitat la maşină întâi din dreapta, apoi din partea şoferului.

– Arkan, ia vino!

– De ce?

– Te rog.

A coborât cu greu, cum şi urcase, de altfel, şi a şchiopătat spre mine.

– Cauciucul din dreapta faţă nu-i cumva cam moale?

Arkan se sprijini de maşină şi îngenunche pe pământ. Apăsă cu degetul mare în cauciuc şi-şi apropie urechea de el.

– Aveţi dreptate, Mister Michael, cauciucul e înţepat.

– Poate că am trecut ieri peste vreo schijă, am spus eu.

– Nu. Arkan scutură din cap. Atunci azi-dimineaţă cauciucul ar fi fost deja dezumflat. În afară de asta... Mai ascultă o dată. ... Are o gaură într-o parte. De parcă ar fi făcut-o cineva intenţionat.

M-am gândit la maşina de teren.

– Ai mai văzut pe cineva la hotel în afară de noi?

– Numai pe patron.

– Alţi oaspeţi, vreau să spun.

– Nu, am fost singurii.

– Ciudat, am spus eu. Când am adus aici lucrurile, mai era o maşină. Am arătat locul unde stăteam. Exact aici.

– Or fi fost hoţi, spuse Arkan. Ei se folosesc de trucuri dintr-astea. Mai întâi îţi înţeapă cauciucul, apoi merg în spatele tău până când maşina rămâne în pană şi atacă.

– Dar hoţii n-au maşini de teren scumpe, verde metalizat.

– Probabil că nu, fu de acord Arkan.

– Credeţi că puteau fi oamenii despre care a povestit profesorul Flemming?

– Se poate. M-am uitat speriat în jur. Trebuie să schimbăm cauciucul. Dar nu aici.

Arkan merse o bucată pe şosea înapoi spre Bagdad. La fiecare câteva secunde mă uitam în spate. Dar nu ne urmărea nimeni. Am oprit în faţa unei foste secţii de poliţie bombardate. N-a durat zece minute ca Arkan să schimbe cauciucul. Era atât de prins de problemă, că şi uitase să şchiopăteze.

31

Indiferent dacă erau hoţi sau oamenii lui Lambert, n-aveam chef să fiu atacat din nou. Nu ne rămânea nimic altceva de făcut decât să mergem la Sunadi pe şosele laterale. Din păcate, vechea hartă a Ministerului Turismului nu era destul de detaliată ca să ne putem orienta după ea. Aşa că am întrebat. Deja după prima jumătate de oră am rămas în drum. Am coborât să împing maşina. Treceam prin locuri unde nu erau decât câteva corturi şi nişte case de chirpici. Din jumătate în jumătate de oră încercam să dau de Kelly pe telefonul prin satelit. Spre după-amiază a răspuns, în sfârşit.

– Unde sunteţi? întrebă.

Nu ştiam exact. Prin faţa noastră tocmai traversa un ţăran cu turma de capre.

– Am fost urmăriţi, am spus eu. O maşină de teren verde metalizat. Să aveţi grijă dacă o vedeţi.

– Cine v-a următit?

– Cred că Lambert e pe urmele noastre. Dar asta vă povestesc mai târziu. Nu ştiu când ajungem: astă-seară sau, poate, abia mâine-dimineaţă. Să laşi telefonul deschis.

– E tot timpul deschis, îmi aruncă ea. Noi avem noutăţi. Am... S-a mai auzit doar un scrâşnit puternic, apoi legătura s-a întrerupt.

Am mers şi iar am mers. Ţineam în poală covorul de rugăciune al lui Arkan, ca să ne putem orienta. De câteva ori am crezut că ne-am pierdut. Dar oamenii de pe marginea şoselei ne asigurau apoi că nu mai era mult până la Sunadi. S-a lăsat seara. De o oră nu mai întâlniserăm pe nimeni. În jurul nostru nu se vedeau decât câmpuri. Brusc, Arkan frână puternic.

– Ce e?

– Uite-acolo, americani!

Cam la o sută de metri de noi am văzut un tanc. Şi nu era singurul. Am numărat cel puţin zece. Nu se puteau observa uşor, pentru că erau acoperite cu plasă de camuflaj.

– Să întorc?

– Nu. Putem să-i întrebăm unde suntem.

În secunda următoare s-a auzit o bubuitură. În acelaşi timp, un fulger a brăzdat întunericul.

– Sunt nebuni? am strigat eu.

Nu mai vedeam nimic.

Ajunseserăm în Sunadi. Mai precis, la baza armatei americane care izola Sunadiul. O jumătate de oră mai târziu ne-am trezit la realitate numai în nuanţe zdenţuite de roşu şi galben. Asta era efectul grenadei orbitoare, aşa ne-a asigurat ofiţerul care stătea în faţa noastră. Avea să treacă în cursul nopţii. Pe masa dintre noi erau paşapoartele noastre şi permisul meu ONG roşu.

– A expirat, spuse ofiţerul.

Avea o strungăreaţă mare între incisivi.

M-am uitat la el întrebător.

– Permisul dumneavoastră ONG a expirat ieri, preciză ofiţerul. Nu vă pot lăsa să mergeţi mai departe.

– Staţi aşa! Am întins mâna după permis. Într-adevăr fusese valabil doar o săptămână. Ne aşteaptă colegii noştri. Am fost reţinuţi pe drum, altfel am fi ajuns deja de ieri.

– Îmi pare rău, tinere. Sunadi este o zonă interzisă pentru străini. Faceţi rost de un permis nou şi puteţi trece.

– Să mă întorc la Bagdad numai pentru că a expirat de o zi chestia asta? Doar nu vorbiţi serios!

– Ba da, chiar foarte serios! răspunse ofiţerul neclinit.

Eram obosit. Eram furios. Dar ştiam că trebuia să mă stăpânesc.

– Pot să vorbesc cu superiorul dumneavoastră?

– Este într-o discuţie. Dar vă asigur că nu v-ar spune altceva decât mine.

– Nu ne mai putem întoarce în noaptea asta. Ar fi mult prea periculos.

– O noapte puteţi rămâne la noi în tabără. Vă dăm un cort. Primiţi şi ceva de mâncare. Nu vă costă nimic.

Râse.

Idiotul. N-avea nici un sens să mai discut cu el. Cunoşteam tipii ca el. Acum nu ne mai putea ajuta decât Steve cu cunoştinţele lui din armată. Dacă nu, pentru mine povestea se încheia aici. Şi eu, tâmpit, să nu mă uit mai atent la permisul ONG!

Trebuia să dau un telefon. Un soldat ne-a însoţit la maşină. Ca şi cum am fi încercat să fugim în Sunadi. Telefonul prin satelit era în torpedou. De data asta legătura a reuşit imediat. A răspuns chiar Steve.

– Avem probleme, am spus eu şi i-am descris situaţia.

– Poţi afla numele unităţii şi al comandantului?

L-am întrebat pe soldat. Mi-a dat un număr şi un nume.

– Greu, spuse Steve. Mă tem că în noaptea asta nu mai pot face nimic pentru voi. Puteţi rămâne acolo până mâine-dimineaţă?

– Da, putem.

– Bine, o să fac tot posibilul. Dar nu vă pot promite nimic.

Am primit exact cortul de lângă santinelă. Ofiţerul cu strungăreaţă nu s-a ferit să-mi spună că avea de gând să ne ţină sub observaţie toată noaptea. Mâncarea venea de la bucătăria

de campanie. Friptură, cartofi și mult ketchup. Ne-am așezat lângă un grup de soldați care se strânseseră în jurul unui radio.

Am crezut că așteptau știrile. Dar cum a început crainicul să vorbească, au închis aparatul. Am intrat repede în discuție. Nici unul dintre soldați n-avea mai mult de 21 de ani. Se săturaseră până peste cap de Irak. Urau căldura, pustiul și pericolul. Le era dor de familiile lor, de soții și prietene. De luni întregi nu mai vorbiseră cu nimeni de acasă.

– Nici nu vreau să știu ce se spune la știri, recunoscu un soldat din Montana. Pur și simplu nu vreau să aud câți dintre noi au mai murit, când eu nu știu ce face mama.

Toți dădură din cap.

Am întins mâna după rucsac și am scos din el telefonul prin satelit.

– Vrei s-o suni?

S-a uitat la mine cu ochi mari.

– În Montana e patru dimineața.

– Nu contează, spuse altul.

În acea seară s-a vorbit de la telefonul meu în Montana, în New York, în Florida, în Minnesota și în California. Cei mai mulți și-au sunat părinții. Unii plângeau.

Erau mereu discuții, pentru că nici unul nu respecta regula, să vorbească numai două minute. Nu le-am spus că aș fi putut să încarc acumulatorul telefonului de la bateria mașinii. Dacă nu s-ar fi terminat la un moment dat bateria, petrecerea telefoanelor ar fi durat toată noaptea.

Mi-au mulțumit din plin și toți m-au asigurat că nemții sunt un popor extraordinar. Chiar dacă n-am luptat umăr la umăr în război. „Vorbe goale“, gândeam eu. Dar eram cumva emoționat. Cineva a adus un bax de bere rece. Altul, a cărui soție născuse un fiu în timpul misiunii sale în Irak, spuse:

– Pentru telefonul ăsta, generalul Levis ar trebui să te propună pentru Ordinul de Onoare.

Generalul Levis. Mai auzisem numele ăsta. Abia acum îmi dădeam seama că e-mailul de la Lambert era adresat unui

anume Levis. Când toţi soldaţii se duseseră la culcare, mai puţin un portorican din California, am întrebat:

– Numele acestui general Levis se scrie ca la blugi? Adică L-E-V-I-S?

– Da, el e *big boss*-ul nostru. Unii îi spun Generalul Nevăstuică... „Nevăstuică" înseamnă ceva de genul laş. ...Pentru că nu vrea să facem ordine în Sunadi. Dar cei mai mulţi se bucură că nu trebuie să ne riscăm fundul. Aşa cum fac camarazii noştri din Bagdad. Şi aşa e destul de periculos aici. În orăşelul ăsta de doi bani s-a format o gherilă tare nenorocită. De curând ne-au aruncat în aer unul dintre elicoptere.

– A fost omorât cineva?

– Din câte ştiu eu, nu. Dar nici noi nu le aflăm pe toate.

– Generalul e aici?

– Generalul Levis? Normal că nu. E la cartierul general din Bagdad. Nici nu răspunde el de noi. El e mai sus. De ce te interesează?

– A, numai aşa. Am cunoscut odată un general pe care-l chema Levis, am minţit eu. Dar nu pot să-mi amintesc numele mic.

– W.J.? întrebă soldatul. Rosti *„double U, Jey"*.

N-am înţeles.

– Poftim?

– Generalul a fost la un moment dat aici. Comandantul nostru i-a spus W.J.

Lambert îi scrisese lui William-J. Levis.

32

Încercasem toată dimineața să-l sun pe Steve. Între timp se făcuse opt, și toți soldații erau pe picioare de două ore. Când au început să alerge prin tabără cântând, cu tot echipamentul pe ei, mi-a venit în minte *Full Metal Jacket* de Stanley Kubrick. Un frizer se instalase lângă cortul în care se servea micul dejun. Irakian, se pare. În mâna dreaptă ținea o mașină de tuns care huruia, în stânga, un pieptene roz. Habar n-aveam care era rostul pieptenelui. Soldatul care stătea în fața lui pe scaun era tuns zero. Aproape toți de aici erau tunși zero.

Astăzi era din nou senin. Soarele înțepa. De abia la lumina zilei îți puteai da seama cu adevărat de dimensiunile taberei. Erau în preajmă cel puțin două duzini de tancuri. Tabăra era în vestul Sunadiului. Aseară aflasem că mai exista o tabără în estul orașului. Aproape la fel de mare. Reținerea pe care o afișa acest general Levis cu privire la un atac asupra Sunadiului îi făcea cinste. Totuși, la vederea acestei desfășurări de forțe, înțelegeam și mai puțin. Nici o gherilă nu ar fi făcut față acestei trupe.

Ofițerul cu strungăreață ne-a îndemnat de două ori să plecăm. A doua oară evident enervat, ne-a dat un ultimatum de douăzeci de minute, care a expirat însă în două minute. Îi mai

cerusem o dată să vorbesc cu comandantul taberei. Dar nu spuse decât:

– Fără permis ONG nu mergeţi nicăieri!

În sfârşit, a sunat telefonul prin satelit. Era Steve; de-abia îl înţelegeam. Pe fundal se auzeau zgomote de trafic.

– Ce e? am zbierat eu. Mai spune o dată!

– Într-o jumătate de oră sunt la voi.

– Nu se poate mai repede? Vor să scape de noi.

Steve închise. Am văzut cum ofiţerul ieşise din cortul comandantului şi se uita urât la noi.

– Ce facem? întrebă Arkan.

– Trebuie să te rogi.

– M-am rugat deja. Nici un musulman nu s-ar ruga acum.

– Dar ei nu ştiu asta. Trebuie să câştigăm timp.

Ofiţerul se îndreptă spre noi. Arkan ezită, apoi îşi despături covorul şi îngenunche.

– Ai tot timpul. Steve vine într-o jumătate de oră.

– Mă doare degetul de la picior.

– Arkan, începe-odată rugăciunea! Te rog!

Ofiţerul şuieră prin strungăreaţă.

– Trebuia să fiţi plecaţi de mult.

– Numai să termine rugăciunea. E foarte credincios şi se teme că ni s-ar putea întâmpla ceva rău pe lungul drum până la Bagdad. Arkan murmura cu voce tare versete din Coran. Ştiţi doar că aici sunt ore fixe pentru rugăciune.

– Da? Ofiţerul se uită la ceas. La opt şi douzeci şi trei? Bine. Când termină, că nu vreau să vă mai văd pe aici?

Din acel moment a mai durat douăzeci de minute până să apară Steve. În ultimele zece m-am ascuns într-un closet împuţit. Steve era însoţit de un soldat. Probabil locotenentul de pe vremea când era el în armată. Veniseră cu Humvee-ul CNN-ului, care se putea identifica datorită plăcuţei de înmatriculare, pe care scria CNN. Câţiva soldaţi se holbau de parcă ar fi venit Madonna.

Ofiţerul cu strungăreaţă l-a salutat pe prietenul lui Steve. A primit de la el o hârtie pe care a citit-o în detaliu şi a răspuns:

– În ordine!

Steve îmi făcu semn din cap.

– Mergeţi la corturi. Vin şi eu după voi.

Philippe mă îmbrăţişă cu atâta putere, de parcă fusesem plecat două luni.

– La naiba! Mă bucur să te văd, bătrâne, spuse el şi adăugă încet: credeam că mă laşi singur cu capra dracului.

Kelly veni şi-mi întinse obosită mâna. Purta nişte ochelari de soare foarte închişi, deşi sub copaci era umbră. Întrebă cu reproş:

– De ce n-ai fost atent când expiră permisele ONG?

Am ridicat din umeri.

– Neatenţiile de genul ăsta ne fac munca periculoasă.

– Bine, bine, am spus eu enervat, n-am făcut-o ca să-mi săriţi voi în cap.

Kelly îşi scoase ochelarii de soare şi-şi masă rădăcina nasului. Avea ochii roşii şi cearcăne adânci. Părea să meargă prost. Însă nu terminase cu mine.

– Din cauza ta, fostul camarad al lui Steve şi-a riscat slujba. Documentul cu care v-a trecut de punctul de control era un permis expirat al armatei americane. Am falsificat numele şi data. Îţi imaginezi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi observat cineva chestia asta!

Când ne-a întors spatele şi s-a dus în cort, Philippe a răsuflat uşurat.

– Vezi, asta am vrut să-ţi spun.

Olga ieşi din pădure, unde ne amenajaserăm locul pentru spălat. Câteva canistre cu apă de râu în spatele unei pături atârnate între doi palmieri ca paravan.

– Cum a fost la Bagdad? întrebă ea. Ne-am sărutat pe obraz. Ai găsit-o pe Svetlana?

– Da, am găsit-o. Chiar am dat de ceva care ne-ar putea ajuta mai departe. Dar pe aici ce s-a mai întâmplat? Kelly mi-a spus la telefon că aveţi noutăţi.

Olga dădu din cap.

– Imamul vrea să ne vadă.

– Imamul din Sunadi? De unde-atâta onoare?

– Eu şi Kelly am mai fost ieri o dată la Karim Abdul, povesti Philippe. El ne-a spus. Zicea că imamul ar şti că ne interesează clinica şi că ar vrea să stea de vorbă cu noi. Habar n-am despre ce. Am stabilit să ne întâlnim cu el mâine, după rugăciunea de prânz.

Se auzea huruitul înfundat al Humvee-ului. Steve îl dusese pe prietenul lui la post şi se întorsese. Mă bătu uşurat pe umeri.

– Era cât pe ce.

– Ştiu, am spus eu. Kelly a făcut deja un scandal în toată regula. E cam supărată.

– Îmi imaginez. Nu i-a picat bine chestia. Dar nu e vina voastră. Acum aş bea o cafea.

Philippe aprinse aragazul de voiaj şi încălzi apa.

– Ce are Kelly? întrebă Olga.

– Sunt probleme la televiziune.

– Din cauza articolului nostru?

– Habar n-am. Kelly nu-mi spune nici mie tot. Ştiu doar că noaptea trecută a vorbit mult la telefon cu New York-ul. Semăna a ceartă. E sub presiune de mai multă vreme.

– Credeam că e superstar la CNN.

– Păi, chiar e. Dar la CNN sunt o groază de oameni care ar vrea să devină superstaruri. Kelly a avut mult ghinion în ultimele luni. Trebuia să relateze din Bagdad în timpul războiului, dar a fost scoasă din ţară de către ministrul irakian al informaţiilor în persoană. Comical Ali, ştiţi şi voi: Dumnezeu o să lase burţile americanilor să sfârâie în iad! Asta era cu o săptămână înainte de a începe atacurile. N-am mai văzut-o pe Kelly niciodată atât de disperată. Când am trecut graniţa spre Iordania, ea a bocit în maşină. Era o catastrofă că CNN-ul,

singura televiziune americană, n-avea propriul corespondent la Bagdad. Mulţi au încercat s-o învinovăţească pe Kelly.

– Era vina ei? am întrebat eu.

– Absolut deloc. Era o decizie politică. Irakienii voiau pur şi simplu să arate ce putere au asupra mass-mediei. La primul război din Golf, Saddam a avut grijă ca numai CNN-ul să rămână în Irak. De data asta, noi am fost cei daţi afară. Asta e! În orice caz, Kelly are nevoie de o poveste mare. De un reportaj de primă mână. Toate televiziunile trebuie să vadă că ea e încă numărul unu.

Philippe turnă cafeaua şi ne dădu fiecăruia câte o ceaşcă aburindă.

– Circulă o poveste despre Kelly, începu Olga. Cum că în timpul războiului din Afghanistan a închiriat un hotel întreg ca alte televiziuni să nu poată transmite. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

– Ba, sigur că e adevărat, spuse Steve.

– V-am spus eu! izbucni Philippe. Îşi vărsă cafeaua pe pantaloni. La dracu'!

– Se pare că, într-adevăr, Kelly nu ştie decât de slujbă, am spus eu.

Steve ridică din umeri.

– Hmm, mormăi el, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu ştia dacă era cazul. Are un fiu cu probleme.

Philippe lungi faţa neîncrezător.

– Kelly are un fiu? E şi căsătorită?

– Nu. Fiul ei are opt ani şi suferă de autism în stare gravă. Îl iubeşte mai presus de orice.

– Şi de asta are aşa o slujbă? Olga dădu din cap. Nu pricep.

– Poate are nevoie de slujba asta ca o compensaţie, spuse Steve. Nu vorbeşte despre asta. Mie mi-a spus odată că oricum n-ar înţelege nimeni. Dar trebuie s-o vedeţi când e cu fiul ei. N-aţi recunoaşte-o. E un cu totul alt om.

– Şi unde e băiatul acum? am întrebat eu.

– Este într-un cămin. Are nevoie de supraveghere permanentă. Dar medicii speră că starea i se va îmbunătăţi şi într-o zi Kelly îl va putea lua acasă.

– Şi ce o să se întâmple dacă... Philippe se abţinu. ... Vreau să spun, dacă i se întâmplă ceva lui Kelly?

Steve ridică din umeri.

Oscilam între a o considera pe Kelly nebună şi a o admira. În orice caz, acum o vedeam cu alţi ochi.

33

La masa de prânz am povestit ce-am făcut la Bagdad. Stăteam cu câteva conserve de ton în faţă. Când Philippe a deschis-o pe a sa, a explodat. Puţea îngrozitor. Tocmai ajunsesem cu relatarea la profesorul Flemming, cum fusese tras de limbă de către soţia lui Lambert şi cum întrebaseră de mine tipii ăia înspăimântători.

– Tu chiar vrei să spui că ei v-au înţepat cauciucurile? întrebă Kelly. Asta ar însemna că Lambert ştie că ai aflat de Sunadi şi se aşteaptă să apari aici.

Am dat din cap.

– Mă tem că da. Nici nu vreau să ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă ne-ar fi găsit tipii ăia.

– Acum s-ar roti vulturii peste mormintele voastre din deşert, glumi Philippe.

Arkan îl privi îngrozit.

Când le-am povestit despre întâlnirea cu Svetlana Jurova şi despre apariţia ei cenuşie, cu ochii de un albastru intens, Steve şi-a adus aminte că, probabil, o întâlnise. În trecere numai. Îmi împărtăşea părerea că Svetlana Jurova lăsa impresia unei femei integre.

– Cu atât mai mult, mă surprinde că soldaţii americani au adus-o la Abu Ghraib în acţiunea asta aventuroasă, spuse Olga.

N-are nici o logică. Vreau să spun, dacă ar fi fost irakiană, atunci, da, poate. Dar lucrează la ONU, e europeancă...

– Am o presupunere, am întrerupt-o pe Olga. Nu cumva e posibil să fie implicat în toată porcăria asta un mare ştab din armata americană?

– Ca un complice al lui Lambert? întrebă Kelly neîncrezătoare.

Am dat din cap.

– Cum de ţi-a venit ideea asta?

Am deschis rucsacul cu documentele şi am scos paginile tipărite cu e-mailul. Mai întâi i le-am arătat lui Steve.

– Îţi spune ceva numele destinatarului?

– W.J. Levis. Mormăi sceptic.

– W. este de la William, am spus eu.

– Aha.

Steve începu să citească, se opri, se gândi, citi mai departe. Kelly întinse nerăbdătoare capul.

– Ce e asta?

– Este un e-mail, i-am explicat eu. L-a scris Lambert unui prieten înainte de război şi, în câteva cuvinte, a amintit şi obiectele de artă. E foarte interesant de aflat cine e prietenul. M-am uitat la Steve. Ce zici? Îţi spune ceva numele ăsta? Acolo scrie că vânează şi că are o fiică.

– Nu ştiu, spuse Steve. Levis e un nume des întâlnit în Statele Unite. În orice caz, cred că ştiu către cine baţi. Iniţialele W.J. s-ar potrivi. Şi are şi o fată, cred.

– Spuneţi odată, interveni Kelly. La cine vă referiţi?

– Generalul William Johannes Levis, răspunse Steve. Câteva dintre trupele staţionate în Irak sunt sub comanda lui. Din câte ştiu eu, cele din nord.

– Exact, am spus. La el mă gândeam şi eu.

– Dar e erou de război, spuse Steve. Veteran din Vietnam. A fost distins cu o groază de decoraţii. El şi Lambert? Nici asta nu prea pot să-mi imaginez.

– Ia dă încoace! Kelly înşfăcă foile şi citi textul cu voce tare. Apoi observă suspicioasă: Nu spune aici unde locuieşte Levis ăsta. Ar putea fi oriunde în lume. Cum de te-ai gândit că e vorba tocmai de obiectele de artă irakiene?

– Acest număr de inventar pe care-l menţionează Lambert la sfârşit reprezintă o vază. A fost descoperită la săpăturile arheologice de la Uruk. L-am întrebat pe profesorul Flemming.

– Dar de unde ai e-mailul ăsta? întrebă Philippe.

– Era pe un card de memorie. Îl ascunsese Gröber într-o cameră de hotel. Hotelul Aurora, îl ştii doar. Ăla cu tembelul de Austria. Cardul era ascuns în ţeava de scurgere. Era învelit ca să nu pătrundă apa în el şi era fixat bine. Arkan a avut ideea să căutăm acolo.

I-am făcut cu ochiul, iar el mi-a zâmbit.

Philippe îşi frecă spatele.

– Atunci înseamnă că e-mailul e important. Aţi mai găsit şi altceva în cameră?

– Nu, dar pe card mai era memorată şi o fotografie a Sunadiului în afară de e-mail.

I-am întins fotografia lui Philippe.

Se uită la ea cu atenţie.

– Deja am cercetat fiecare centimetru pătrat, am spus eu. Nu se vede nici un marcaj.

– E aceeaşi imagine prin satelit pe care o folosim noi la sistemul de navigaţie, constată Steve surprins.

– Ai dreptate, încuviinţă Kelly. Civilii nu ajung, în mod normal, în posesia unei astfel de fotografii. Mi-a zâmbit recunoscătoare. Poate că ai totuşi dreptate, Michael. Dacă Lambert ar avea un complice în armată, asta ar explica multe lucruri.

Discuţia se încheiase. Oricum, în acel moment nu puteam înainta. Mi se părea mult mai importantă vizita pe care urma să o facem imamului din Sunadi. În sfârşit, cercetarea noastră îşi dezvolta o oarecare dinamică proprie. Pentru prima dată de

când lucram la articol, nu eram doar noi cei care căutam informatori, ci eram şi noi, la rândul nostru, căutaţi.

Fiind liderii spirituali ai comunităţilor musulmane, imamii ştiu totul despre oricine. Ei se bucură de mai multă recunoaştere decât oricine altcineva în acel loc. Însă, în mod normal, sunt foarte discreţi.

După toată agitaţia din dimineaţa aceea, aveam chef de o ţigară cu iarbă. L-am căutat pe Philippe, dar nu l-am putut găsi nicăieri. Ei, atunci fără ţigară. De fapt, oricum fumatul de marijuana în timpul zilei era împotriva principiilor mele. Aşa că am hoinărit prin pădure. Trebuia să mă liniştesc puţin. M-am plimbat vreo jumătate de oră, apoi am zărit-o pe Olga.

Se sprijinea de acelaşi trunchi de copac pe care stătuserăm în seara dinaintea plecării mele la Bagdad. Era din nou cu caieţelul verde de notiţe în poală. Scria.

– E totul în ordine? am întrebat.

– Da. Dar tu eşti OK?

Am ridicat din umeri.

– Sunt cam varză.

– Vrei să iei loc?

– Cu plăcere.

Olga purta maioul ei alb cu bretele subţiri. Când m-am aşezat lângă ea, braţele ni s-au atins puţin. Nu m-am mişcat. Am aşteptat să vad dacă avea s-o facă ea. A închis carneţelul de notiţe. Era legat în material textil verde şi deja destul de îndoit. Mi-am plimbat privirea peste abdomenul ei, către sâni. De abia atunci mi-am dat seama că maoiul ei era dat uşor la o parte şi i se întrezărea sânul drept. Şi îmi plăcea ce vedeam. Îmi plac sfârcurile mici şi roz.

Bineînţeles că Olga a observat că mă holbam în decolteul ei. Dar nu şi-a îndreptat maioul. Şi-acum mi-aduc aminte că mă mişcam foarte delicat. Nu voiam să stric atmosfera. Mâna mi-a alunecat peste spatele Olgăi; îi mângâiam încet ceafa. Brusc, corpul ei s-a relaxat, şi-a lăsat capul pe umărul meu, şi am sărutat-o cum nu mai sărutasem de mult o femeie.

34

Minaretul înalt şi ascuţit al moscheii arăta ca o rachetă cu rază lungă de acţiune. În cupola verde străluceau mozaicuri aurii. Rugăciunea se terminase de zece minute. Credincioşii părăseau moscheea unul după altul. Imamul Ali Mussab stătea în uşă şi schimba cu fiecare câteva vorbe. Privea când cu asprime, când cu bunătate. Era un om scund, uscăţiv şi cu barbă albă. Veşmântul lui alb atingea, foşnind, în mers pământul. Pe cap îi trona un turban alb foarte mare. Ali Mussab avea cel puţin optzeci de ani. Fiecare mişcare era un efort. Dar ochii îi scânteiau vii şi inteligenţi.

Eram cinci. Kelly, Steve, Philippe, Arkan şi eu. Kelly îşi legase un batic în jurul capului. Pentru că ea nu avea voie să intre în moschee, am aşteptat cu toţii afară, sub un soi de portic pavat cu marmură, lângă un raft cu vreo cincizeci de perechi de pantofi. Musulmanii se roagă desculţi. Pantofii erau vechi şi dezlipiţi. Miroasea a transpiraţie. Am încercat să-mi ţin respiraţia. În timp ce se încălţau, credincioşii ne studiau sceptici.

Arkan mă pregătise că discuţia avea să fie dificilă.

– Cu un imam nu se vorbeşte cum se vorbeşte cu ceilalţi oameni, spusese el.

L-am întrebat pe Arkan ce voia să spună. N-a putut să-mi explice exact. De aceea nici nu m-am mai gândit la asta.

Imamul ne-a făcut semn din cap că acum avea timp de noi. L-am urmat într-o colibă din al cărei acoperiş creşteau plante luxuriante. Un bărbat cu pielea închisă la culoare ne-a adus şase scaune vechi, din lemn. Felul în care se mişca mi se părea cunoscut. La fel şi picioarele sale murdare şi şalvarii negri. Bineînţeles! Era unul dintre tipii care ne atacaseră! Liderul lor înfăşurat. În betelia pantalonilor avea un pistol ruginit.

Mai întâi se aşeză imamul Ali Mussab. Tipul înfăşurat se aşeză în spatele lui cu braţele încrucişate. Pe frunte avea o cicatrice mare. Scaunele noastre erau aşezate în semicerc în faţa imamului, la o distanţă de aproape trei metri, reflectând astfel respectul. Am luat loc. Arkan, între mine şi Kelly. Imamul stătea atât de drept de parcă ar fi fost lipit de spetează.

– În numele lui Alah, vă urez bun venit în Sunadi, spuse el.

Arkan traduse.

Am vrut să răspund ceva politicos, dar imamul a ridicat mâna în semn că trebuia să tac.

– Necredincioşii ne-au cucerit ţara. O alianţă formată din trupe ale lumii vestice, care cred în Dumnezei care nu sunt ai noştri. Au purtat război împotriva noastră, dar poporul nostru e obişnuit cu războaiele. E un popor puternic. Mai întâi, am vrut binele necredincioşilor. Pentru că ne-au promis că o să ne elibereze. Dar nu s-au dovedit vrednici de încrederea pe care le-am acordat-o. Au adus în ţara noastră nedreptate şi haos. Mai mare nedreptate şi haos decât au domnit vreodată în Irak...

Imamul vorbea încet. Arkan a trebuit să se aplece atât de în faţă, încât aproape că a alunecat de pe scaun.

– Necredincioşii nu vor reuşi să ne distrugă morala şi să ne fure bogăţiile, traduse el mai departe. Alah ne va ajuta să-i împiedicăm să facă acest lucru. Căci credinţa în Alah ne întăreşte; credinţa în Alah şi în paradisul care-i aşteaptă pe luptătorii noştri când cad în bătălia împotriva necredincioşilor...

– Arkan, am şoptit eu deznădăjduit, întreabă-l ce vrea de la noi.

Kelly dădu din cap.

– Da, hai, întreabă-l!

– Nu poţi întrerupe un imam, răspunse Arkan încăpăţânat.

– Să-şi ţină predicile în moschee, m-am enervat eu.

Imamul înţelesese cu singuranţă disputa noastră, dar rămase calm. Numai tipul în şalvari îşi îngustă ochii ameninţător. Discursul dura deja de un sfert de oră.

– Arkan, dacă nu-l întrerupi imediat, ne ridicăm şi plecăm, ameninţă Kelly după alte cinci minute.

Arkan îşi drese vocea şi murmură ceva timid. Într-adevăr, imamul Ali Mussab se opri din vorbit. Cei doi schimbară câteva cuvinte. Apoi Arkan spuse:

– Acum puteţi pune întrebări, Mister Michael.

– *Eu* să pun întrebări? am sărit surprins. Credeam că imamul vrea să ne povestească el însuşi ceva.

– Vă rog, Mister Michael, întrebaţi, spuse Arkan aproape implorând.

– Bine, atunci.

M-am uitat la imam.

– Ali Mussab, am început eu politicos, nu vi se pare curios că o organizaţie de ajutorare construieşte o clinică în Sunadi, într-un loc unde războiul n-a făcut nici o victimă?

– Nu e niciodată ceva rău în a construi o clinică. Dar, într-adevăr, am fost surprins, a răspuns el.

– Şi nu e curios că trupele americane au înconjurat Sunadiul, dar nu-l atacă?

– Poate că americanii au înţeles că războiul este o metodă greşită. Dar, atâta timp cât americanii nu ne atacă, nu-i atacăm nici noi pe ei.

– Dar americanii au fost deja atacaţi, ripostă Kelly. Gherilele din Sunadi le-au aruncat în aer un elicopter.

Imamul scutură liniştit din cap.

– Această informaţie provine de la armata americană, insistă Kelly. Eu sunt americană.

– Nu ştiu ce vă spun prietenii dumneavoastră americani. Dar, dacă un luptător pentru pace din Sunadi ar fi aruncat în aer un elicopter, aş şti şi eu.

Imamul se uită la paznicul său, care-i dădu dreptate cu un mârâit adânc.

– Arkan, am spus eu, vreau să ştiu, la urma urmelor, care este motivul pentru care a vrut să ne întâlnească.

Imamul zâmbi blând.

– Zice că sunteţi prea nerăbdător, Mister Michael, traduse Arkan. Spune că trebuie să-i puneţi întrebarea potrivită.

– Întrebarea potrivită, am gândit eu cu voce tare şi, treptat, am înţeles regulile discuţiei. Imamul avea ceva important de spus, dar, dintr-un motiv anume, nu voia să vorbească de la sine.

– De fapt, ne interesează un singur lucru, am spus eu. Unde este Lambert?

În mână ţineam carneţelul de notiţe în care nu scrisesem nici un cuvânt în timpul discuţiei. Imamul arătă spre carneţel. M-am ridicat şi i l-am dat. Imamul mi-a luat pixul şi a început să deseneze cu mână tremurândă. Încheieturile degetelor îi erau umflate. Pe hârtie au apărut câteva case tremurate, apoi un râu şi un pod. Evident, Sunadiul. În sfârşit, imamul desenă la vest de oraş o insulă îngustă în râu. Acolo marcă o cruce cu atâta putere, încât se găuri hârtia.

– O numeşte Insula Interzisă, spuse Arkan.

Imamul îmi dădu carneţelul înapoi. Fără să-şi ia rămas-bun, se ridică şi se îndepărtă cu paşi lenţi.

35

– Insula Interzisă, murmură Steve.

– De ce s-o chema aşa? întrebă Arkan.

– Poate că Saddam a ascuns acolo o rachetă nucleară, cobi Philippe.

– Rachete nucleare în Sunadi. Kelly îşi lovi uşor fruntea cu degetele. Eşti nebun.

– Era o glumă!

Am mai rămas un pic în curtea din faţă a moscheii şi ne-am uitat la desen. Tipul cu şalvari se sprijinea de perete, la umbra colibei, şi nu ne scăpa din ochi.

– De ce nu-l întrebăm pe el, pur şi simplu? propuse Philippe.

– Pe hoţul de maşini? am răspuns eu. Bună idee!

– Care hoţ de maşini? întrebă Kelly.

– Ăsta e unul dintre tipii care ne-au atacat, explică Philippe.

– Interesant cât de închegată e mafia asta irakiană, spuse ea.

Când tipul ne-a văzut venind spre el, s-a dezlipit de perete şi şi-a dus mâna la pistolul ruginit. I-am arătat carnetul.

– Ce insulă e asta? traduse Arkan.

Nici nu s-a uitat la desen. Ne-a scrutat pe rând. Apoi a început să vorbească. Vocea îi suna aspră, dar nu lipsită de prietenie. Am prins cuvintele Saddam şi Muhabarat.

– Spune că asta a fost insula lui Saddam, explică Arkan. Nici unui cetăţean obişnuit din Sunadi nu-i este permis să meargă acolo.

– Şi ce a spus de Muhabarat? am întrebat eu.

– Că insula a fost păzită, înainte, de Muhabarat. Când a căzut Bagdadul, au fugit toţi.

– Şi apoi?

– Apoi au venit iar oameni înarmaţi şi au ocupat insula. La început n-a ştiut nimeni cine erau. Între timp, există zvonuri că ar fi cei de la clinică. A spus că mai mulţi oameni au văzut camioanele albe, mari mergând pe insulă.

Părea să fie, în sfârşit, indiciul decisiv.

– Şi cum se ajunge acolo? întrebă Philippe, deodată euforic.

Din nou, i-am arătat tipului carnetul. Mi-a arătat un loc pe malul acesta al râului.

– Acolo este un pod, explică Arkan. E un pic complicat să-l găseşti. Trebuie să mergi pe un drumeag îngust, printre câmpuri.

– Ei, o să-l găsim noi, zise Kelly cu superioritate. Cum e pe insula asta?

Răspunsul fu însoţit de o ridicare din umeri.

– Nu ştie, spuse Arkan. N-a fost niciodată acolo. Şi nici nu cunoaşte pe cineva care să fi fost vreodată acolo.

Trebuia să cerem explicaţii mai clare pentru drum. A fost nevoie de aproape o oră şi jumătate ca să-l găsim. De fapt, insula nu se vedea din şoseaua care şerpuia de-a lungul râului. Vederea era blocată de un desiş. Poate că fusese plantat acolo în mod intenţionat. Drumul prin câmp, despre care vorbise hoţul de maşini, se îndepărtase deja doi kilometri. Avea urme de cauciucuri atât de adânci, încât un automobil obişnuit n-ar fi putut trece. Arkan a înjurat de fiecare dată când a lovit baia de ulei.

În sfârşit, am parcat în spatele unui grajd dărăpănat, care ascundea cât de cât maşina. Arkan s-a vârât sub maşină, în spate, încercând să estimeze pagubele. Din moment ce încetase să înjure, am presupus că totul era în regulă cu baia de ulei.

Eu, Kelly, Steve şi Philippe ne-am pitit în spatele tufişurilor uscate, pline de spini, şi am privit insula. Avea cam un kilometru lungime şi era înconjurată de un gard de sârmă ghimpată. Se vedea şi podul. Un pod din oţel ce părea foarte stabil, dar destul de îngust.

– Chiar credeţi că poate trece un camion pe el? a întrebat Philippe.

Steve privi peste degetul mare şi dădu din cap.

– Încape la fix.

– Presimt că suntem pe calea cea bună, spuse Kelly. Dacă am şti cum e acolo! N-am nici un chef să orbecăi fără ţintă şi să pic în mâinile cine ştie căror santinele.

Am auzit zgomote în spatele nostru şi ne-am întors. Arkan venea în viteză, târându-se.

– Mister Michael, Miss Kelly, strigă el agitat, o maşină... acolo în spate!

Arătă în direcţia din care veniserăm noi.

Am întins gâtul.

– Da' nu se vede nimic.

– Ba da, norul ăla de praf. Se apropie foarte repede.

Ne-am uitat pe cer. Se vedea o dâră lungă gălbuie. Cineva gonea, probabil, ca un nebun. Lambert? Ne-am târât mai departe, spre dreapta, unde tufişurile erau şi mai dese. Peste tot erau sticle goale de plastic şi cauciucuri vechi de maşină. M-am vârât sub tufiş atât de mult până când am putut zări din nou podul. Voiam să ştiu cine venea cu viteza asta.

Acum se auzea maşina. În următorul moment a trecut în goană pe lângă grajdul în spatele căruia se afla Toyota lui Arkan. Ce noroc că o ascunseserăm! Dacă ar fi observat-o cei care goneau pe pod, am fi fost într-o mare belea.

36

În jur de ora cinci am ajuns la corturi. Olga mi-a făcut cu ochiul. Mă gândeam la ziua de ieri. Aş fi sărutat-o cu mare plăcere în semn de salut. Dar nu în faţa celorlalţi.

Aşadar, am spus doar:

– Bună.

– Bună, răspunse ea. Eşti foarte palid. S-a întâmplat ceva?

– A avut o întâlnire de gradul trei, spuse Philippe. Sau ceva de genul, în orice caz.

– Sunt aici, am început eu.

– Cine e aici?

Olga mă privi întrebătoare.

– Cei doi tipi care m-au căutat la Bagdad.

– I-ai văzut?

– Nu. Dar le-am văzut maşina. Un jeep japonez verde metalizat. Sunt foarte sigur.

– Voi unde eraţi?

Philippe îi povesti despre Insula Interzisă. Ne-am luat nişte beri. A doua înghiţitură mi s-a urcat deja la cap. Nu mâncasem nimic toată ziua şi băusem mult prea puţină apă.

– V-aţi gândit că aţi putea vedea insula pe sistemul de navigaţie din Humvee? a întrebat Olga.

– Normal, am verificat imediat, răspunse Steve. Din păcate, nu se vede decât un colţişor. Dacă nu ştii că e o insulă acolo, nu ţi se pare nimic neobişnuit.

Olga mă privi.

– Şi ce e cu fotografia din satelit pe care ai adus-o?

Am scuturat din cap.

– Negativ!

– De unde o ai?

– Păi, din camera aia de hotel...

– Nu. Vreau să spun, unde era salvată.

– Pe un card, am răspuns eu.

– Îl mai ai?

– Sigur!

Îl păstram în etuiul ochelarilor de soare. De când eu şi Philippe fuseserăm atacaţi, nu mai aveam ochelari de soare. Etuiul era în torpedoul maşinii lui Arkan. Când l-am rugat să-mi dea cheia, a sărit imediat.

– Mă duc eu îndată, Mister Michael!

Olga îşi luă laptopul şi-l puse pe cutia de aluminiu a lui Steve. Cardul se potrivea într-o fantă pe laterală. Un sunet înfundat semnaliză că pornea calculatorul. Când s-a luminat ecranul, pe fundal a apărut un bărbat. Înalt, brunet, plin de muşchi. Stătea pe o motocicletă. Am simţit o strângere de inimă. Sigur nu era fratele Olgăi.

Mi s-a părut că se simţea prost că văzusem imaginea. Mişcă repede cursorul mouse-ului. Apăru în câteva secunde imaginea de sus a Sunadiului peste faţa tipului.

– Imaginea asta cu siguranţă e mai mult decât o fotografie, spuse Olga pe un ton de cunoscător. Rezoluţia e mult prea mică pentru cantitatea de date existentă.

– Înţeleg, spuse Steve.

N-aveam idee despre ce vorbeau cei doi. Mă miram doar că nu dăduse Kim peste asta. Doar *el* era *tăticul computerelor*. Pe deasupra, mai era şi japonez.

Steve se apleacă spre ecran.

– Ce format e ăsta?

– Nu ştiu încă, răspunse Olga. Sper să găsesc un program cu care să-l deschid... OK, am găsit!

Dădu clic pe fotografie. Exact în locul unde se vedea un colţ de insulă. Se compunea o nouă imagine. Foarte încet. Un desen. Puteam recunoaşte contururile insulei. Era un plan al insulei.

– Uau! mi-a scăpat. Acum mi-e clar de ce Gröber a ascuns cardul atât de bine.

Văzută de sus, insula avea forma unei chei îndreptate împotriva curentului. Era brăzdată de o şosea care pornea de la pod. La stânga şi la dreapta şoselei erau desenate două dreptunghiuri maro. Pe ele scria *quarters*, „cantonamente". Şoseaua se sfârşea într-un dreptunghi albastru. Inscripţia era *„palace"*.

– Un palat, spuse Philippe sceptic. Nu ar fi trebuit să-l vedem de pe mal?

– Păi, cu copacii ăia înalţi... spuse Steve. Şi nici nu trebuie să fie un palat mare.

– Un moment, interveni Olga. Mai e ceva.

Mişcă uşor cursorul peste cuvântul *„palace"*. Dreptunghiul albastru se făcu roşu. Olga apăsă butonul din stânga al mouse-ului şi o altă fereastră se deschise. De data asta, un plan de fundaţie. Pe el scria *basement*, „subsol". Părea destul de mare. Am numărat douăsprezece încăperi în care se intră din două coridoare. O săgeată indica intrarea. Era plasată în partea din spate a palatului.

– Asta trebuie să fie! spuse Kelly. Dacă nu, mă convertesc la islamism!

Se holbă la ecran cu ochii mari.

– Mâine-noapte mergem! A sosit *ziua cea mare!*

37

Sperasem să pot petrece în seara asta câteva minute singur cu Olga. Dar n-a ieşit nimic. La lăsarea întunericului, cerul s-a acoperit treptat. În jur de ora nouă, mi-a căzut pe ceafă primul strop de ploaie. De atunci n-au trecut nici două minute până când s-a produs o rupere de nori, cum nu mai văzusem vreodată.

Picăturile răpăiau cu atâta putere pe pământ, că nu ne mai puteam înţelege decât prin ţipete. Adâncitura în care se aflau corturile noastre s-a umplut imediat cu apă. În scurt timp, ne-a ajuns până la glezne. Cortul lui Philippe a fost primul care s-a prăbuşit. Al meu a mai rezistat dezlănţuirilor naturii doar cinci minute în plus. Ne-am adăpostit repede hainele şi echipamentul tehnic. Am pus totul în portbagaj şi pe bancheta din spate a maşinii lui Arkan. Unul dintre aparatele de fotografiat ale Olgăi a căzut în noroi. Philippe şi-a sacrificat eşarfa ca să-l şteargă. Fără ea arăta de parcă ar fi fost gol.

Ploaia părea să nu se mai sfârşească. La miezul nopţii, eu, Kelly, Steve, Philippe şi Olga stăteam în Humvee. Olga în faţă, iar eu în spate. Vorbeam puţin. Eram mort de oboseală. Mi se închideau mereu ochii. Dar dormitul nu intra în discuţie. Stăteam prea incomod. În plus, picura prin acoperiş. Scaunul meu era deja foarte ud. Şi fundul, la fel. Distingeam în faţa

noastră Toyota lui Arkan. Prin ceaţă, desluşeam silueta lui Arkan şi a lui Nadine. Păreau să discute cu înfocare. Philippe făcu câteva glume porcoase pe seama feciorei lui Arkan. În mod normal, m-ar fi deranjat. Dar în acel moment, nu.

Aş fi stat cu plăcere în Toyota în locul lui Arkan. Împreună cu Olga. Aş fi întrebat-o despre tipul cu motocicleta. Nu puteam să neg că imaginea mă tulburase foarte mult. Într-un final, am adormit totuşi. Când m-am trezit, încă ploua. Mi-a trebuit ceva timp până să-mi dau seama cât era ceasul. Patru şi ceva. Dormisem mai mult de o oră, cu capul sprijinit pe umărul lui Philippe. Cineva sforăia uşor. Era Olga. Mă durea ceafa. Mi-am eliberat braţele ca să mi-o masez. Fundul mi-era atât de ud, încât mă luase cu frig. Până s-a crăpat de ziuă n-am mai închis un ochi.

Pe la şase s-a oprit, în sfârşit, ploaia. Ni se terminase butelia de la aragazul de voiaj. Asta însemna că nu ne puteam face cafea. Şi astfel, dimineaţa era complet ratată. La vederea taberei noastre, m-am gândit la imaginile pe care le difuzau uneori la ştiri despre furtunile care măturau Florida. Cortul meu era căzut în noroi ca o cârpă enormă. A durat o veşnicie până să adun toate piroanele, şnururile şi barele. M-a ajutat Nadine.

La un moment dat mi-a spus:

– N-am un sentiment prea bun.

Eu nu ascultasem cu atenţie.

– Ce spui?

– Mă înspăimântă ceea ce avem de gând. Dacă aş fi ştiut dinainte, n-aş fi acceptat slujba.

O înţelegeam. Nici eu nu mă simţeam prea bine, dar, dacă aveam succes cu articolul, urma să devin un erou. Cel puţin la mine în redacţie. Făcând abstracţie de nenorocitul de Pinochet. Pentru Nadine, nu era nimic altceva decât un risc. Şi pentru Arkan la fel. De fapt, trebuia să le fim mult mai recunoscători pentru ceea ce îşi asumaseră ei, numai pentru ca nişte jurnalişti ambiţioşi să-şi scrie marele articol. Articolul de prima pagină.

– Dar cum de lucrezi ca interpretă pentru CNN? am întrebat eu. Aveai nevoie de bani?

– A, nu. Nu mă interesează banii.

– E bine că poţi spune asta.

Nadine scoase încă un piron din mocirlă cu degetele ei subţiri. Pentru asta îngenunche în loc să se aplece.

– După asta se cunoaşte o doamnă, îmi explica mie bunica, atunci când eram copil.

Mi-am dat seama că, până atunci, de-abia dacă schimbasem o vorbă cu Nadine despre lucruri personale. Era simpatică, dar, cumva, nu făcea parte din lumea mea.

– Am făcut-o din spirit de aventură, spuse ea. Da. Din spirit de aventură. Apoi adăugă repede: Ştiu că sună tâmpit. Dar probabil nu poţi să-ţi imaginezi cum este să fii fiica unui libanez bogat.

– Nu, nu pot.

– Tatăl meu are o firmă de construcţii. În mare parte din timp, este în Arabia Saudită pentru că acolo are multe comenzi de la şeici. De fapt, eu aş fi vrut să studiez. Dar el este împotrivă. Spune că n-am nevoie să lucrez. Aşa că stau aproape tot timpul acasă în vila noastră. Şi la sfârşit de săptămână merg de la o petrecere la alta.

– Nu sună aşa de rău.

– Da, dar e plictisitor de moarte.

– Şi de unde o cunoşti pe Kelly?

– Eram în Iordania, în vizită la nişte prieteni. Am cunoscut-o la hotel. Cu două zile înainte de plecarea în Irak. Interpretul ei tocmai renunţase. Nimeni nu mai vrea să lucreze pentru americani de când se trage în ei peste tot în Irak. Kelly m-a întrebat dacă vreau slujba. Am acceptat imediat.

– Şi tatăl tău?

Îşi şterse noroiul de pe mâini.

– Este furios la culme. Dacă m-ar fi văzut înainte de plecare, precis m-ar fi încuiat. Alaltăieri am vorbit cu el la telefon pentru prima dată după patru săptămâni.

– Şi?

– A spus că, dacă mi se întâmplă ceva, o să cumpere CNN-ul şi o să întrerupă emisia.

Adunasem bucăţile din cortul meu. Am căutat un loc mai uscat unde să-l putem instala din nou. Nadine mi-a dat piroanele.

– Aş vrea să te întreb ceva despre Arkan, am spus eu.

– Ce?

– Cred că te place.

– Doamne, Arkan! Îşi dădu pe spate părul brunet. N-am avut niciodată un prieten musulman. Arkan e drăguţ şi bine-crescut. Tata însă îmi spune mereu: „Niciodată să nu te căsătoreşti cu un arab. Caută-ţi un american. Mai bine, un european".

N-am mai întrebat mai departe. Se pare că prima mare dragoste a lui Arkan stătea sub semnul unei stele nenorocoase.

Toată dimineaţa n-am schimbat nici un cuvânt cu Olga.

38

Seara, devreme, în *ziua cea mare* l-am văzut pe Arkan rugându-se pentru prima oară în prezenţa tuturor. Îngenunchease pe covorul lui high-tech, cu busolă, în faţa radiatorului de la Humvee, şi murmura versetele din Coran.

Când a terminat şi a băgat covorul sub scaunul şoferului din maşina sa, mi-a spus:

– M-am rugat şi pentru dumneavoastră, Mister Michael.

– Ţi-e frică? l-am întrebat.

– Nu. Se gândi puţin. Ba da, un pic.

– Am împachetat în rucsac biscuiţi, ton şi apă. Nu putea prevedea nimeni cât de lungă avea să fie noaptea. Mi-am luat şi haina de ploaie. Cerul era în continuare cenuşiu. Steve îşi căuta, înjurând, aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte. Nu-şi mai amintea unde îl ascunsese de furtună. În sfârşit, l-a găsit în frigider, la un loc cu berea. Olga îşi verifică aparatele de fotografiat. Nikonul supravieţuise de minune căzăturii în noroi.

N-am fost foarte surprins când Nadine a anunţat că nu vrea să vină cu noi. Ce m-a surprins însă a fost reacţia lui Kelly. Părea plină de înţelegere. De când ştiam de insulă şi descoperisem planul, Kelly era mult mai relaxată. Stătea în faţa trusei cu

farduri, fredona o melodie și își aplica machiajul. Apoi copie planul subsolului palatului din computerul Olgăi.

În jur de ora șapte am pornit. M-am înghesuit pe bancheta din spate cu Philippe, Olga și Kelly. Steve stătea în față. Arkan își luă rămas-bun de la Nadine atâta, încât Philippe a strigat, la un moment dat, nerăbdător:

– Hai odată, că nu mai avem aer aici în spate.

Pe farurile Toyotei era un strat atât de gros de noroi, încât nu mai dădeau decât o lumină difuză. După ce Arkan a trecut peste două gropi pentru că nu le-a văzut și ne-a zdruncinat zdravăn, a lăsat-o mai moale.

– Poți să mergi un pic mai repede? întrebă Philippe. Sau visezi la Nadine?

Atât cât îmi permitea înghesuiala, i-am tras lui Philippe un cot în coaste. Rânji. Arkan nu răspunse și acceleră. Am văzut cum ochii lui ne urmăreau în oglinda retrovizoare.

– Ei, și ce e cu tine și Nadine? reluă Philippe. V-ați sărutat deja? Sau poate că ați și...

– Termină, am spus eu.

– Da' nu poate omul să întrebe, nu se lăsă Philippe.

– Dar nu acum, Philippe, spuse Olga serioasă.

Arkan se prefăcea că nu-l interesa schimbul lor de replici. Dar culoarea feței spunea clar cât de penibil se simțea.

Am făcut un ocol pe la clinică. Nu se vedea nici țipenie, dar amândouă camioanele albe ale IGRI erau încă acolo. Stratul de nori se mai subțiase, iar luna strălucea din când în când printre ei. Când am cotit pe drumul prin câmp spre pod, Arkan aprinse pozițiile și merse iar încet. Am simțit cum Olga își puse mâna pe pulpa mea stângă. Când am primit un ghiont din partea cealaltă, am știut că lui Philippe nu-i scăpase mișcarea. „Sper să nu facă vreo remarcă tâmpită", mi-am zis.

Arkan parcă mașina din nou în spatele grajdului dărăpănat. Când s-a oprit motorul, domnea o liniște de mormânt. Trântitul portierelor mi s-a părut o salvă de tun, iar clinchetul cheilor lui Arkan, un dangăt de clopot.

– Nu puteţi face mai puţină gălăgie? şopti Kelly.

M-am oferit să car aparatul Olgăi. A refuzat. Ca de obicei, pe fiecare umăr îngust îi atârna câte un Nikon. Steve merse înainte. Îşi legase aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte în mod ingenios de frunte. Aparatul în sine nu era mult mai mare decât un binoclu. Îl încercasem şi eu. Incredibil cât de bine se vedea. Totul apărea într-o lumină verzuie strălucitoare.

– Atenţie, băltoacă, şopti Steve.

Am urmat drumul prin câmp. Ţârâiau câteva insecte. Simţeam un miros putred. Cu cât ne apropiam de râu, cu atât devenea mai puternic. Am ajuns imediat la pod. Văzut de aproape, era mai lat decât credeam. L-am traversat unul câte unul, ghemuiţi. Fiecare dintre noi a pornit la interval de exact două minute după cel de dinainte. Voiam să fim siguri că nu ne observă nimeni.

Pădurea de pe insulă consta din lămâi şi portocali. Se simţea mirosul lor. Frunzele ne acopereau urmele paşilor. Şoseaua către palat era asfaltată şi în stare bună. Eu eram ultimul. Ştiam de pe vremea când eram în armată că ultimul dintr-o echipă de cercetare era cel mai expus. Încordaţi, ascultam în întuneric. Pe undeva trebuiau să umble nişte santinele. Dar nu auzeam nimic. În curând, în stânga şi în dreapta a apărut câte o baracă plată. Aşa cum indica planul. Probabil că aici fuseseră încartiruite unităţile Muhabaratului. În faţa barăcii din dreapta era caroseria tăiată a unui jeep militar. Nu ardea nicăieri nici o lumină.

După cum ne aşteptam, şoseaua ducea până în faţa palatului. La Bagdad văzusem deja atâtea palate ostentative ale lui Saddam, încât acesta aproape că m-a dezamăgit. Avea numai două etaje şi semăna cu o cutie de pantofi. Dar în stânga şi în dreapta intrării erau două coloane mari şi o scară supradimensionată în aer liber. Iniţialele sale lucrate cu miile în gardul de fier forjat din jurul clădirii ne-au confirmat imediat că era vorba despre un palat al lui Saddam.

– Şi, cică, nimeni din Sunadi nu ştia de asta, şopti Olga dând din cap.

– Cei care ştiau au preferat să tacă, răspunse Arkan. Sub Saddam am învăţat să tăcem.

Palatul era învăluit în întuneric, cu excepţia unei luminiţe slabe la o fereastră de la parter. M-am uitat la ceas. Nu era nici nouă. Ceva nu era în regulă.

Ne-am apropiat de gard. Steve purta încă aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte.

– Pot să mă uit? am întrebat.

– Sigur.

Lumina verde era atât de puternică, încât a durat ceva să mă obişnuiesc cu ea. Am reglat contrastul şi am cercetat răbdător împrejurimile. Am văzut straturi de flori aliniate şi o alee de acces pavată cu prundiş deschis la culoare. Forma un semicerc în stânga palatului. Se vedea şi o fântână, cam de prost gust, cu heruvimii grăsuţi. Palatul în sine era împodobit cu reprezentări din istoria religiei islamice, ziua în care lui Mohammed i-a apărut Arhanghelul Gavriil şi sosirea lui Mohammed în Medina.

Apoi am descoperit două santinele. Purtau kalaşnikovuri şi patrulau de-a lungul gardului cam la trei sute de metri de noi. Bărbaţii erau încă în cealaltă parte a curţii, dar apoi au schimbat direcţia şi au venit drept spre noi.

– Jos! am şoptit.

Ne-am trântit la pământ. Fundaţia gardului era ca un zid, suficient de înaltă încât să nu ne vadă cineva în spatele ei. Mi-am simţit inima bătându-mi nebuneşte în momentul în care am auzit paşii bărbaţilor în imediata apropiere. Vorbeau încet.

Luna ieşi preţ de câteva secunde dintre nori. Am ridicat capul. Am mai apucat să văd siluetele celor doi bărbaţi dispărând în spatele palatului. Ne-am ridicat.

– Cum ajungem dincolo? întrebă Philippe. Privi spre vârfurile aurite cu care era încoronat gardul pe toată lungimea lui. Căţăratul nu intra în discuţie. N-am chef să-mi pun ouăle la frigare.

39

Ne-am retras lângă baraca în fața căreia zăcea caroseria jeepului militar. Nu mai rămăsese decât scheletul. Fără cauciucuri, fără scaune, fără motor. Baraca era părăsită. Ușile și ferestrele erau deschise. Trei trepte duceau la intrare. Ne-am așezat.

– Arkan, ce au spus cele două santinele? am întrebat eu.

– Că Mahmud e un idiot.

– Cum? Cine o fi Mahmud?

– Mahmud a stricat generatorul de curent electric. Despre asta vorbeau santinelele.

– De aia e totul cufundat în întuneric la palat, am presupus eu. Au mai spus altceva?

– Că generatorul trebuie reparat neapărat până la miezul nopții.

Era zece fără ceva.

– Asta ar însemna că se întâmplă ceva important în noaptea asta, trase Steve concluzia.

Kelly se ridică și căscă.

– Deci trebuie să fim în formă, spuse ea și scoase un tubuleț din buzunarul pantalonilor. Conținea tablete. Băgă una în gură.

– Ce e asta? o întrebă Olga.

Kelly ne întinse tubul.

– Cine se teme că ar putea adormi, ar trebui să ia una.

– A, n-are ce să strice, spuse Philippe şi luă una.

În ceea ce privea drogurile, n-avea nici o reţinere.

Eu eram sceptic.

– De unde e chestia asta?

– Invenţie a armatei americane, explică Steve. Îi menţine treji în luptă pe băieţii noştri timp de patruzeci şi opt de ore.

– Are efecte secundare?

– Încă n-a murit nimeni de la el.

– Eu nu mă ating de chestia asta, decise Olga.

Arkan dădu din cap aprobator.

– Ce-i cu tine? întrebă Steve.

– A, eu iau una, am hotărât.

La scurt timp am adormit.

Când m-a zgâlţâit Olga, trecuse de ora unu. Acum luna strălucea cu putere. Aproape toţi norii se împrăştiaseră. Transpiram. Îmi simţeam spatele ud sub haina de ploaie. Am scos-o şi mi-am legat-o în jurul şoldurilor. Printre copaci vedeam că, acum, erau luminate mai multe camere din palat.

– Auzi? întrebă Olga şi arătă spre şosea.

Un zgomot înfundat de motor anunţa că se apropia un vehicul. Nu ne făcuserăm nici un plan cum să ajungem în curtea palatului. După părerea mea, era oricum imposibil. Santinelele cu kalaşnikovurile îmi anihilaseră curajul. La un moment dat, lui Steve i-a venit ideea să aşteptăm până când trecea unul dintre camioanele IGRI.

– Ne urcăm pur şi simplu pe remorcă şi intrăm, propusese el.

Ce plan ţăcănit! Chiar dacă, în timpul petrecut în Irak, mă simţisem o vreme ca Rambo, ştiam care-mi sunt limitele. Dar toţi erau atât de hotărâţi, încât n-am mai zis minic. Nu voiam să fiu eu laşul.

Zgomotul motorului se intensifică. Suna foarte înfundat. Ca venind de la un camion greu. Steve îşi luă camera de luat

vederi şi se ridică. Arătă spre jeepul care era cam la douăzeci de paşi depărtare.

– Veniţi, putem să ne ascundem în spatele lui.

– Doar nu... am şoptit eu.

Dar deja o luase la fugă. Şi noi, după el. Am îngenuncheat lângă roată şi m-am uitat peste capotă pe şosea. Lumina farurilor orbitoare care se apropiau de noi a îndepărtat şi ultima îndoială. Spre palat venea un camion IGRI. Şi nu se grăbea. M-am uitat la Philippe. Era încordat, pregătit să sară. Steve îşi strânse camera în braţe ca pe un copil. Olga mă bătu pe umăr şi îmi dădu în sfârşit unul din aparatele Nikon. Arkan murmură ceva ce am considerat a fi o rugăciune.

– Acum, şuieră Kelly când camionul era în dreptul nostru.

Ca la o invitaţie de a urca în remorcă, vântul desfăcu prelata din spate. Kelly a făcut un pas pe bara de protecţie, s-a agăţat de ea şi a reuşit. I-a luat camera lui Steve, care îşi urcă agil trupul musculos pe platformă. Au urmat Olga şi Philippe. Philippe a profitat de ocazie pentru a o sprijini pe Olga cu o mână puternică pe fund.

Eu şi Arkan stăteam încă ghemuiţi în spatele caroseriei jeepului.

– Haide, am spus eu.

Arkan rămase ca înfipt în pământ.

– Ce e?

– Nu pot, şopti Arkan.

Camionul ajunsese între timp aproape de marginea pădurii. De acolo era câmp deschis între palat spre şosea. Oricine alerga în urma camionului putea fi văzut.

– Nu pot, Mister Michael, imploră Arkan.

Era prea târziu pentru discuţii. Am sărit şi l-am lăsat în urmă.

40

Când s-a oprit camionul, mi-am ținut respirația. Motorul huruia în gol. Inima îmi bătea nebunește.

Remorca era goală, în afară de un morman de pături de pâslă. Păturile erau puse foarte în față. Chiar în spatele cabinei. Ne-am ascuns sub ele. Am simțit fundul lui Kelly pe genunchiul meu.

– Unde e Arkan, șopti ea. A făcut pe el?

– I-a fost frică.

– Arab. Toți sunt niște lași.

De-afară mi-au ajuns la ureche câteva frânturi înfundate de cuvinte. Am scos capul de sub pături. Prelata de peste remorcă avea mici găuri laterale. Semănau cu niște stele. M-am uitat afară printr-una. Eram în fața gardului. Cele două santinele care patrulaseră mai înainte pe lângă noi vorbeau cu un alt bărbat. Probabil cu șoferul. Acum am fi avut nevoie de Arkan. Dar nu puteam să mă supăr pe el când eu însumi fusesem cât pe ce să dau înapoi.

Philippe scoase capul de sub pătură.

– Înțelegi ceva? am șoptit eu.

– Vorbesc despre un subsol. Şi despre şeful lor. Spun mereu cuvântul şef.

– Lambert, precis.

Philippe dădu din cap.

Bărbaţii se despărţiră. Poarta grea se deschise. Când şoferul accelera, din remorcă ieşi un nor de vapori de motorină. Olga nu-şi putut stăpâni o tuse puternică.

– Trebuie să fie de rău, spuse Philippe. A dispărut ceva, dar n-am înţeles ce.

– Nu ştiam că vorbeşti arabă, recunoscu Kelly.

– Doar câteva cuvinte, răspunse Philippe.

– Totuşi, e foarte util.

Cred că asta era prima dată când cei doi schimbaseră câteva cuvinte prietenoase.

Camionul viră la stânga, şi apoi, 180 de grade la dreapta. Prundişul scârţâia sub cauciucuri. Şoferul a mai făcut câteva manevre, apoi a oprit motorul. Frânele se goliră de aer cu un scârţâit. Am auzit portiera trântită, iar apoi – câţiva paşi.

Apoi s-a lăsat liniştea. Am aruncat păturile de pe noi şi ne-am strecurat cu mare atenţie spre ieşirea din remorcă. Metalul gemea sub greutatea noastră. Kelly ridică prelata. Ne aflam în spatele palatului. Două reflectoare instalate pe stâlpi inundau zidurile cu o lumină caldă.

– Uite!

Steve mă trase de tricou.

Am scos un pic capul afară. În dreapta camionului era parcată o maşină de teren verde metalizat, model japonez. Deci aici erau cei doi tipi.

– Ce facem acum? întrebă Philippe.

Am arătat spre fântâna pe care o văzusem mai înainte de la gard. Părea să nu fie apă în ea.

– Ar fi o ascunzătoare bună.

– A, nuuu, oftă Kelly. E mult prea departe.

– Dar nici aici nu putem să rămânem.

– Nici nu vreau asta.

– Şi ce vrei să faci? întrebă Olga.

– Păi, ce? Intru în palat. În subsol. Voi nu vreţi asta?

Nu răspunse nimeni. Probabil că fiecare se gândea în sinea lui ce riscuri implica o chestie ca asta. În ceea ce priveşte disponibilitatea mea de a risca, îmi depăşisem deja de mult limitele. Situaţia avea ceva ireal. De parcă mă vedeam pe mine însumi pe ecranul unei săli de cinematograf.

Puteam vedea scările care duceau la subsol. Şi uşa de la subsol. O dâră de lumină trăda faptul că era doar proptită, dar nu închisă. Kelly trase repede prelata de parcă ar fi împins-o un arc interior. Lăsă doar o crăpătură. Un bărbat urca scările. Pe nas avea nişte ochelari cu lentile groase şi rotunde. Avea un kalaşnikov. Se vedea că e nervos şi căuta ceva împrejur. Evident, aştepta pe cineva.

Am îngenuncheat. Olga se sprijini de spatele meu. Era un moment nepotrivit pentru astfel de gânduri, dar îmi plăcea să-i simt sânii. N-a fost nevoie să aşteptăm nici un minut ca să aflăm ce-l făcea pe chelios să fie atât de nervos. Un minibus Volkswagen veni cu viteză şi frână brusc. Cauciucurile derapară pe prundiş. Maşina opri aproape de chelios.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă Philippe.

Nu vedea nimic, pentru că stătea Steve în faţa lui.

– Lambert, am şoptit eu.

Era microbuzul său Volkswagen, alb, cu tracţiune patru ori patru, care fusese în faţa bungalow-ului din Bagdad. Cheliosul încetă să mai urle în aparatul de emisie-recepţie. La volan se vedea corpul masiv al lui Lambert. A durat o vreme până când a reuşit să iasă din microbuz. Venise şi soţia lui. Purta îmbrăcăminte de safari, ca atunci când îi vizitasem eu. Avea părul ciufulit. Pe lângă toate lucrurile, acum îi atârna la brâu şi un pistol. Lambert s-a postat în faţa cheliosului şi şi-a încrucişat braţele peste piept. Umbra pe care o arunca în lumina farului microbuzului era lungă de vreo treizeci de metri.

– Idioţi nenorociţi! răcni el în engleză.

Cheliosul se făcu mic.

– Dobitocilor, aţi încărcat o cutie în alt camion!

– Noroc că s-a găsit, şefu', răspunse cheliosul sfios. Totul e în ordine.

Philippe înţelesese deci bine. Era scandal pentru că dispăruse ceva. O cutie.

– Nu e nimic în ordine! Cutia e în drum spre Iordania! Deşi e declarată pentru Siria.

– Atunci o descărcăm şi o aducem înapoi aici, propuse cheliosul.

– În ţara asta de rahat e război civil, în caz că n-ai observat. Lambert nu se mai stăpânea deloc. Ieri, cineva a aruncat în aer cartierul general al ONU, săptămâna trecută au fost atacate trei convoaie cu ajutoare. Şi tu vrei să plimbăm marfa de colo, colo de parcă ar fi păsat pentru bebeluşi? Acum de-abia mai găsim oameni pe care să-i trimitem ca escortă.

– Şi dacă facem alte documente pentru cutie? întrebă cheliosul.

Lambert nu răspunse.

În schimb, spuse nevastă-sa:

– Nu se mai poate. Avea o mapă roşie sub braţ pe care i-o dădu cheliosului. Pe un ton obişnuit să dea ordine continuă: Ne întoarcem într-o oră. Atunci terminăm ultima livrare. Pregăteşti totul. Şi încă ceva, Mahmud: fără alte greşeli!

Deci el era Mahmud. *Idiotul* care stricase generatorul de curent. Dădu din cap cu abnegaţie şi rămase înfipt acolo până când microbuzul lui Lambert se depărtă în trombă. În sfârşit, îşi şterse chelia cu o batistă şi dispăru înapoi în subsol. Lăsă uşa deschisă.

– Un Gröber mort nu va mai face alte hârtii, comentă Philippe.

– Trebuiau să se gândească la asta mai devreme, am spus.

– A, problema asta cu cutia se rezolvă şi cu câteva sute de dolari bacşiş, fu de părere Kelly.

– Se zice că vameşii iordanieni sunt greu de mituit, răspunse Philippe.

– Arabi incoruptibili? Kelly pufni. De parcă ar exista aşa ceva.

– Şi dacă totuşi e aşa, i-ar putea face greutăţi lui Lambert, am spus eu. În locul lui aş arunca pur şi simplu cutia în deşert.

– N-ai de unde să ştii ce e înăuntru, spuse Olga. După cât era de nervos, conţinutul trebuie să fie al naibii de valoros.

– Trebuie să intrăm în subsol, spuse Kelly. Neapărat. Despături planul clădirii. Noi suntem aici, murmură ea, aici e intrarea. Aş propune să cercetăm mai întâi partea asta.

Degetul ei arătător încercui coridorul din stânga.

– Şi dacă le picăm în mână santinelelor? am obiectat eu. Unde e comoara cu siguranţă sunt şi santinele.

Kelly scutură foarte hotărâtă din cap.

– Acum am ajuns până aici. Vrei să renunţi? Doar ai auzit ce a spus Lambert: „... Apoi facem ultima livrare". Ultima! Înţelegi, Michael? Nu mai putem aştepta. Trebuie să acţionăm în noaptea asta.

41

Aveam gâtul uscat. Mi-era groaznic de sete. Probabil de la tabletă. Mi-aş fi băut sticla cu apă dintr-o suflare, dar m-am mulţumit cu câteva înghiţituri. Simţeam de acum că trebuie să merg neapărat la toaletă.

Era două fără ceva, şi Lambert plecase de un sfert de oră. Priveam uşa subsolului din ascunzătoarea noastră din remorcă. O santinelă a intrat la un moment dat, dar a ieşit imediat. Apoi, câteva minute nu s-a întâmplat nimic, până când, brusc, s-a făcut întuneric. Se stinseseră reflectoarele de pe stâlpi. Nici în palat nu mai ardea vreo lumină. Îu auzeam pe bărbaţi înjurând. Probabil că generatorul îşi dăduse din nou duhul.

– Asta e şansa noastră, spuse Kelly. Mă împinse la o parte. Era clar ce voia să spună cu asta: ori vii cu mine, ori CNN face reportajul fără tine. S-a dat prima jos din remorcă.

Unul după altul am alergat la scară.

Nu bănuiam că ne vedea cineva dintr-o cameră de la etajul al doilea al palatului, situată pe colţ.

Subsolul nu era o simplă pivniţă, ci un buncăr. Pereţi masivi din beton, uşi de oţel de minimum douăzeci de centimetri grosime cu încuietori grele. Era întuneric beznă. Steve

preluă conducerea. El avea aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte. Aveam şi lanterne la noi, dar, deocamdată, era mai sigur să nu le folosim. Pipăiam mereu după Philippe, care mergea înaintea mea. Nu spuneam nici un cuvânt. Era o linişte de mormânt. Părea că suntem singuri.

Am percheziţionat repede prima parte a subsolului. Ce înseamnă că am percheziţionat-o? Am străbătut coridorul, iar Steve a încercat să vadă care uşi sunt descuiate. Una singură s-a deschis, care dădea într-o cameră goală. Restul erau încuiate.

Am ajuns în al doilea coridor. Cel din dreapta, văzut de la uşa subsolului. Mi-am dat seama imediat că trebuie să fie un coridor special. Picioarele mele atingeau un cu totul alt fel de podea. Se simţea moale. De parcă ar fi fost acoperită cu un covor. Covor într-un buncăr – foarte neobişnuit.

De data aceasta, prima uşă s-a deschis imediat. Steve se uită mult timp înăuntru. Apoi şopti:

– Haideţi, fraţilor! Trebuie să vedeţi asta!

Am intrat încet în cameră. Eu, ultimul. Steve ne dădu aparatul pentru vizibilitate pe timp de noapte.

– O nebunie, murmură Kelly.

– Incredibil! dădu din cap Olga.

– Nu se poate aşa ceva! exclamă şi Philippe.

Apoi a venit rândul meu. Ne aflam în faţa unui pat dublu cu baldachin susţinut de stâlpi înalţi. Pe podea erau mai multe covoare unul peste altul. Nu mă pricepeam la covoare, dar le-am luat drept covoare persane. Pereţii erau tapetaţi. Tapetul purta iniţialele lui Saddam Hussein. Era dormitorul lui. Lângă pat erau atârnate două portrete de-ale lui, în ulei. Unul într-o postură eroică cu *kaffiyeh* şi ochelari de soare, celălalt ca războinic, în spatele unui kalaşnikov. În lumina verde a aparatului pentru vizibilitate pe timp de noapte, Saddam arăta ca un monstru, cu mustaţa sa deasă şi neagră.

– Atenţie! Aprind lanterna, spuse Kelly.

Am stins celălalt aparat. În lumina normală, camera arăta şi mai dezgustător. Şi mai ostentativă. Auriul era culoarea care

domina. M-am gândit că poate e normal să-ţi dezvolţi astfel de gusturi când ajungi dintr-un simplu cioban un dictator.

– Hei, ia uitaţi-vă! Philippe arăta un televizor cu videorecorder. Îşi aprinsese lanterna. Şi casete! *Apocalipsa acum, Armageddon, Platoon* – şi astea? Luă două casete fără inscripţii pe ele şi căută titlurile. Precis sunt filme sexy. Depravat bătrân!

Philippe rânji larg.

Probabil că avea dreptate. Colegii de la BBC găsiseră filme porno într-un alt palat, în dormitorul lui Saddam. Chiar îndeplinea toate clişeele la care te aşteptai de la un om al puterii. Se spune că a fost căsătorit de şaptesprezece ori. Palate ca ăsta de aici construise şi decorase cu sutele. În cele mai multe dintre ele nu intrase vreodată.

O uşă dublă de lemn dădea din dormitor în baie. Aici domina o cadă din marmură neagră. Toaleta şi chiuveta erau tot din marmură, iar robinetele – aurite.

– Trebuie să fac pipi, am spus eu.

– Poftim. Philippe rânji. Aşa o să poţi povesti acasă: „Am stat pe WC-ul lui Saddam".

– Dar nu când vă uitaţi voi toţi. Întoarceţi-vă!

Am făcut pipi un minut în şir. Mi-era neplăcut că toţi auzeau şiroitul. Dar după aceea m-am simţit ceva mai bine.

Următoarea cameră era sufrageria. Nu se vedea imediat. Cineva trăsese canapelele, fotoliile şi mesele la perete şi le îngrămădise unele peste altele. Din tavan atârna un candelabru masiv, mult prea mare pentru camera respectivă.

Kelly lumină podeaua. Erau cutii de jur împrejur. Mici, mai mari, foarte mari. Nu erau lăzi de lemn cum mă aşteptasem eu, ci cutii de aluminiu.

– Doamne, spuse Kelly. Vocea îi suna răsfrânt. Cred că am găsit.

Cutiile purtau inscripţia „IGRI" sau *„medical supply"*.

Am început să le număr. La douăzeci şi cinci m-am oprit. Unele aveau lacăte mari. Dar cu cheile încă în ele. Părea că

pregătise cineva cutiile pentru transport, dar apoi fusese deranjat. Probabil când a căzut curentul. Philippe deschise una dintre cutii. Una dintre cele mari. Capacul era întărit în interior cu material sintetic.

– Comandă specială, spuse Steve, care se pricepea la aşa ceva.

În cutie se vedea talaş. Era atâta praf, că mi-am tras tricoul peste gură şi peste nas. Braţele lui Philippe se afundară în talaş. Ţinea lanterna cu dinţii. Brusc, faţa i se lumină. Orice ar fi găsit, era ceva greu. Gemu când îl ridică. Apăru capul animalului. Cu coarne.

– Ajutaţi-mă!

Steve îi luă lui Philippe obiectul din mâini. Sculptura era din bronz sau ceva de genul ăsta. Un taur cu aripi. Avea mai bine de cincizeci de centimetri înălţime. Arăta excepţional. Şi precis era valoros.

– Ei, ia uite ce am găsit noi aici, spuse Kelly. Hai, Steve, trebuie să filmezi asta.

Steve îşi puse camera pe umăr. Sub obiectiv era fixat un bec. Când îl aprinse, camera era luminată ca ziua.

Kelly deschise următoarea cutie. Scoase din ea un vas de aur. Un soi de cană de ceai fără toarte. Ornamentele înfăţişau lei fugind. Mi se părea că mai văzusem obiectul într-o fotografie.

– Arată aici, o rugă Olga. Aparatul se declanşa cu clicuri la fiecare secundă. Bliţul lumina.

Kelly puse vasul la loc. Următorul obiect pe care îl luă în mână era o casetă de lemn. Încuietorile de alamă s-au deschis cu zgomot. Camera lui Steve mergea. Mai întâi a filmat faţa lui Kelly, apoi caseta. Pe o pernă din catifea albastru-închis trona o diademă de aur din flori mici, cu incrustaţii de chihlimbar.

– Minunat, şopti Olga şi îşi trecu mâna peste obiectul de podoabă.

Lucrurile din jurul nostru trebuie să fi fost incredibil de valoroase. De o valoare incomensurabilă din punct de vedere istoric. Mă răscolea ura când mă gândeam că o bandă de...

lacomi, antipatici, aroganţi... că oamenii ăştia voiau să jefuiască întreaga moştenire culturală a unui popor...

Am luat şi eu o cutie, pe cea mai mică pe care am putut-o descoperi. Era pe una dintre canapelele din mormanul de mobilă şi era de două ori mai mare decât o cutie de pantofi. Cheia mergea greu. Cutia conţinea numai o parte de obiect. O coroană – o coroană de circa douăzeci de centimetri în diametru, împodobită cu rozete.

Fotografiile obiectului fuseseră în toate ziarele. Atunci când se relatase despre jefuirea muzeelor. Înainte de a apărea povestea că, de fapt, obiectele de artă nu ar fi dispărut niciodată. Cea mai bună dovadă că fusese doar o „poveste" era coroana pe care o ţineam acum în mână.

– Vă puteţi imagina că obiectul ăsta are 3500 de ani vechime? am spus eu.

– Şi de unde ştii tu aşa de exact? întrebă Kelly.

– Pentru că aici este comoara de la Nimrud.

– Eşti... sigur? întrebă Steve.

– Foarte sigur.

– Uau! Philippe scoase cu atenţie coroana din cutie. Cine cumpără aşa ceva?

– Vreun colecţionar nebun care o pune în seif şi se uită la ea o dată pe an, spuse Kelly.

Philippe privi coroana din toate părţile. Apoi şi-o puse pe cap.

– Regii asirieni aveau capete foarte mici. Erau asirieni?

– Da, am spus eu. Dar obiectul ăsta a aparţinut unei regine.

– Atunci tu trebuie s-o pui pe cap, Olga.

– Lasă prostiile, Philippe. Pune-o la loc ca s-o fotografiez.

Philippe ascultă.

În următorul moment se aprinse candelabrul de deasupra noastră.

– OK, ajunge, spuse Kelly. Hai s-o întindem. Pot veni în orice moment.

Am aşezat în mare grabă obiectele la loc. Kelly se uită pe planul clădirii. Dormitorul avea două uşi. Cea care dădea spre baie şi una vizavi.

– Pe uşa aia ieşim din nou pe coridor, spuse Kelly. Steve, ia vezi dacă e deschisă.

Steve apăsă clanţa şi dădu afirmativ din cap.

– Atunci, repede!

Steve deschise uşa – şi se dădu trei paşi înapoi. Ne uitam în ţeava unui kalaşnikov. Ne privea o faţă pe care o cunoşteam.

42

Faţa era înconjurată de o barbă lăţoasă şi aparţinea unui bărbat foarte scund. Era piticul care ne deschisese uşa clinicii lui Lambert cu o săptămână şi jumătate înainte, în timpul rugăciunii de prânz. Prietenul lui Karim Abdul. Asta mă liniştea întru câtva.

Ne-a dirijat cu kalaşnikovul; părea destul de nervos. Trebuia să mergem pe coridor, şi de acolo într-o cameră unde miroasea pregnant a clor. Tavanul era brăzdat de ţevi gri, cu robinete vopsite în galben. Probabil pentru aprovizionarea cu apă şi cu aer a buncărului. Philippe spuse ceva în arabă. Piticul nu reacţionă.

Steve mergea în capul şirului. Ne-am îngrămădit pe o scară abruptă în spirală. Trapa din tavan ducea spre o bucătărie. Era imensă. Pe aragaz erau castroane cu legume uscate şi orez. Peste tot, muşte. Scârbos. Nu se vedeau alţi oameni. Un lift ne-a dus din bucătărie la etajul al doilea. Liftul era murdar şi îndoit. De abia încăpeam noi şase. Piticul îşi ţinea kalaşnikovul cu ţeava îndreptată în sus.

Poate putem să-l dovedim, mi-a dat mie prin cap. Eram uimit cât de calm eram în situaţia dată. De o oră nu mai simţisem nici un fior de teamă. Poate era efectul secundar de la

tabletele lui Kelly. La urma urmelor, era un drog pentru armată. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât credeam mai puţin că piticul avea să ne dea pe mâna lui Lambert. Trebuie să se fi temut că noi aveam să-i povestim lui Lambert cum ne ajutase.

Am ajuns într-o cămăruţă plină de mucegai. Nu avea nimic comun cu ceea ce era în palat. Un prici, o masă de scris, două fişete metalice pentru acte şi un fotoliu vechi de piele. De afară, prin fereastră, pătrundea lumina gălbuie a reflectorului.

– *Sit down!* ordonă piticul.

Se sprijini de masă. Cu kalaşnikovul la înălţimea şoldurilor. Patul puştii era lipit cu fâşii de bandă adezivă galbenă şi neagră, ca o albină. Ne-am înghesuit pe prici. Până acum îi dădusem piticului mult peste treizeci de ani. Dar barba lăţoasă făcea o impresie falsă. Avea cel mult douăzeci şi cinci de ani.

Ochii lui întunecaţi ne cercetau.

– *Money!* spuse el deodată şi mă privi imperativ.

– *How much do you want?* întrebă Kelly vitează.

Piticul n-o luă în seamă. Se uita mereu la mine.

– *Give me all the money! Everything!*

Engleza lui stricată avea un accent dur, tipic pentru arabi. În timp ce vorbea, strângea arma.

– Avem... am început eu.

– ... Două mii de dolari, mi-a luat Kelly vorba din gură. Ţi-i dăm numai dacă...

– Spune femeie tacă! ordonă piticul. Eu vorbeşte doar tine.

Kelly îşi ţinu gura.

– Da, două mii de dolari, am confirmat eu.

– Dă încoa', îmi ceru piticul.

Kelly scoase dintr-un portofel de sub tricou un teanc de bancnote, mi-l dădu mie, iar eu i l-am dat piticului. Vârî banii în buzunarul pantalonilor.

– Şi acum? am întrebat eu.

– Aşteptaţi!

– Dar cum de ne-ai observat de fapt? începu Philippe să-l atragă pe pitic în discuţie.

– Eu văzut la voi. Aici fereastră.

Acum se auzeau voci de afară.

Steve făcu semn că ar vrea să se ridice.

Piticul strânse din nou kalaşnikovul mai tare, însă aprobă din cap.

– Încet!

Steve se duse la fereastră.

– S-a întors Lambert, şopti el.

– Lambert! Şi femeia asta! Piticul scuipă pe podea. Stai jos!

– Ce e cu Lambert? am întrebat eu.

– El minţit, izbucni piticul. El nu om cu onoare. El nu plătit.

– Nu plăteşte? De ce nu?

– El spus, irakienii toţi hoţi. El crezut noi furat cutie cu vază. De aia nu bani. Până apărut cutie.

Ce prostie din partea lui Lambert să şi-i facă duşmani pe irakienii care-l ajutau! Precis pretinsa cutie furată era cea declarată greşit pentru Iordania.

– Şi soţia lui Lambert? întrebă Philippe. Împotriva ei ce ai?

– Ea nu respect religie. Nu respect bărbat musulman.

Piticul făcea eforturi ca să nu ţipe.

– Cât îţi mai datorează Lambert? întrebă Steve.

Piticul se bătu peste buzunarul în care erau cei două mii de dolari ai noştri.

– Mai mult de atât.

Judecând după nevoia de comunicare a răpitorului nostru, banii fuseseră bine investiţi.

– O să-l băgăm pe Lambert la închisoare, am promis eu. Şi pe nevastă-sa.

Piticului păru să-i placă ideea. Rânji aprobator şi-şi îndreptă în jos kalaşnikovul. Acum eram aliaţi, aliaţi împotriva lui Lambert.

– Cutiile de la subsol – am întrebat eu în continuare – se transportă mai departe în noaptea asta?

– Da. Toate cutiile. Şi toţi bărbaţi pleacă. Palat mâine gol.

– Aşa repede?

– De fapt trebuit durat mai mult. Dar Lambert nu mai găsit destui oameni păzit camioane. De aia acum mers numai un camion.

– Şi ştii ce e ascuns în cutii? întrebă Philippe neîncrezător.

– Normal. Toţi bărbaţi lucrat în palat ştiu. Dar cei dormit la clinică nu.

– Asta înseamnă că sunt acolo numai să păzească pe drum camioanele? conchise Philippe.

Piticul dădu din cap.

– Şi pe tine nu te deranjează că Lambert fură obiectele de artă irakiene? am întrebat eu.

Piticul fie n-a înţeles întrebarea, fie n-a vrut să răspundă. În orice caz, n-a spus nimic.

De afară se auzea din nou gălăgie. Fără să cer permisiunea, m-am ridicat şi am mers la fereastră. Am văzut cum cele două santinele de mai înainte cărau cutiile din subsol şi le stivuiau lângă camion. Acolo stătea Mahmud, cheliosul, ţinând sub braţ mapa roşie pe care i-o dăduse soţia lui Lambert. De fiecare dată când era adusă o cutie nouă, deschidea mapa şi scotea de acolo un bileţel sau ceva asemănător. Nu vedeam exact de la distanţa aceea.

– Ai la tine vreun teleobiectiv? am întrebat-o pe Olga.

– Sigur. Scoase obiectivul dintr-un buzunar al centurii şi îl înşurubă pe Nikon. O frumuseţe de aparat.

– Uită-te dacă vezi ce face cheliosul acolo.

Olga se aşeză lângă mine şi se uită prin aparat. Autofocusul bâzâi.

– Lipeşte ceva pe cutii.

– Ce?

Olga îngenunche ca să poată ţine aparatul mai stabil.

– Sunt benzi autoadezive albastre cu sigla ONU.

– Sigiliile pentru vamă! am spus eu. Le poţi fotografia?

– Greu. Dar încerc. Se declanşă aparatul.

Am văzut cum mai venea cineva pe scări, ieşind din buncăr. Lambert şi soţia lui. Apoi doi bărbaţi. Nu era greu de ghicit cine erau. Purtau costume închise la culoare şi aveau

părul dat pe spate cu gel. Tipii din maşina de teren. Ţinuta lor era ridicolă. De aceea îmi inspirau mai puţină teamă.

– Hei, i-am făcut semn piticului să vină la mine. Cine sunt ăia doi?

– Lambert şi soţia, spuse el.

– Nu, cei doi tipi.

– Gărzi de corp Lambert. Foşti agenţi servicii secrete. Muhabarat. Cred lucrau mult înainte pe insulă. Mai mult nu ştii. Nu vorbit cu noi. Spus la noi că sunt periculoşi tare.

Lambert avea un nou acces de furie. Nu înţelegeam ce răcnea, ci doar că răcnea. Acum mergea direct pe sub fereastra noastră. Cu gărzile de corp în urma lui. Bălăngănea ceva în mână. O geacă. Era neagră.

„La dracu'", m-am gândit şi am pipăit în jurul şoldurilor.

– Cum pot deschide fereastra?

Piticul scutură energic din cap.

– Nu deschis!

– Te rog!

Ezită, apoi deschise închizătoarea ferestrei cu precauţie.

Imediat a ajuns la noi vocea tunătoare a lui Lambert.

– Doar v-am spus că toate cutiile trebuie păzite permanent. Dacă geaca nu e a voastră, a cui e?

– A mea! La naiba!

Olga mă privi întrebătoare.

– Da. E a mea, am şoptit eu. Probabil că am pierdut-o.

– Nu mai avem timp să controlăm fiecare cutie, înjură Lambert. Dacă lipseşte ceva, sunteţi răspunzători. Cel mai bine ar fi să aflaţi imediat a cui e geaca.

Piticul închise fereastra.

– Ei nu ştiut voi în palat. Suspectat irakieni. Mereu suspectat la noi. Eu mers acuma. Voi aşteptat până toţi plecat din palat. Atunci vouă nu întâmplă nimic.

Îşi atârnă kalaşnikovul în galben şi negru pe umăr şi dispăru.

43

Treptat deveneam conştient că reuşiserăm. Reportajul de senzaţie! Povestea de prima pagină! Visul oricărui reporter. Nu îndrăzneam s-o exprim. Prea mare era grija că se mai putea întâmpla ceva rău. Nici ceilalţi nu spuneau nimic. Dar pe fiecare se vedea cum se risipea tensiunea.

Ne aflam încă în palat. În camera cu masa de scris şi priciul. Între timp ceasul arăta puţin după ora cinci. Camionul cu comoara de la Nimrud plecase. Trăsesem cu urechea şi aflasem că trebuia să meargă spre Siria. Lambert şi soţia au plecat şi ei la scurt timp după aceea, urmaţi de gărzile de corp.

Oftatul languros venea de la Kelly. Se făcuse comodă într-un fotoliu vechi de piele şi-şi întindea braţele. Avea picioarele pe masa de scris. Precis îşi formula deja în gând comentariile pentru contribuţia ei. „Celebra noastră reporteră a izbutit din nou să facă o dezvăluire senzaţională", sau ceva de genul ăsta. Steve era aplecat cu camera pe fereastră, de parcă ar mai fi putut rata vreo secvenţă importantă. Philippe pusese stăpânire pe prici. Cu ochii închişi, cu mâinile încrucişate sub cap, îşi imagina probabil suma onorariului său şi visa pe ce plajă şi cu care femei avea să-l cheltuiască.

Era greu de spus la ce se gândea Olga. Poate, la mine. Poate la tipul cu motocicleta. Căsca. Stăteam pe podea sprijiniţi de perete. Nu eram obosit. Tabletele îşi făcuseră efectul din plin.

Eu mă gândeam, bineînţeles, la Olga. Şi la Pinochet. Cu o satisfacţie răutăcioasă îmi imaginam ce faţă avea să facă. Când aveam să-l sun şi să-i spun de succesul nostru. Mă întrebam dacă am fi ajuns atât de departe dacă n-ar fi fost întâlnirea cu Kelly şi cu Steve. Probabil că nu. Şi poate că nici Kelly şi Steve n-ar fi reuşit singuri. Ne-am ajutat reciproc.

– De o jumătate de oră nu se mai vede nimeni, spuse Steve. A întins-o şi tipul cu banii noştri.

– Şi atunci ce mai aşteptăm? am întrebat eu.

– Da, mormăi Kelly şi-şi coborî picioarele de pe masă. Mergem.

Ne propuseserăm să dispărem la lumina difuză a răsăritului. Când mai puteam vedea ceva, dar nu puteam fi observaţi prea uşor. Trebuia să ne aşteptăm că unele dintre ajutoarele irakiene ale lui Lambert aveau să profite de singurătate şi să fure mobila lui Saddam.

Ne-am strecurat afară din cameră, şi apoi, printr-un coridor, spre o scară lată. De sus se vedea holul mare de la intrare. Uşile înalte de lemn întunecat ale portalului principal erau larg deschise. Am fugit jos şi am străbătut grădina. Simţeam pe piele aerul răcoros al dimineţii. La orizont cerul devenea roşu-deschis.

Tocmai voiam să propun să alergăm aplecaţi peste gazon, când am văzut pe cineva făcând semne disperate cu mâinile şi alergând spre noi. Era Arkan.

– Mister Michael! Mister Philippe! strigă el încă de la distanţă. Îmi pare aşa de rău că... Ajunse la noi gâfâind. Probabil că acum cel mai mult ar fi vrut să mă strângă în braţe. Am... am... am crezut că vi s-a întâmplat ceva. Pentru că toţi oamenii ăia... au plecat deja de atâta timp. Trase aer în piept. Îmi pare rău. Zău că-mi pare rău.

L-am îmbrăţişat. Asta l-a liniştit. Am părăsit curtea pe poarta mare, care, de asemenea, era deschisă. Apoi am mers de-a lungul şoselei. Nici unul dintre noi nu se mai obosea să fie atent.

Olga scoase ultimele două filme din aparate.

– Poţi să le bagi în buzunar? l-a rugat ea pe Arkan. Buzunarele mele pocnesc deja.

Am văzut că avea buzunarele umflate de parcă umbla cu mingi de tenis la ea.

– Cât ai fotografiat?

– Vreo douăzeci de filme.

– Asta e...

N-am mai reuşit să-mi termin propoziţia.

– La dracu'! înjură Kelly. În pădure!

– Dar dacă trag? strigă Arkan.

– În pădure, laşule!

Kelly îl trase pe Arkan de mânecă.

Era prea târziu. Ne văzuseră. Am auzit cum au lăsat să meargă motorul maşinii de teren. Era la marginea şoselei, la mai puţin de o sută de metri de noi. Am reuşit să ne ascundem fiecare după câte un copac.

Fasciculele jucăuşe ale lanternelor lor luminau toată pădurea. M-am uitat la Arkan. Aproape că-l simţeam cum tremură. Se holba la mine cu ochi măriţi de teamă. Am făcut un gest pe care speram să-l înţeleagă corect: „Te rog, nu face prostii!"

Eu am rămas liniştit. Probabil din cauza tabletelor lui Kelly. În mod normal, mi-ar fi fost la fel de teamă ca lui Arkan. Pe urmele noastre erau gărzile de corp ale lui Lambert. Nişte ucigaşi.

Când s-au stins lanternele, am îndrăznit să trag cu ochiul din spatele copacului. Siluetele celor doi se conturau în lumina dimineţii. Erau la marginea şoselei. Unul din ei era ceva mai mare. Oare ce-i pusese pe urmele noastre? Să fi fost geaca? Sau poate că ne-a trădat piticul? În mod ciudat, nici unul din ei nu încerca să ne urmărească. M-am uitat din nou la Arkan. Arăta de parcă era gata să leşine.

Aşa trecură minute întregi. Gărzile de corp ale lui Lambert nu se mişcau nici un centimetru din loc. Acum vorbeau în

şoaptă. Deodată, cel din stânga scoase un pistol. Întâi în aer. Zgomotul brăzdă liniştea.

Ştiam încă dinainte de a mă întreba ce intenţionau cu acest foc de armă. Arkan începu să alerge panicat. Se afundă mai mult în pădure. Dintre noi, ceilalţi, nu se mişcă nimeni. Ne uitam în urma lui.

Apoi veni o altă bubuitură. Mai tare ca prima. Arkan fu proiectat prin aer.

44

Reuşiserăm să ajungem înapoi în tabără. Nadine plângea. Arkan era mort.

Bătea un vânt uşor. Soarele îşi luase rămas-bun cu câteva ultime raze printre copaci. Stăteam cu trunchiul gol. Îmi aruncasem tricoul. Era mânjit de sânge. Sângele lui Arkan. Am văzut că-mi era frig, pentru că mi se făcuse pielea de găină. M-am gândit: „Ia-ţi un pulover, altfel o să răceşti". Dar nu simţeam frigul. Am rămas aşezat pe vechiul nostru frigider, uitându-mă fix la pantofii mei sport uzi şi murdari.

E aşa o chestie cu moartea. Până acum nu mă gândisem prea serios la ea. Aveam douăzeci şi nouă de ani şi nu pierdusem încă pe nimeni care să însemne ceva pentru mine. Chiar şi bunicii mei trăiau. Mie nu-mi venea să plâng aşa ca lui Nadine, care suspina cu putere. Mă simţeam... gol. Nu mă puteam obişnui cu ideea că nu aveam să-l mai văd pe Arkan. Că n-am să-l mai aud vreodată spunând „Mister Michael".

– Îmi faci şi mie o ţigară cu iarbă, l-am rugat pe Philippe.

Dădu din cap.

– E ultima.

Insula fusese minată. Întreaga regiune împădurită. Gărzile de corp ale lui Lambert, porcii dracului, trebuie să fi ştiut de asta. Probabil, sperau să ne mai ascundeam în pădure. Şi că avea să călcăm pe mine unul după altul.

Mina pe care călcase Arkan îl proiectase aproape de picioarele mele. M-am târât până la el ca să-i trag trupul sângerând în spatele unui copac. Nu te mai puteai înţelege cu el. Îi lipsea piciorul stâng de la genunchi în jos. Sângera din piept, gât şi cap. Schijele minei pătrunseseră peste tot. Nu simţisem până atunci niciodată pulsul unui om. Am încercat întâi la încheietura mâinii drepte, apoi la cea a mâinii stângi. Bătăile inimii au devenit repede mai slabe.

Nu ştiu dacă am plâns. Îmi pot aminti doar de sentimentul de totală neajutoare. Îl ţinusem pe Arkan în braţe şi-l privisem. Faţa sa binevoitoare, urechea depărtată puţin de cap, tricoul său cu „FC Bayern – Vin taurii". Mă simţeam vinovat la gândul că Arkan murise tocmai în acest tricou. Poate pentru că acest tricou era expresia veneraţiei lui exagerate pentru Germania. Şi pentru că-mi era teamă că mă urmase în această aventură nebunească numai pentru că avea impresia că şi-a găsit în mine un prieten german.

Steve îmi spuse mai târziu că Arkan murise în mai puţin de zece minute. Am lăsat cadavrul în urmă, acoperit cu câteva crengi. Ce altceva ne mai rămăsese de făcut?

Ne trebuiseră patru ore ca să părăsim insula. Steve se dusese înainte. Ca fost soldat, era singurul care avea experienţă cu minele. Le găsea în pământul nisipos cu ajutorul unui băţ subţire. Miile de broboane de sudoare de pe fruntea lui arătau că-i era teamă. Marcase cu o cruce fiecare loc pe care puteam călca fără pericol. Am numărat cincisprezece mine până când am ajuns la malul salvator al râului. Spre norocul nostru, apa era atât de mică în acel loc, încât am putut trece prin ea.

Steve dormea acum epuizat în cort. Avea un somn agitat.

Philippe îmi dădu ţigara aprinsă. Am tras un fum şi i-am dat-o înapoi.

– Arkan mi-a spus o poveste cu o cămilă, a zis el.

– Ce poveste?

– În arabă există o mie de cuvinte diferite pentru cămilă. Ştiai?

– Nu, nu ştiam.

– O cămilă care şchiopătează se numeşte altfel decât una care închide ochii când bea apă. Apoi mai există cămile cărora nu le place să culeagă ciorile păduchii din blana lor.

– Şi fiecare are alt nume?

– Îhâm. Philippe dădu din cap. Ţinu mult timp fumul în plămâni. În plus, cămilele sunt foarte înţelepte. Arkan a spus că există o sută de nume diferite pentru Alah. Nouăzeci şi nouă sunt în Coran, şi pe al o sutălea îl ştiu doar cămilele.

– Asta ţi-a povestit Arkan?

– Da.

– Ciudată limbă araba asta.

Am tras următorul fum.

– Şi cămilele sunt animale ciudate.

Olga veni la noi. O ţinea în braţe pe Nadine, care avea ochii foarte roşii de plâns.

– Aveţi nişte apă? întrebă Olga.

– Sigur.

M-am ridicat de pe frigider şi am scos o sticlă.

Nadine luă o înghiţitură mare.

– Crezi că Arkan a suferit? mă întrebă privindu-mă.

– Nu. Cu siguranţă că nu.

– Precis ajunge în rai, spuse Philippe.

– Da, dacă merită cineva lucrul ăsta, atunci Arkan e acela.

Eram cât se poate de serios.

Dar Nadine se uită urât la noi.

Trebuie să recunosc că bla-bla-ul cu raiul nu fusese chiar la locul lui. Dar ţigara cu marijuana îşi făcea deja efectul.

– Ce facem cu trupul lui Arkan? întrebă Olga.

– Ce să facem cu el? am răspuns eu.

– E destul de greu să laşi maşina lui Arkan în faţa casei tatălui său şi să spui: „Asta e tot ce-a mai rămas din fiul dumneavoastră“.

Bineînţeles, Olga avea dreptate. Însă nu mă mai puteam gândi în seara asta la acest lucru. M-am gândit un moment să-i cer sfatul lui Kelly, dar de la întoarcerea în tabără se ţinuse

departe de noi. Stătea în Humvee, şi faţa îi era lumintă de albastrul ecranului laptopului.

– Vorbim mâine despre asta, am spus.

– Da, mâine, întări Philippe.

Îşi lăsă capul pe spate şi privi cerul. Sclipeau doar puţine stele; iar era înnorat. Nadine scrise ceva cu degetul în nisip. Am întrebat-o ce înseamnă.

– Arkan, spuse ea. Arkan, în arabă.

Olga se aşeză lângă mine pe frigider. Îmi luă mâna. După o vreme am observat cum mi s-a umezit coapsa. Mi-am pipăit pantalonii şi am simţit că erau lipicioşi. Când mi-am retras mâna aveam sânge pe degete. Nu era sângele meu.

– Eşti rănită, i-am spus Olgăi.

Dădu din cap.

– Ce s-a întâmplat?

– O schijă. Când a călcat Arkan pe mină.

– De ce n-ai spus nimic?

– N-am vrut să vă ţin în loc.

– Doare?

– Aproape deloc. Dar începe să ardă.

Pentru că sângele Olgăi nu se vedea pe pantalonii mei negri, n-a observat nimeni că era rănită.

– Schija mai e acolo?

– Nu cred. Nu e decât o rană mică. Am spălat-o, şi Kelly mi-a dat un unguent.

– Ia, să văd!

– Nu, las-o!

– Haide, vino!

– Nu!

Ne-am întins. Mă simţeam epuizat complet şi aş fi dormit câteva ore. Dar nu eram obosit. Speram să mai scadă efectul tabletelor. Am privit din cort la Kelly care era încă în Humvee în faţa laptopului. Poate că îi scria un e-mail fiului ei. Habar n-aveam dacă putea citi, dar auzisem că aceşti copii autişti au câteva calităţi deosebite. Olga îşi pusese capul pe pieptul meu şi respira repede. Fruntea îi era fierbinte.

45

Dimineața Philippe propuse să-l întrebăm pe Karim Abdul ce să facem cu trupul lui Arkan. Era o idee bună. Exista însă un pericol dacă nu părăseam imediat Sunadiul, pentru că locuința lui Karim Abdul nu era departe de clinica lui Lambert. Dar măcar atât îi datoram lui Arkan.

În timpul nopții, Kelly primise un e-mail de la redacția centrală din New York. De acolo a fost sfătuită foarte serios să nu mai folosească Humvee-ul în Irak. La acel moment Humvee-urile erau ținta preferată a trăgătorilor. Steve se apucă imediat să demonteze de pe mașină sistemul de navigație prin satelit. Apoi aveam să abandonăm Humvee-ul în pădure.

M-am strecurat la Olga în cort.

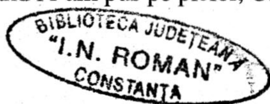
– Cum ai dormit? am întrebat.

– Destul de bine, dar tu?

– N-am dormit deloc. Tabletele. Am îngenuncheat la picioarele ei. Acum hai să-ți vedem piciorul!

De fapt, rana nu era așa de mare. Dar se infectase. Pielea din jurul rănii începuse să se închidă la culoare. Piciorul era umflat până la pulpă. Am luat trusa de prim ajutor de la Kelly și am căutat un bandaj potrivit. Când i l-am pus pe picior, Olga a tresărit.

– Doare rău?

– Merge, murmură Olga.

Dar faţa ei schimonosită de durere spunea altceva.

– La Bagdad te ducem imediat la doctor.

Am fost obligaţi să lăsăm şi o parte din bagaje. Corturile şi o grămadă de haine. Portbagajul Toyotei lui Arkan oferea un spaţiu limitat. Toyota lui Arkan... Un moment m-am gândit să scot brăduţul cu vanilie care atârna la oglindă. Nu pentru că mă enervase tot timpul, ci ca mirosul să nu-mi mai amintească permanent de Arkan. Dar l-am lăsat acolo.

Pe la nouă am părăsit tabăra. Conducea Steve. Olga de-abia îşi mai putea mişca piciorul. Se întinsese, pe cât se putea, pe scaunul din dreapta. Până la Bagdad aveam să ne chinuim toţi cei patru care stăteam pe bancheta din spate. Din fericire, era încă uşor înnorat, aşa că maşina nu avea să se încingă ca un cuptor. Se vedea că vine toamna.

Când am intrat cu maşina în curtea lui, Karim Abdul ieşea din coteţul găinilor. Zburau pene prin aer şi se auzea un cotcodăcit agitat. Karim Abdul avea în mâna stângă un cuţit, iar în dreapta o pasăre moartă. Ne-a poftit în cămăruţa cu portretul lui Saddam. Cea mai tânără dintre soţii a făcut ceai. Ne-a întrebat dacă nu voiam să rămânem la masă. Gătiseră pui.

– Mulţumim, dar ne grăbim, am spus eu.

I-am povestit despre noaptea trecută. Şi despre întâlnirea cu prietenul lui, piticul. Karim Abdul nu a reacţionat. Când i-am relatat cum murise Arkan, Nadine a început din nou să plângă. Karim Abdul a ascultat cu capul plecat. Vestea morţii lui Arkan l-a marcat profund. Nu mai era nevoie să-i explicăm ce problemă aveam. I-am dat cinci sute de dolari pe care, spre marea mea surprindere, n-a vrut să-i ia. Apoi i-am descris copacul sub care zăcea Arkan acoperit cu crengi. Mi-a promis că o să facă tot ce-i stătea în putere să-l ascundă şi să-l ducă părinţilor lui la Bagdad.

– *Insh'Allah*, spuse el. *Insh'Allah*.

Asta era cu siguranţă în spiritul lui Arkan.

La despărţire, Karim Abdul ne-a sărutat pe Philippe şi pe mine. Ne-a condus în curte şi a aşteptat până când am virat

pe şosea. Ne-a făcut cu mâna. Un om cu o statură impozantă, cu păr şi barbă sure, scurte şi cu trei neveste. Îmi plăcea.

În centrul Sunadiului, oamenii se învârteau în jurul Toyotei noastre supraîncărcate. Era dimineaţa devreme şi străzile erau destul de animate. Steve conducea cu hotărâre. Amortizoarele gemeau la fiecare groapă din asfalt. După cincisprezece minute, lăsasem în urmă ultimele case. Am ajuns la punctul de control al armatei americane. Ca şi la prima noastră sosire, tânărul soldat pistruiat era lângă gardul de sârmă ghimpată.

– A reuşit misiunea? întrebă el.

Reuşise oare? Am răspuns:

– E OK.

Aruncă o privire rapidă la permisele noastre, salută şi ne lăsă să trecem.

Cerul se acoperea din ce în ce mai mult. După vreo sută de kilometri, a început să plouă. Din nou, o rupere de nori. Pentru că ştergătoarele de-abia făceau faţă, Steve a trebuit să meargă mai încet. Olga era din ce în ce mai palidă. Se vedea, în ciuda pielii bronzate. Dormea de când începuse ploaia. Când am făcut o pauză, i-am schimbat iar bandajul. Kelly îi dăduse un anestezic puternic.

După aceea Kelly m-a luat deoparte şi mi-a spus:

– Arată a septicemie.

Ploaia se înteţi. Parbrizul era biciuit de ploaie, iar Steve nu reuşea să îl şteargă. Aprinsese farurile. În afară de noi, nu mai era nici un vehicul pe şosea. Aveam senzaţia că eram ultimii supravieţuitori după sfârşitul lumii. Am realizat speriat că mai aveam de trecut de locul unde podul fusese aruncat în aer. Acolo trebuia să traversăm Tigrul, mergând pe pontoanele ancorate în albie.

– Cu Humvee-ul n-ar fi fost o problemă, spuse Steve. Apoi dădu una în volan. Dar o să reuşim şi cu căruţa asta.

Am spus deja că hotărârea mea de a documenta articolul alături de Philippe avea să-mi salveze viaţa. Cu fiecare kilometru

care ne aducea mai aproape de podul bombardat, se apropia şi acest moment.

La patru fără douăzeci, am ajuns pe malul râului. Tigrul, care, atunci când îl trecuserăm prima dată, fusese un râu liniştit, devenise acum un fluviu agresiv. Pontoanele gri de oţel ale podului de urgenţă dansau pe apă. Pocneau şi trosneau când trăgeau de lanţurile grele cu care erau legate de mal.

Olga se trezise. L-am întrebat pe Steve dacă n-ar fi fost bine ca noi ceilalţi să coborâm şi să mergem pe jos. Dar Steve era de părere că era mai bine ca maşina să fie mai grea. Liniştit, o urcă pe pontoane. Se opri puţin în mijloc. Un val izbise cu atâta putere oţelul, că apa ajunse până la acoperişul maşinii. Ne legănam ca un vapor. Nadine, care stătea la fereastra din dreapta, închisese ochii şi-şi înfipsese unghiile în pulpă. Când roţile din faţă au ajuns din nou pe uscat, maşina s-a aplecat puţin. Ne-am speriat.

– Am reuşit, spuse Steve şi zâmbi arătându-şi dinţii albi.

Până la Bagdad mai erau ceva mai mult de două sute de kilometri. Ce era mai greu trecuse. Aşa credeam noi. Din faţă venea un camion. Un Mercedes vechi, portocaliu, cu botul înalt şi ieşit în afară. Evident, voia să treacă pe pontoane. Steve băgă în viteza întâi ca să-i facă loc. Însă camionul era acum atât de aproape, încât nu-l mai puteam ocoli.

– Idiotul, înjură Steve. Ar trebui să frâneze.

Dar şoferul nu frână. Acceleră. Şi, înainte să înţelegem ce se întâmpla, ne-a lovit frontal. Am fost împinşi în faţă. Când m-am lovit cu umărul de scaunul din faţă, am simţit o durere ascuţită. Mai mult ca sigur Steve se lovise cu capul de volan. Fruntea îi sângera. Botul maşinii se vedea ameninţător în faţa noastră, grătarul radiatorului era făcut praf. Huruind, motorul Diesel îşi mări numărul de turaţii. În momentul următor am simţit cum ne mişcam în spate.

– Vrea să ne omoare! ţipă Nadine panicată. Trebuie să ieşim de aici.

A fost prima care a deschis portiera şi s-a rostogolit afară. Kelly, Steve şi Olga au reuşit să o urmeze de asemenea. Camionul ne împinsese atât de mult spre râu, încât una din roţile din spate a ajuns pe ponton, cealaltă a alunecat şi atârna deasupra apei. Metalul scrâşnea.

– Ce se întâmplă, Michael? strigă Philippe.

Piciorul drept mi se înţepenise sub scaunul din dreapta. Mă răsuceam ca o anghilă. Dar tot nu puteam să-mi eliberez piciorul.

– M-am înţepenit!

Ne-am întors. Aproape la 180 de grade. Apoi camionul a dat puţin înapoi pentru a-şi lua din nou elan. Şoferul părea foarte hotărât să ne scufunde în Tigru.

Philippe trăgea cu toată puterea de piciorul meu. Dar acesta parcă era înţepenit în beton. Probabil că un erou dintr-un film de acţiune ar fi spus acum: „Philippe, salvează-te! Lasă-mă în mâinile destinului!“

Dar eu amuţisem de spaimă. Da, eram înspăimântat de moarte. Şi mă bucuram că nu eram singur.

Camionul izbi cu zgomot în portiera din dreapta. Ne împinsese aproape până în mijlocul râului. Toyota a alunecat de pe ponton atât de încet de parcă timpul s-ar fi dilatat. Deodată, mi s-a eliberat piciorul. Philippe reuşise să scoată scaunul din locul lui.

Am sărit în apă în ultimul moment.

46

Tigrul era rece, murdar şi puţea. Sunt un bun înotător, şi am ajuns repede la mal. Philippe fusese purtat mai departe de curent. Se căznea să-şi ţină capul deasupra apei. M-am târât pe pământ şi am alergat de-a lungul râului. Din maşina noastră nu se mai vedea nimic. Pentru un moment l-am pierdut pe Philippe din ochi. Apoi l-am descoperit. Dădea disperat din braţe, reuşise să înoate spre un pâlc de stuf şi să se ţină de tulpini. De acolo, a izbutit, în sfârşit, să ajungă la mal.

Stăteam unul lângă altul, epuizaţi, în iarbă. Ploaia se transformase într-o bură uşoară.

– Dacă nu erai tu, m-aş fi înecat, am gâfâit eu. Mulţumesc!

– Lasă, bătrâne! Buzele lui Philippe erau vinete de frig. Hai, trebuie să vedem ce e cu ceilalţi. Să sperăm că nu li s-a întâmplat nimic.

Distanţa până la ponton era mai mare decât crezusem. Cam un kilometru. Uimitor, cu ce viteză ne purtase curentul. Mi-am stors tricoul şi mi l-am pus pe umeri. Nămolul de pe mal ne îngreuna alergarea. Dar măcar ne-am încălzit.

Prima dată, l-am văzut pe Steve. Se urcase pe resturile podului bombardat ca să nu ne piardă din ochi. Camionul dispăruse. Rana de pe fruntea lui Steve mai sângera uşor. A venit la noi, vizibil uşurat.

– Frate, am crezut că aţi murit!

Kelly şi Nadine întinseseră o folie unsuroasă de plastic ca să le apere de ploaie ceva mai departe de râu. Stăteau sub ea, pe nişte cauciucuri vechi. Olga stătea întinsă pe pământ. Copsa ei luase forma şi dimensiunea unui pepene. Am îngenuncheat la capul ei şi am mângâiat-o pe părul ud, negru. A încercat să-mi zâmbească.

– Ne-au percheziţionat, spuse Kelly. Erau ucigaşii angajaţi de Lambert. Ne-au luat tot ce aveam în buzunare. Tot.

– Au spus ceva?

– Nici o vorbă. Putem să ne bucurăm că nu ne-au lichidat imediat.

Într-un final, s-a oprit ploaia şi a ieşit soarele, care acum se afla foarte jos. Hainele ni s-au uscat repede. Olga a gemut încet. Efectul anestezicului începea să dispară, şi nu mai aveam altul.

Am adunat pietre şi le-am aruncat spre şosea. Le-am azvârlit cu furie. Eram furios, eram dezamăgit, eram...

– Trebuie să-l dăm în vileag pe Lambert, spuse Nadine. Trebuie să mergem la armata americană. Trebuie să le povestim totul.

– Lasă, spuse Steve cu voce plată.

– Cum aşa? întrebă Nadine revoltată.

– Pentru că armata ştie deja de mult ce ştim noi.

– Şi de ce nu au făcut nimic?

– Pentru că nu au dovezi. Şi acum nu mai avem nici noi.

– Dar palatul. Armata precis nu ştia nimic de palat.

– Chiar şi aşa, palatul e acum gol.

– Şi cum rămâne cu cadavrele de la clinică? Cei trei soldaţi? Nadine ţipa la el.

– Crezi că mai sunt acolo? se răsti Steve înapoi. Crezi că noi am mai fi în viaţă dacă Lambert n-ar şti cu siguranţă că nu se mai poate dovedi nimic?

– Dar puteţi povesti ce aţi văzut, nu se lăsă Nadine.

– A, da? spuse Steve. Şi să riscăm ca CNN-ul să fie dat în judecată pentru calomnie şi să plătească milioane? Trebuie să ştii când ai pierdut războiul şi să te retragi.

Steve avea dreptate. Lambert câştigase.

Camionul cu comoara de la Nimrud era probabil de mult în siguranţă, în Siria. Filmele noastre, camerele şi computerul erau în Tigru. Nu puteam dovedi nici faptul că atentase cineva la vieţile noastre. Mina pe care călcase Arkan? Un accident regretabil. Camionul care se năpustise asupra noastră? Un alt accident.

Kelly se plimba încoace şi încolo. Zece metri în susul şi zece metri în josul şoselei. Făcea asta deja de o jumătate de oră. Ne enerva.

– Da' aşază-te odată! mârâi Philippe.

Kelly nu reacţionă. Nici măcar cu vreo remarcă acidă.

Atacul năruise totul. Şi moartea lui Arkan fusese în van.

Olga începu să tremure. De parcă ar fi avut friguri.

– Poate ar trebui să-i dezlegăm piciorul, spuse Philippe nesigur.

Nu mă pricepeam deloc la acordarea primului ajutor. Dar citisem că e periculos să dezlegi bandajul.

– Lasă-l mai bine aşa. Avem nevoie de un spital.

Trebuia să treacă o maşină, la naiba! care să ne ducă până la Bagdad. O maşină în pustiul ăsta nenorocit. De la atac nu mai văzusem nici un vehicul, nici o suflare omenească. Şi, cu cât se însera, cu atât era mai puţin probabil să vedem. Ne-am gândit să construim o targă pentru Olga şi să pornim pe jos. Dar ştiam de la venire că primul sat era la cel puţin cincizeci de kilometri depărtare.

Pe la şase ne-a surâs norocul. Un ţăran trecea râul într-o camionetă americană veche şi lovită. De fapt, voia să meargă numai până la Al-Alam, aşa se numea cea mai apropiată localitate. Dar cum, înainte de plecarea din Sunadi, îmi pusesem banii prin toate locurile posibile, mai aveam în şosete nouă sute de dolari care se uscaseră între timp. I-am spus lui Nadine suma, însă am rugat-o să încerce să scoată un preţ bun la negocieri.

– Cine ştie pentru ce o să mai avem nevoie de bani?!

În urma discuţilor, ţăranul s-a declarat dispus să ne ducă la Bagdad pentru două sute de dolari.

M-am aşezat în faţă cu Olga. Ceilalţi se înghesuiau în remorcă. Am atins fruntea Olgăi. Avea cu siguranţă febră

mare. O ţineam în braţe. Când i-a căzut capul pe umărul meu, am crezut că adormise. Dar apoi mi-am dat seama că leşinase. Între timp, şi-a revenit o dată, a murmurat ceva neinteligibil şi a leşinat din nou.

Şoferul nostru a înţeles gravitatea situaţiei şi a pus camioneta la treabă cât se putea. Recunoscător, i-am făcut semn din cap. Numele lui, după câte ne-am putut înţelege, era Said. În jurul ochilor avea riduri de râs care-i dădeau o expresie prietenoasă.

În nordul Bagdadului era un lazaret, chiar pe autostradă. Ştiam din cercetările anterioare că acolo se stabiliseră medici iordanieni. Când am oprit la un vânzător de benzină pe marginea autostrăzii, Nadine i-a explicat lui Said drumul. Cincizeci de minute mai târziu, am virat pe şosea şi ne-am rătăcit. Încrederea mea că avem să găsesc lazaretul a dispărut cu aceeaşi viteză cu care a crescut teama că şi Olga putea să moară în braţele mele. Îi ştergeam transpiraţia de pe frunte cu un şerveţel pe care mi-l dăduse Said. Îi strângeam mâna care zăcea inertă în a mea.

Se întunecase; mai mult, era beznă. Nu ardea lumina în nici o casă. La marginea şoselei apăru un băiat. Said îl strigă ca să-l întrebe drumul. Dar băiatul o luă la fugă. Toţi se temeau pe aici.

Când am ajuns, în sfârşit, la lazaret, era puţin înainte de ora zece. Containerele erau aşezate pe o pajişte, pe unde trecusem deja de câteva ori. Dar nu o văzusem pentru că iordanienii acoperiseră ferestrele cu pături. Cu două nopţi în urmă se trăsese în ei. A fost chemat medicul-şef, un chirurg tânăr, pe care-l intervievasem cândva. M-a recunoscut.

– O mină, i-am explicat în timp ce se uita cu un aer rutinat la coapsa Olgăi.

– Când?

– Alaltăieri-dimineaţă.

– Şi de ce veniţi de-abia acum?

– Am fost în Sunadi.

– Su... ce?

– E în nord.

Veniră doi infirmieri cu o targă. Olga a fost dusă în containerul pentru urgenţe. De fapt, aici nu se tratau decât urgenţe.

Paturile se înşirau unul după altul. Mirosea a dezinfectant, a sânge şi a urină.

– Cât e de grav? am întrebat eu medicul.

– Va supravieţui. Dar încă nu pot spune dacă îşi va pierde sau nu piciorul.

– Ar fi trebuit să-l dezlegăm?

– E bine că n-aţi făcut-o.

Aş fi vrut să rămân cu Olga, dar medicul-şef mi-a interzis cu stricteţe. În containere era şi aşa prea puţin spaţiu. Şi mai erau şi celelalte paciente.

Am mers cu Said la bine-cunoscutul nostru hotel din Bagdad. Avea să înnopteze acolo. Era prea târziu să se mai întoarcă acasă. Am reuşit să ajungem înainte de ora stingerii. La un punct de control din oraş ne-au controlat soldaţii americani. Cunoşteau de la televizor faţa lui Kelly, au primit autografe şi au acceptat ca numai eu să arăt paşaportul umed.

De data aceasta, în hotel erau o grămadă de camere libere. În plus, preţul pentru o noapte scăzuse cu douăzeci de dolari. Portarul mi-a explicat că majoritatea străinilor preferau acum să înnopteze în pensiuni mici, de frica atentatelor. Kelly, Nadine şi Steve au mers direct la culcare. Eu şi Philippe ne-am aşezat la bar. Închisese, dar portarul avea cheia de la frigider. Am cumpărat patru cutii de Heineken.

– Ciudat, spuse Philippe.

– Ce este ciudat? am întrebat.

– Am făcut atâtea împreună, dar la sfârşit nici măcar nu bem împreună.

– Da, ciudat, am fost eu de acord. Dar sunt toţi obosiţi.

– Ai putea să dormi acum?

– Nu. Cred că pentru Kelly s-a năruit o lume. Toată povestea s-a dus naibii.

– La dracu' cu povestea, spuse Philippe. Ridică cutia cu bere. Pentru Arkan!

47

Am dormit prost, dar mult. Am tot visat-o pe Olga. Şi pe Arkan. M-am bucurat să mă trezesc, în sfârşit. După ce m-am sculat, m-am bucurat de perspectiva unui duş. Dar n-am putut, pentru că apa era oprită. Lângă telefonul din cameră am descoperit un bileţel cum că la numărul 117 se putea comanda o găleată cu apă caldă. A durat douăzeci de minute până când mi s-a adus apa.

Am ajuns ultimul în holul hotelului unde ne däduserăm întâlnire pentru micul dejun. Era şi Said acolo şi gusta dintr-un pahar cu ceai. Promisese să mă lase la lazaret, în drumul lui spre casă. Kelly arăta de parcă peste noapte îmbătrânise cu cinci ani. Colţurile gurii îi dispăreau în riduri adânci; buzele nu-i erau decât două linii subţiri. Nu spunea o vorbă. Steve îi arunca priviri îngrijorate, compătimitoare.

Simţeam că astăzi îi vedeam pe colegii de la CNN pentru ultima oară. Dacă nu cumva soarta voia altfel. Ne-au spus că, între timp, redacţia lor închiriase o casă în Bagdad. Aveau să rămână acolo în primă fază. Până când plecau acasă. Sau se decideau ce aveau de gând.

Despărţirea din faţa hotelului a fost tensionată. De ce, chiar nu pot să spun. Kelly se comporta ca o străină. Mie mi-a întins mâna formal. Lui Philippe, nici măcar atât.

– Ne mai vedem, spuse ea.

Cum se spune de obicei. Steve se salvă din situaţie cu o bătaie stângace pe umăr. Numai Nadine ne-a strâns pe Philippe şi pe mine mult timp în braţe şi ne-a sărutat.

– Toate cele bune Olgăi, spuse ea.

Câteva minute mai târziu, taxiul cu cei trei dispăru în haosul traficului din Bagdad.

– Tu ce ai de gând? l-am întrebat pe Philippe.

– M-am gândit să rămân. Ce să fac la Paris?

Pe drumul spre lazaret l-am lăsat pe Philippe la ambasada franceză. Trebuia să-şi procure alte documente. Ambasadorul a fost atât de amabil, încât m-a lăsat să telefonez la redacţie la Berlin. Era şedinţa de dimineaţă, şi redactorul-şef nu era disponibil. M-am gândit un moment dacă să mai încerc o dată, mai târziu. Dar apoi am transmis doar că aveam să sosesc înapoi la sfârşitul săptămânii.

Când am ajuns în faţa lazaretului, l-am plătit pe Said. Mi-a făcut semn că-i ţine Olgăi pumnii. L-am căutat pe medicul-şef şi l-am găsit la masa de prânz.

– Tocmai aţi ratat-o pe prietena dumneavoastră, spuse el.

– E mai bine?

– Nu. Se uită la ceas. Într-o oră va fi transportată la Amman cu avionul. A avut noroc că astăzi pleacă un avion de-al nostru. Aici nu avem posibilitatea să-i salvăm piciorul. Am putut îndepărta schija, dar ţesutul era atât de distrus de infecţie, încât...

N-a mai spus nimic, dar restul puteam să mi-l imaginez.

L-am urmat pe doctor în biroul său, care era puţin mai mare decât o debara. Pe masă erau fotografii cu familia. Avea două gemene.

– Voiam să vă dau asta, spuse el şi-mi arătă carneţelul verde al Olgăi. Îl avea în buzunarul pantalonilor. Totul a trebuit să meargă atât de repede, încât am uitat să-l împachetăm cu restul lucrurilor.

– Mulţumesc.

Am luat carneţelul şi mi-am luat rămas-bun. Mă uimea că oamenii lui Lambert au trecut cu vederea aşa ceva când au percheziţionat-o.

O maşină de salvare m-a dus la hotel. Era o urgenţă în apropiere. Stăteam în spate, pe patul pacientului, şi priveam pe fereastră. Maşina mergea razant. Sirena mă călca pe nervi. Am trecut printr-un cartier, unde la fiecare colţ ardeau mormane de gunoi. Gunoi care nu fusese ridicat de săptămâni întregi. Oamenii i-au dat foc, din cauza şobolanilor. În centrul oraşului, mi-au atras atenţia cozile de la benzinării. Era criză de benzină. Acum câteva săptămâni nu era aşa. Dar nici nu explodaseră bombe săptămână de săptămână, lângă conductele de petrol şi rafinării. Mă întrebam cum voiau americanii să facă vreodată linişte în ţara asta. Deodată, mi s-a făcut dor de casă.

Philippe tocmai mă aştepta. Conveniserăm să facem împreună neplăcuta vizită la familia lui Arkan. Nu puteam să-mi imaginez cum avea să fie să le dai unor părinţi vestea că fiul lor a murit. Aveau să jelească, să ţipe, să se repeadă la noi? Nu puteam să le-o iau în nume de rău. Sentimentele mele de vinovăţie pentru moartea lui Arkan se înrăutăţeau cu fiecare oră care trecea. Am încercat să le reprim. N-am vorbit despre asta nici măcar cu Philippe.

Un şofer de taxi, care îşi aştepta clienţii în faţa hotelului, aşa cum aştepta odată şi Arkan, ne-a dus la micul bungalow galben, îngrijit. Arăta exact ca toate celelalte bungalow-uri din cartier. Idilă irakiană, mic-burgheză. Nu m-a surprins că la stânga şi la dreapta uşii de la intrare stăteau nişte pitici de grădină cu căciuli roşii. Am sunat la poartă. N-a deschis nimeni, aşa că ne-am uitat în curte. M-am ridicat pe vârfurile picioarelor, am bătut într-o fereastră şi m-am uitat înăuntru. Era bucătăria. Am văzut farfurii, oale, o narghilea şi un afiş de reclamă la Oktoberfest-ul din München. Mă întrebam dacă tatăl lui Arkan ştia că nicăieri în lume nu se pilea lumea mai mult decât acolo.

Philippe făcu înconjurul casei.

– Alo, strigă el.

Şi apoi ceva în arabă.

Nu răspunse nimeni. În grădina alăturată erau trei tineri. Construiau o fântână. Acum se opriseră din lucru şi ne priveau cu neîncredere ostentativă. Am vorbit cu ei. Unul dintre ei înţelegea engleză. Dar nu ştia unde se afla familia lui Arkan. Sau nu voia să spună. N-am zis nimic despre motivul vizitei noastre.

În următoarele trei zile, până la zborul spre Germania, n-am făcut nimic altceva decât să-l caut pe tatăl lui Arkan. Mă simţeam ca un laş la gândul că plecam fără să vorbesc cu el. Ca un laş care fuge de răspundere. Pe de o parte.

Pe de altă parte existau motive egoiste pentru care trebuia să-l găsesc. Aveam nevoie de această întâlnire pentru a-mi învinge mustrările de conştiinţă. Altfel mă temeam că nu avem să trec niciodată peste ceea ce se întâmplase.

Nu l-am găsit pe tatăl lui Arkan. În ultima seară am scris o scrisoare lungă pe care am băgat-o pe sub uşă. Nu ştiam dacă era destul de grăitoare. În momentul în care am lipit plicul, aş fi vrut să rescriu totul.

Avionul meu pleca sâmbătă. Philippe m-a dus la aeroport. Nu-şi schimbase cu nimic hotărârea de a rămâne la Bagdad. La despărţire, am simţit cât de mult avea să-mi lipsească. Îmi venea să plâng. Dar mi-am muşcat buzele. Şi asta m-a ajutat.

48

Avionul se zgâlţâia. M-am trezit dintr-un somn care fusese în cea mai mare parte neliniştit. Aterizam la Frankfurt. Aveam gâtul uscat de la aerul condiţionat. Pasagerul de alături citea în continuare. Când stewardesa ne-a cerut să ridicăm măsuţele şi să îndreptăm spătarele, cel de alături mi-a zâmbit blând.

În clădirea aeroportului controlul paşapoartelor se prelungea la nesfârşit. Un tip care arăta a diplomat se plângea că nu li se acordă un tratament special cetăţenilor germani. Legătura mea la Berlin decola într-o oră şi jumătate.

M-am uitat în jos la mine. Aveam blugii murdari; pantofii sport, de asemenea. În terminalul care lucea de curăţenie, acest lucru mi-a devenit foarte evident. Când am ridicat capul, tocmai se apropiau doi funcţionari ai Poliţiei Federale de Frontieră. Energici, şi-au croit drum prin mulţime până la ghişeu. Toţi au întors capul curioşi şi au văzut cum pasagerul de lângă mine este luat pe sus.

– Încă unul care încearcă să treacă fără viză, bodogăni tipul diplomat, în spatele meu.

După controlul paşapoartelor, mai aveam cincizeci de minute până la următorul zbor. Am intrat într-o cafenea şi am comandat un espresso. În faţa mea stătea o bătrână grasă şi

citea ziarul *Bild*. Acum întoarse paginile în aşa fel încât puteam citi titlul.

„VÂNĂTORUL COMORII PIERDUTE." Titlul era lângă o fotografie mare. Era fotografia lui Lambert. Era de neimaginat.

– Plata! am strigat eu.

Chelneriţa nu mă luă în seamă. Era cât pe ce să dau bir cu fugiţii. Trebuia să găsesc neapărat un ziar *Bild*. Exact atunci s-a ridicat bătrâna şi a lăsat ziarul acolo. Un bărbat de la masa alăturată întinsese deja mâna spre el, dar am fost mai iute.

Deasupra articolului scria: „De dr. Tobias Schmidt". Îmi tremurau mâinile şi ochii îmi alunecau peste rânduri.

... Un german va intra in istoria recentă a ţării pustiite de războiul civil. Rainer Lambert (54, foto), şeful unei mici organizaţii de ajutorare din Bremen, a găsit din întâmplare legendara comoară de la Nimrud considerată inestimabilă. Continuare în pag. 6.

Am desfăcut ziarul. Acolo erau alte fotografii. Fotografii ale unor sculpturi, vaze şi ale altor vase. Cunoşteam unele obiecte din buncărul lui Saddam. Cea mai mare fotografie îi înfăţişa pe Lambert şi pe soţia lui cu coroana reginei din comoara de la Nimrud. Cei doi rânjeau de ţi se făcea greaţă. Am citit mai departe:

Rainer Lambert este fondatorul organizaţiei umanitare Iniţiativa Germană pentru Reconstrucţie în Irak (IGRI). Împreună cu soţia sa Renate (50), a organizat în Sunadi, o localitate uitată de lume în nordul ţării, construcţia unei clinici pentru victime de război. „Pacienţii noştri au căpătat repede încredere în noi", spune Lambert pentru *Bild*. Într-o zi a venit la noi un om, pe al cărui fiu am reuşit să-l salvăm de la moarte. A spus că trebuia să ne încredinţeze un secret."

Omul fusese înainte agent în vestitele servicii secrete ale lui Saddam Hussein, Muhabarat. L-a dus pe Lambert la un palat pe care dictatorul îl ridicase în anii nouăzeci la marginea localităţii. Acolo fusese ascunsă, într-un buncăr, uimitoarea comoară de la Nimrud. Lambert: „Peste tot erau figuri din bronz şi aur. Mai întâi nu am înţeles ce descoperisem. Dar, când am văzut celebra coroană, am ştiut. Am încărcat totul în camioanele noastre şi am dus comoara la Bagdad".

Lambert a predat comoara guvernului, care o ţine ascunsă într-o locaţie secretă. Faptul că este vorba de comoara autentică de la Nimrud a fost confirmat de arheologi renumiţi.

Comoara este originară din secolul al VIII-ea î.Hr. Şi a fost descoperită în 1989. Valoarea sa este estimată la câteva sute de milioane de euro.

Deocamdată nu este clar cum a ajuns comoara în palat. Mai întâi au existat zvonuri cum că ar fi fost furată de devastatori, în timpul haosului care stăpânea Bagdadul, după război. Apoi s-a constatat că ar fi reapărut intactă în catacombele inundate ale Muzeului Naţional.

„Ar fi fost un atac la adresa istoriei culturale a ţării dacă ar fi dispărut această comoară, a spus Lambert. Sunt mândru că am contribuit la împiedicarea unei astfel de infracţiuni."

Îmi venea să vomit de furie. Mă zgâiam la ziar. Am citit articolul încă o dată. Nu înţelegeam ce se întâmplase.

Chelneriţa a venit şi a încasat banii. Tocmai era anunţat zborul meu spre Berlin. M-am dus la poartă. Pe un stand de ziare gratuite am văzut că nu numai *Bild* relatase episodul. Povestea făcuse valuri şi în presa internaţională. Am adunat toate ziarele. Când am urcat în avion, aveam un teanc de ziare

sub braț, de parcă mă duceam la containerul pentru reciclat hârtie. Un pasager făcu o glumă tâmpită.

Când pilotul a anunțat că ne aflam deasupra Leipzigului, le citisem aproape pe toate. Celelalte ziare relatau mai mult sau mai puțin același lucru ca *Bild*. Chiar dacă ceva mai obiectiv. Din *New York Times* am aflat că Lambert prezentase, în afară de comoara de la Nimrud, și obiecte descoperite cu ocazia altor săpături. Printre ele, și vaza Warka. Numărul de inventar 14873. Poate era acea vază care fusese încărcată greșit, în camionul spre Iordania. Așa se completau informațiile. Acum nu mai puteam câștiga nimic din povestea asta. Nici un ziar nu și-a pus problema să analizeze critic rolul lui Lambert ca „vânător al comorii pierdute".

Oaia neagră se afla în ograda armatei americane. Aceasta a trebuit să înghită reproșul că mințise luni de zile despre ceea ce se întâmplase de fapt cu obiectele de artă. Așa cum mă și așteptam, singurul comentariu al armatei americane a fost: „Nici un comentariu".

Dar de ce se hotărâse Lambert să facă un pas atât de impertinent și în același timp senzațional? Puteam specula doar. Dar exista o singură explicație care îmi părea logică. Din cine știe ce motiv, trebuie să se fi temut să-și ia zborul. Poate pentru că unul dintre complicii săi amenințase să pună cărțile pe masă. Poate pentru că mersese ceva prost la ultimul transport din Sunadi. Poate și pentru că totuși credea că, în ciuda filmelor și a fotografiilor de pe fundul Tigrului, îl aveam cu ceva la mână. Vreo dovadă pe care o trimiseserăm deja la redacțiile noastre. Teoretic, s-ar fi putut întâmpla și asta.

Treptat, înțelegeam cât de deșteaptă era mișcarea lui Lambert. Rațiunea învinsese lăcomia. Nu mă așteptasem la asta din partea lui. Cu povestea asta aventuroasă își pregătea fuga. Putea oferi explicații concludente la orice eventuală acuzație. Cu siguranță comoara de la Nimrud se dusese pe apa sâmbetei pentru el. O pierdere amară. Dar, în lunile care trecuseră, precis scosese destule alte obiecte de artă din Irak, pentru a trăi liniștit

toată viaţa. Mai mult decât atât, devenise şi un erou aplaudat frenetic. Ce-şi putea dori mai mult de atât?

Şi mie mi-ar fi plăcut să mă întorc acasă în chip de erou.

Era frig în Berlin. Frunzele începuseră deja să se coloreze. De la aeroport am luat un taxi. Din fericire, şoferului nu-i ardea de făcut conversaţie. La ora nouăsprezece fix mergeam pe strada 17 Iunie. „Ştirile“ anunţa crainicul la radio. L-am rugat pe şofer să închidă radioul.

În apartamentul meu era un aer închis. Vecina care se ocupase în absenţa mea de corespondenţă şi de palmier îmi lăsase cheia de rezervă sub preşul de la uşă. Am deschis fereastra, apoi m-am uitat peste corespondenţă. Ştiam deja de pe plic ce conţineau scrisorile. Reclame, extrase de cont, facturi. În frigider mai era nişte vin alb. Am deschis o sticlă şi mi-am comandat o pizza Margherita cu mult peperoni. La opt şi un sfert era un film vechi cu Clint Eastwood pe Kabel 1. În a doua pauză de reclamă mi-am dat seama că ar trebui să fac duş. Când m-am dezbrăcat, carneţelul de notiţe al Olgăi mi-a căzut din buzunarul pantalonilor.

După duş, m-am aşezat în halat la masa din bucătărie, cu carneţelul în mână, în sufragerie. Clint Eastwood tocmai era în toiul acţiunii. Împărţea pumni în dreapta şi-n stânga. „De unul ca ăsta ar trebui să dea Lambert“, m-am gândit eu. Mi-am turnat restul de vin şi m-am apucat să răsfoiesc carneţelul. Notiţele erau datate. Un soi de jurnal. Ciudat, scrisese în engleză. Am încercat să nu fiu indiscret şi am citit numai câteva pagini. Ceea ce mi-a reţinut însă atenţia era numele meu. Spre sfârşit, apărea mai des. Mi-a provocat o strângere de inimă. Am închis carneţelul şi mi-am propus ca primul lucru pe care aveam să-l fac a doua zi era s-o sun pe Olga.

La miezul nopţii m-am dus la culcare. Am adormit cu speranţa că aveam s-o visez pe Olga. Dar îl aveam pe Lambert în faţa ochilor. Pe la cinci m-am trezit. Pradă unei uri neîmblânzite. O vreme m-am zgâit la tavan. Apoi am închis ochii şi

am încercat să adorm la loc. N-a mers. Îmi imaginam cum îl torturam pe Lambert cu lovituri de nuia la tălpi. Fiul lui Saddam făcea asta mereu cu victimele sale. Nu ştiu dacă aş fi fost într-adevăr în stare s-o fac. În imaginaţia mea, eram. Apoi m-am speriat de mine însumi.

Aşa că am încercat să mă gândesc la altceva. Clint Eastwood, *Pulp Fiction,* John Travolta, fosta mea prietenă de la grădiniţa ecologică. Dar gândurile mi se întorceau tot la Lambert. Afară începuseră să ciripească păsărelele, cifrele deşteptătorului meu luminau verde 05.56. Mă întrebam cum reacţionase Kelly la titlurile de ieri. Precis, ei îi mergea şi mai prost decât mie. Slabă consolare.

49

Am sosit la redacţie înainte de nouă şi am urcat cu liftul direct la etajul şase. Biroul redactorului-şef. Redactorul-şef a venit la cinci minute după mine. Ne-am salutat cordial. M-a poftit în biroul său şi am luat loc la masa ovală de conferinţe. În timp ce dădea câteva telefoane, eu mă uitam pe fereastră la clădirea Reichstagului. Secretara, o blondă înaltă, adusese cafea şi farfuria cu obligatoriile fursecuri asortate. În redacţia noastră se serveau întotdeauna fursecuri asortate la discuţiile importante. Ştiam de pe acum că nu aveam să mă ating de vreunul.

La nouă şi zece a intrat Pinochet în birou. Fără să salute. Şi-a ales un loc la cât mai mare distanţă de mine. Înainte să se aşeze, lăsă să cadă pe masă cu zgomot un teanc de ziare. Titlurile de ieri. Zâmbetul îi era arogant, dispreţuitor şi înfumurat. Mi-era adresat mie. Am zâmbit la rândul meu. Nesigur, cred.

Redactorul-şef termină de vorbit la telefon.

– Nu mai sunt disponibil, rugă el secretara şi închise uşa.

Apoi am început să povestesc. În semn de dezinteres, Pinochet se afunda din ce în ce mai mult în scaun. Până când nu i se mai vedeau decât umerii şi faţa rotundă, cu mustaţă.

Când mi-am terminat povestea, a zâmbit din nou. Şi mai dispreţuitor.

– Mă iertaţi, domnule Bellow, dar găsesc că povestea asta pescărească este foarte greu de crezut, fie ea şi plină de fantezie, spuse el cu un aer superior şi arătă cu degetul la teancul de ziare din faţa lui. Sau susţineţi că toată presa mondială s-a lăsat păcălită de un singur om.

– N-ar fi prima dată, observă redactorul-şef.

Am încuviinţat din cap.

Pinochet grohăi.

– Aşadar, dovezile dumneavoastră s-au scufundat în Tigru împreună cu maşina...

O spunea de parcă eu voiam să insinuez că fuseserăm răpiţi de extratereştri.

– Da, am răspuns eu încăpăţânat. Iar eu era cât pe ce să mă înec. De ce aş inventa aşa ceva?

– Poate pentru că acolo în Irak ne-aţi costat o avere, pentru... Numără pe degete. ... Opt articole mai mari şi câteva ştiri neimportante, pe care le-am fi putut primi şi de la agenţiile de ştiri.

– Atunci sunaţi la CNN, m-am răstit eu la el. Întrebaţi-o pe Kelly Taylor.

„Eu, şef – tu, nimic". Pinochet era un mare nemernic.

Am observat uşurat că redactorul-şef nu încuraja atacurile lui Pinochet. Mă întrebam cum de nu-i dăduse nimeni foc până acum gunoiului ăstuia de om. Cine ştie câte cadavre avea ascunse în dulap.

Am vorbit puţin despre Arkan. Dacă nu trebuia poate să dăm ceva bani familiei. În principal, am discutat pe marginea întrebării: Cât costă o viaţă omenească? Respectiv: Costă ceva? Pinochet era de părere că fiecare era responsabil pentru faptele sale. Ceea ce însemna: nici un ban. Nu puteam face altceva decât să scutur din cap. Am atras atenţia că, în cazul morţii mele, asigurarea plătea un milion familiei mele. Pinochet s-a strâmbat enervat. Redactorul-şef a întrerupt discuţia. M-a asigurat că familia lui Arkan avea să primească ajutor. Trebuia să încerc în continuare, împreună cu Philippe, să-i găsesc.

În timp ce se ridica, Pinochet a mai vârât două fursecuri în gură. Arăta ca un hamster cu favoriţi. Am părăsit împreună

biroul. El a luat liftul. Eu m-am dus pe scări. La etajul patru, m-am strecurat în Departamentul de ştiri locale. Mi-era groază de întrebările colegilor: „Ei, şi cum a fost în Irak?“

Mai ales în Redacţia de ştiri locale. Ce să mai fac acolo? Ştiri despre politica regională? Simpla sintagmă mă speria. Niciodată în viaţă nu aveam să mai scriu vreun rând despre aşa ceva. Am reuşit să ajung la un birou fără să fiu văzut. M-am ascuns în spatele monitorului şi am pus mâna pe telefon. Am făcut rost de numărul de la Royal Hospital din Amman şi am sunat. A durat aproape zece minute până când telefonista a aflat în ce salon era Olga Kalkanis. Când mi-a făcut legătura, mi s-a spus că tocmai era dusă în sala de operaţie.

Mi-am verificat e-mailurile. Se strânseseră o grămadă de mesaje inutile. Şi Pinochet îmi mai scrisese o dată în ultimele zile când mă aflam la Bagdad. Am şters mesajul fără să-l citesc. Nu voiam să mă enervez din nou. De fapt, un singur mesaj era interesant. De la Philippe, de la Ambasada Franţei. O întâlnise pe Nadine. Lucra în continuare pentru CNN, dar nu pentru Kelly. Ea zburase cu două zile în urmă înapoi în Statele Unite cu un avion militar.

Despre transformarea lui Lambert în salvator al comorii de la Nimrud Philippe nu a avut decât un comentariu: *One day we will kick his ass!*

„Ce frumos ar fi“, m-am gândit eu.

La prânz, am mers la cantină. Numai pentru o salată. M-am aşezat lângă secretarele de la Contabilitate şi le-am povestit câte ceva despre realitatea cotidiană de la Bagdad: fără curent electric, fără benzină, mormane de gunoi în flăcări, şi aşa mai departe. La masa de alături, colegii şuşoteau, cel puţin aşa îmi imaginam.

După masa de prânz, Olga a ieşit din sala de operaţie. Dar dormea. Am întrebat-o pe asistentă dacă piciorul era în regulă.

– Sunteţi rudă cu ea? întrebă asistenta.

– Un prieten.

– Atunci îmi pare rău, dar nu vă pot da nici o informaţie. Trebuie să aşteptaţi până se trezeşte doamna Kalkanis.

Am părăsit redacţia fără să fi lucrat ceva. M-am încărcat cu cola, vin şi pizza congelată de la Aldi. În faţa casei în care locuiam era un arab care vindea fructe. Am luat o jumătate de kilogram de banane. Trecuse de ora cinci şi aproape se întunecase. M-am gândit să sun un prieten, să jucăm tenis. Nu mai jucasem tenis de o veşnicie. Tenisul era o distracţie pe cinste. Dar preferam să fiu singur. Şi totuşi, parcă nu.

În loc să merg acasă, m-am dus două case mai încolo, unde era o cârciumă. O speluncă în toată regula, unde se servea bere proastă. Pe pereţi erau jocuri mecanice. La bar erau câţiva tipi cu părul soios şi geci de piele unsuroase. Nu era ocupată nici o masă. Mi-am pus sacoşele cu cumpărături pe un scaun şi mi-am comandat o bere. Patronul mă cunoştea şi m-a salutat cordial când mi-a pus în faţă berea. Am luat o înghiţitură mare. Pe pervaz era o revistă cu spectacolele şi evenimentele de luna trecută. Am luat-o şi am început s-o răsfoiesc fără chef.

– Pot să mă aşez lângă dumneavoastră? întrebă o voce.

Am recunoscut faţa imediat. Era pasagerul care stătuse lângă mine în avion.

– Vă rog, am spus eu uluit. Luaţi loc. Mi-am luat sacoşele de pe scaun. Am crezut că aveţi greutăţi cu poliţia. Cu Poliţia de Frontieră, vreau să spun.

– Ah, o neînţelegere.

Bărbatul zâmbi. Purta o geacă maro din reiat. Se vedea că ţine să arate şic. Dar geaca îi era mult prea strâmtă.

– Sigur, m-aş fi prezentat deja ieri, în avion, spuse el. Dar nu aveam de unde şti că sunteţi dumneavoastră. Ce coincidenţă!

– Să vă prezentaţi? Nu înţeleg.

S-a ridicat respectuos câţiva centimetri şi mi-a întins mâna.

– Numele meu este Mohammed Karun Abbas. Sunt vărul lui Arkan. V-am aşteptat în faţa casei dumneavoastră.

M-am lăsat pe spătar şi l-am privit neîncrezător. Bineînţeles! Urechea mai depărtată de cap. După asta, părea să facă într-adevăr parte din familie.

– Vărul meu vă admira, domnule Bellow, spuse Mohammed Karun Abbas. Vocea îi era liniştită. Vorbea germana aproape fără accent. La început, părinţii lui n-au fost foarte încântaţi. Dar, după tot ce s-a aflat despre dumneavoastră în Sunadi, au trebuit să recunoască faptul că s-au înşelat în privinţa dumneavoastră. Aţi fost un prieten loial şi curajos pentru Arkan.

– Aţi fost în Sunadi? Ştiţi deci că Arkan...

– Că a murit? Sigur. Moartea sa a îndurerat familia, însă Arkan a murit ca un erou.

– Şi acum unde e? Mormântul lui, vreau să spun.

– Chiar în ziua în care aţi părăsit Sunadiul împreună cu colegii dumneavoastră, Karim Abdul a avut grijă ca trupul lui Arkan să fie dus acasă. Părinţilor le-a dat de ştire printr-un unchi, cu care era prieten. Au pornit imediat la drum. Eu i-am însoţit. Poate ştiţi că, în religia noastră, există un obicei ca trupul să fie îngropat la douăzeci şi patru de ore de la moarte.

– Da, dar... Dar n-ar fi fost mai bine să-l fi adus pe Arkan la Bagdad?

Mohammed Karun Abbas zâmbi din nou. Făcea impresia unui om blajin şi foarte prietenos.

– Ni s-a părut o decizie înţeleaptă să-l îngropăm pe Arkan acolo unde şi-a dat viaţa pentru o cauză dreaptă. Chiar dacă acum, în vremurile moderne, noi, tinerii, nu prea mai suntem evlavioşi, Arkan îşi va găsi de acolo drumul spre paradis.

– Trebuie să mă scuzaţi, dar tot nu înţeleg.

Am vrut să iau o gură de bere, dar, ţinând seamă de prezenţa vărului lui Arkan, am împins halba deoparte.

– Şi ce faceţi în Germania? Adică, aici, la Berlin.

– Am venit pentru dumneavoastră.

– Pentru mine?

Mohammed Karun Abbas băgă mâna în buzunarul interior al gecii şi scoase un plic colorat. Mi-l arătă.

– Sunt în drum spre un congres. Şi cu ocazia aceasta am vrut să vă dau acest plic. Sunt sigur că vă va interesa.

Am luat plicul. După ceea ce era tipărit pe el în engleză, mi-am dat seama imediat că era de la un magazin foto din Bagdad. L-am deschis cu grijă.

50

Mi-am imaginat imediat situaţia.

Zorii cenuşii ai zilei pe Insula Interzisă. Mergeam pe strada ce ducea de la palat spre pod. Olga şi-a deschis aparatele de fotografiat. A scos ultimele două filme şi l-a rugat pe Arkan să le ţină. Apoi au apărut gărzile de corp ale lui Lambert.

– Karim Abdul a găsit cele două filme la Arkan, spuse vărul lui Arkan. Şi ştia şi că fuseserăţi atacaţi în drumul către Bagdad.

– Cum a aflat de asta?

Vărul lui Arkan ridică din umeri.

– Karim Abdul n-a vrut să spună. Ştiu că are el nişte legături. Mi-a dat aceste două filme. Am simţit că sunt importante pentru dumneavoastră. Le-am developat la Bagdad şi... dar vedeţi şi dumneavoastră.

Am luat totuşi o gură de bere. Patronul veni, şi Mohammed Karun Abbas comandă o cafea. Am parcurs filmul clişeu cu clişeu. Primul film fusese făcut în buncăr. În sufrageria lui Saddam. Înfăţişa cutiile de aluminiu cu inscripţia *„medical supply“*, câteva sculpturi, bijuterii şi vase. Imaginile astea nu dovedeau nimic. Doar că în palat se găsise comoara de la Nimrud. Dar asta era şi o parte din povestea lui Lambert.

Cel de-al doilea film mi se păru mai interesant. Fotografiile fuseseră făcute cu teleobiectivul când se încărcau obiectele în

camion. Multe erau neclare, ceea ce nu era de mirare, având în vedere luminozitatea proastă şi distanţa mare. Într-o poză i-am putut identifica pe Lambert şi pe soţia sa. Prima imagine care arunca într-adevăr urme de îndoială asupra poveştii lui Lambert despre organizaţia pacifistă de ajutorare. Soţia lui Lambert avea un pistol, iar pe fundal se vedeau trei santinele cu kalaşnikovuri. În plus, în fotografie apăreau şi cei doi foşti agenţi din Muhabarat. Dar, cu siguranţă, şi pentru asta Lambert avea să găsească o explicaţie plauzibilă.

Îmi stătea pe limbă să-i spun politicos vărului lui Arkan că aceste imagini nu mă ajutau cu nimic. Dar mai erau două fotografii. Şi exact pe ele mă bazam. Erau cam ceţoase, dar nu foarte tare. Le-am ţinut pe rând în lumina lămpii care atârna deasupra mesei.

Vărul lui Arkan se aplecă spre mine.

– Ce e?

În imagine era cheliosul cu voce piţigăiată. În mâna stângă ţinea mapa roşie cu benzile adezive cu siglele ONU. Cu dreapta tocmai lipea una pe capacul unei cutii. Cele două fotografii erau aproape identice. Trebuie să fi fost făcute într-o fracţiune de secundă.

– Vedeţi plăcuţa aceasta mică pe cutie? am întrebat eu.

– Da.

– Cu ceva de genul ăsta organizaţiile umanitare îşi sigilează bagajele şi încărcăturile înainte de plecarea din Irak. În felul acesta, evită controale la vamă, care ar costa mult timp. Aceste sigilii nu se pot lua de fapt decât de la sediul central al ONU din Bagdad.

– Aha. Vărul lui Arkan îmi luă din mână una din fotografii. Şi cum au procurat oamenii ăştia sigilii?

– Au mituit un funcţionar ONU. Dar acum e mort.

Vărul lui Arkan îşi scoase o pereche de ochelari de citit din jachetă. Un braţ era rupt.

– Nu văd nimic. Ce scrie pe sigilii?

– Păi, tocmai asta e! Trebuie să mărim fotografiile. Aşa vom şti dacă există destule detalii. Dacă nu, fotografiile n-au nici o valoare. Dar dacă da... nici nu voiam să mă gândesc atât de departe.

Între timp trecuse de ora şapte, şi laboratorul foto din redacţia noastră nu mai funcţiona. Când am plătit, patronul barului observă teancul de fotografii.

– Ei, aţi fost în concediu? întrebă el.

– Se poate spune şi aşa, am răspuns eu.

I-am dat vărului lui Arkan adresa redacţiei noastre. Înnopta la nişte prieteni. Ne-am dat întâlnire a doua zi de dimineaţă la nouă. Când am intrat în casă, mi-am dat seama că-mi uitasem sacoşele cu cumpărături la bar. Am coborât din nou, să le iau. Apoi am sunat a treia oară la Royal Hospital în Amman. Acolo era deja trecut de ora unsprezece, dar poate aveam noroc.

De data aceasta asistenta care mi-a răspuns vorbea doar puţin engleză, dar era amabilă.

– No, Miss Kalkanis sleeping. But father coming from Athens. You want speak?

Am aşteptat două minute. Legătura era proastă. Se auzeau pârâieli şi piuituri. Se auzeau mereu frânturi din alte convorbiri.

Deodată, o voce de bărbat lătră la telefon:

– Kalkanis.

Nu a fost o discuţie plăcută. Mi-am amintit ce îmi spusese Olga despre părerea tatălui ei vizavi de jurnalişti. Nimic bun. I-am relatat pe scurt despre fotografii. Părea să nu-l intereseze mai deloc. Şi-a notat numărul telefonului meu mobil şi mi-a promis să-i transmită Olgăi că am sunat. Măcar am putut afla de la el cum se simţea Olga. Din păcate, nu prea bine. Fusese operată a treia oară. Şi nu avea să fie ultima operaţie. Înainte să-mi pot lua politicos la revedere, tatăl Olgăi a închis telefonul.

51

Stăteam în fața oglinzii și mă priveam. „Doamne, arăți terminat“, mi-am zis. Obrajii supți, părul prea lung, cearcăne. Nu mă puteam suferi. Avea să mai urmeze o noapte fără somn. De data aceasta, de emoție. Mi-am propus: „Orice ar aduce ziua de azi, îți vei schimba viața. Mergi la frizer, dormi, mănânci, te întâlnești cu prietenii, încerci să redevii un jurnalist obișnuit de știri interne“. Nu eram sigur că aveam să reușesc.

Când am ajuns în fața redacției, vărul lui Arkan mă aștepta deja. Se vedea că nu era obișnuit cu clima de toamnă de la Berlin. Își înfășurase geaca strâns pe lângă trup. Am luat ceva cald de băut de la automat și l-am prevenit pe Mohammed Karun Abbas că aici cafeaua avea un gust groaznic. În laborator lucrau două doamne corpolente, în vârstă. Purtau halate albe. Înainte, când aveau mult de lucru, erau imposibil de abordat din cauza lipsei de amabilitate. Dar acum, când aproape nici un fotograf nu mai lucra cu filme normale, se bucurau de orice solicitare. Era deja stabilit că laboratorul o să se închidă când ieșeau ele la pensie.

Ne aflam într-o cameră de la parter, fără ferestre. Pe masă era o farfurie mare cu prăjituri. Le-am explicat problema noastră. Una din laborante se uită la negativ cu un aer expert. În dreptul pieptului ei masiv era brodat pe halat „Dra Müller“.

– O să dureze un moment, spuse ea.

– Aşteptăm, am răspuns eu.

Dispăru în camera obscură. Cealaltă laborantă ne oferi prăjituri. Vărul lui Arkan se înfipse serios în ele; laboranta se bucură că-i plăceau.

– Din camera obscură se auzea acum huruitul înfundat al unei maşini. Mirosul de chimicale îmi invadă nările. Am ieşit pe coridor ca să mai aduc două cafele. Când m-am întors, prăjiturile se terminaseră. Vărul lui Arkan şi domnişoara Müller erau aplecaţi asupra unor fotografii. Erau cam cât o coală A3.

– Şi? am întrebat eu nerăbdător.

– Cu unul din negative – domnişoara Müller arătă spre prima fotografie – n-am putut face nimic. Prea întunecat. Dar celălalt e OK.

OK. Chiar aşa se putea spune. Se vedeau toate detaliile sigiliului ONU. Mai clar decât aş fi visat. Globul pământesc stilizat, fondul albastru-deschis, ştampila „ONU, Departamentul Bagdad – 09/20/03" şi chiar şi o semnătură, care se descifra destul de uşor ca fiind a lui „H. Gröber".

Aş fi fost în stare s-o sărut pe domnişoara Müller.

Redactorul-şef decise să publice articolul chiar a doua zi. Termenul de predare a textului era ora şaptesprezece. Până la prânz băusem cinci cafele de la automat.

Mă ajuta o colegă e la Departamentul de ştiri locale. Aduna detalii despre viaţa lui Lambert. I-am povestit despre e-mailul de pe cardul de memorie şi despre faptul că Lambert se referise la un proces. Colega a găsit repede ceva. Era vorba despre un proces de fraudă. Până la sfârşitul anilor '90, Lambert fusese proprietarul unei firme de intermedieri, care ar fi vândut în Italia terenuri cu proprietari incerţi. Erau o duzină de plângeri şi se cereau despăgubiri de mai multe milioane de mărci. Presa locală din Lüneburg relatase despre caz. Dar Lambert scăpase cu o achitare. Nu se putea dovedi intenţia de fraudă.

N-am scris nimic despre suspiciunea mea că Lambert ar fi fost ajutat de un general al armatei americane. Dacă nu aveam e-mailul, îmi lipsea dovada. Totuşi, am cerut informaţii din arhiva editurii despre generalul William Johannes Levis. Două ore mai târziu, curierul de birou mi-a pus pe masă un ziar miliar american vechi. La pagina patru era un portret al generalului. Era din Miami şi era, aşa cum spusese Steve, decorat cu toate ordinele posibile. O fotografie îl înfăţişa pe general cu Zorro, terierul lui. Un singur detaliu era interesant în articol. William Johannes Levis era cunoscut ca un mare iubitor de artă. Iniţiase o fundaţie pentru educaţie artistică pentru copii.

Dar, după cum spuneam, nu am menţionat nici un cuvânt despre el. Am amintit numai că şi armata americană desfăşura o anchetă internă şi trimisese o unitate specială în Sunadi. Şi am descris cum am descoperit trupurile celor trei soldaţi la morga de la clinica lui Lambert. Aşa se compunea o imagine care, speram eu, avea să-i facă pe toţi nenorociţii implicaţi în chestia asta să-şi rupă gâtul într-o zi.

La patru a sunat Olga. M-am bucurat să-i aud vocea. În redacţie era un stres de nedescris. I-am povestit repede despre vărul lui Arkan, despre fotografii şi despre articolul nostru care avea să apară mâine. Când am închis, mi-am dat seama că nici măcar nu o întrebasem cum se simte. M-am simţit tare ruşinat.

În primă fază, în dimineaţa în care s-a publicat articolul, nu s-a întâmplat nimic. Eram dezamăgit. Şi redactorul-şef era dezamăgit. Mărise ediţia cu douăzeci de mii de exemplare. Gulerul cămăşii îi era împodobit de un papion roşu. În mod normal nu purta nici cravată. Pinochet îşi luase liber toată ziua.

La ora douăsprezece, ştirile TV au prezentat povestea pe scurt. Aşa s-a declanşat avalanşa mediatică. Până seara toate canalele de televiziune şi toate posturile de radio relataseră despre dezvăluiri. Atât eu, cât şi redactorul-şef am dat o mulţime de interviuri. De asta îşi luase el papionul. M-am dus repede cu taxiul acasă ca să-mi iau o cămaşă şi un sacou. Douăsprezece ore mai târziu, ştirea ajunsese în mediile internaţionale.

Semnasem textul cu numele meu şi al lui Philippe. Seara, l-am văzut pe Philippe la CNN. O reporteră pe care n-o cunoşteam îl intervieva în faţa Muzeului Naţional din Bagdad. Stătea în razele strălucitoare ale soarelui, cu o nouă eşarfă albă în jurul gâtului, şi vorbea o engleză cu accent puternic franţuzesc. Precis, Kelly vedea şi ea imaginile. Într-un fel, îmi părea rău pentru ea.

În ceea ce o privea pe Olga, nu existau veşti bune. Medicii reuşiseră să-i salveze gamba, dar la a patra operaţie făcuseră o greşeală. Olga nu-şi mai putea mişca genunchiul. Piciorul avea să-i rămână paralizat pentru totdeauna.

52

Articolul nostru a declanşat anchete serioase. Şase săptămâni mai târziu a apărut pentru prima dată în media numele generalului William Johannes Levis. *Newsweek* relata despre arestarea lui. Televiziunea americană a transmis în direct declaraţia acestuia în faţa Curţii Marţiale. Levis purta uniformă şi era tuns zero. Vorbea încet, dar cu o voce fermă. Ceea ce spunea era o depoziţie.

El şi Lambert se cunoscuseră pe la mijlocul anilor '90. În timpul unei excursii, la vânătoare de urşi, în Kamceatka. Amândoi erau vânători pasionaţi de animale mari. Mie mi se părea că asta spunea deja mult despre caracterul lor. S-a legat o prietenie între ei. Lambert a început să fie din ce în ce mai entuziasmat de pasiunea pentru artă a lui Levis. Dacă era să te iei după Levis, fusese ideea lui Lambert să speculeze jafurile care erau previzibile după războiul din Irak, pentru a da marea lovitură.

Lambert a fondat IGRI. Ca toate organizaţiile umanitare, a obţinut permisiunea imediată de a călători în Irak. Cu patru luni înainte de începerea războiului, era la Bagdad. Şi-a tocmit tineri din cartierele şiite sărace şi le-a plătit sume echivalente cu o avere după standardele lor pentru a-i sta la dispoziţie de îndată ce era cucerit oraşul. După terminarea războiului, au fost purtaţi

cu un camion vechi de la un muzeu la altul. Cei mai mulţi dintre ei habar n-aveau ce furau.

Datorită accesului pe care-l avea la informaţii secrete, generalul Levis a ales Sunadiul ca ascunzătoare. Auzise de Insula Interzisă şi de palat. Era de aşteptat ca palatul să fie părăsit după război. Prada era adusă la Sunadi sub acoperirea că era material pentru construcţia clinicii. Trupele lui Levis, care izolau zona, aveau grijă ca Lambert să nu fie deranjat. Le dăduse misiunea să ţină în şah o gherilă, care nu mai exista. Elicopterul îl aruncaseră în aer oamenii lui Lambert. Restul fuseseră zvonuri care, ca în orice zonă de criză, se răspândeau cu viteza luminii.

Pentru că ar fi bătut la ochi dacă o organizaţie umanitară ar fi scos mai multă încărcătură din Irak decât ar fi adus, Lambert transporta marfa treptat. Mulţumită sigiliilor ONU, nu existaseră niciodată probleme la vamă. Levis nu ştia cum se întâlniseră Lambert şi Gröber. Susţinea şi că n-ar fi ştiut nimic despre uciderea acestuia din urmă. Dar a recunoscut că el ordonase arestarea Svetlanei Jurova. Lambert îl rugase s-o ţină un timp deoparte pe iubita lui Gröber, pentru ca el să poată căuta indicii care i-ar fi dat de gol. Cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi fost eu cel care a descoperit cardul de memorie la hotelul Aurora, ci oamenii lui Lambert!?

Fusese ideea lui Levis să înştiinţeze mass-media că reapăruseră obiectele de artă. Nu luase în calcul că se vor arunca atâţia jurnalişti asupra subiectului despre muzeele devastate. Voia să se elibereze din gheara presei, după cum se exprimase el. Dar ştirea falsă a provocat scandal la Pentagon. Acolo exista temerea că nu se mai putea ascunde mult timp adevărul. O unitate specială fusese trimisă să recupereze cât mai repede comorile. Pentru a evita un scandal. Investigaţiile i-au adus pe o pistă vagă la Sunadi. Bineînţeles că Levis a aflat.

Procurorul militar care-l interoga în faţa camerelor de luat vederi era un bărbat tânăr, care arăta bine. Vorbea pe un ton tăios, acuzator:

– Vă faceţi răspunzător de moartea a trei camarazi.

Vocea lui Levis tremura când răspunse:

– Nu a fost vina mea. Când am primit vestea că unul dintre ai noştri se află în drum spre Sunadi, i-am spus lui Lambert. N-am vrut să fie ucişi camarazii noştri. Se împotmoli. Îmi pare sincer rău.

O femeie din public sări şi ţipă cu vocea înecată de lacrimi:

– Îţi interzic să-l numeşti pe soţul meu camaradul tău. Trădătorule!

Alţi spectatori din sală aplaudară. Judecătorul ordonă ca femeia să fie scoasă din sală.

Levis declară că s-a certat iremediabil cu Lambert după moartea celor trei soldaţi. Chipurile, el a fost cel care l-a determinat pe Lambert să facă gestul spectaculos de a înapoia comoara de la Nimrud.

– L-am ameninţat că, dacă nu, dau totul în vileag, susţinu el.

Nici după cercetările FBI-ului şi ale Interpolului nu s-a mai descoperit ce s-a întâmplat cu obiectele de artă pe care Lambert reuşise să le scoată din Irak în lunile din urmă. Cele mai multe vor fi dispărut pentru totdeauna. Cei care preiau prada sunt, de cele mai multe ori, persoane stabilite dinainte. Mijlocitorii îi pun în legătură pe vânzători şi pe cumpărători, pe căi ascunse. Nici unul nu cunoaşte identitatea celuilalt.

Au reapărut numai două statui din bronz şi o harpă veche de patru mii de ani. Asta încă în timp ce se desfăşura procesul generalului Levis. Erau în Florida într-un depozit. Proprietarul depozitului se dusese la poliţie. Închiriase spaţiul pe cinci ani în avans unui om care nu se numea William Johannes Levis, dar care arăta ca el.

Lambert scăpase. Trecuseră luni de zile. Saddam Hussein fusese prins în gaura lui de la Tilkrit. În Fallujah, rebelii profanau trupurile soldaţilor americani. Prizonierii irakieni de la Abu Ghraib erau torturaţi. Erau răpiţi jurnalişti. La 26 iunie 2004, a

depus jurământul primul guvern irakian suveran de la sfârșitul războiului, iar în ianuarie 2005 a fost ales Congresul Național.

În acest timp, Olga și cu mine ne-am reîntâlnit prima oară. Mă invitase la casa de vacanță a părinților ei din Creta. Olga mergea în cârje. Se terminase cu viața de fotograf care umbla de colo-colo. Spunea că se împăcase cu destinul. N-o credeam. Acum voia să studieze Dreptul. Spre bucuria tatălui ei. Imaginea cu tipul masculin pe motocicletă dispăruse de pe monitorul computerului.

Articolul nostru dăduse un impuls carierei mele. Politica regională ținea de domeniul trecutului. Lucram la un alt ziar. Câștigam bine. Și, când mă gândeam la Pinochet, îmi venea să râd. Tatăl lui Arkan îmi trimisese o fotografie a fiului său, ca să mi-o pun pe birou. Încă nu eram în stare.

Eu și Olga am petrecut două săptămâni minunate. Într-o seară, a sunat telefonul meu mobil. Era cald pe terasă. Se vedea marea. Pe masa din fața noastră era o sticlă de Athos, pe jumătate goală. Era Philippe la telefon. Suna din Bagdad.

– Hei, bătrâne, jos din pat! spuse el.

– Suntem pe terasă.

– Prindeți CNN?

– Normal că prindem CNN.

– Atunci dă drumul la televizor.

A durat un moment până când a apărut imaginea pe ecranul televizorului vechi al părinților Olgăi. Am văzut-o pe Kelly. Pe fundal, era vechiul nostru hotel din Bagdad. Transmitea în direct. Olga dădu sonorul mai tare:

> ... Martori oculari relatează că într-o cameră de la etajul opt s-au auzit împușcături. Poliția irakiană a împușcat un bărbat și o femeie care s-au opus arestării. După date deocamdată neconfirmate, se pare că ar fi vorba de cetățenii germani Rainer și Renate Lambert căutați la nivel internațional.